

Josip Pečarić:
AKADEMIK SLAVEN BARIŠIĆ

Josip Pečarić

**AKADEMIK
SLAVEN BARIŠIĆ**

Zagreb, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

*Uspomeni na dragog prijatelja velikog
hrvatskog domoljuba akademika Slavena
Barišića*

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UMJESTO UVODA	11
RAZGOVOR S AKADEMIKOM SLAVENOM BARIŠIĆEM ...	11
BARIŠIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	30
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.	30
FRANJO REVANŠIST?	30
KAD “STRUČNJACI” ODLUČUJU O MATEMATICI, ZAGREB, 2006.	33
MATIČNI ODBOR ZA MATEMATIKU I PITANJA KRITERIJA I NEPOTVRĐENIH PROFESORA	33
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	42
SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA	42
A P E L	44
PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA	46
MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE	48
POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!	53
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	62
PISMO PREDSEDNIKU VLADE	62
PISMO THOMPSONU	67
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	71

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL	
HKV-A, 2009.	87
TUĐMANOV REFERENDUM	87
HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM	87
OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A	126
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	138
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	138
PROFESOR ZVONIMIR JANKO - POTPISNIK PISMA VS-U UN-A	142
ONI NE ŠUTE	147
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UN-A ZA OSLOBOĐENJE HRVATSKIH GENERALA	157
HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU	164
RASISTIČKI SUD U HAAGU JE DO SADA JEDINO DOKAZAO DA SU KORDIĆ, GOTOVINA I MARKAČ HRVATI	177
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	190
OTVORENO PISMO SVIMA KOJIMA JE HRVATSKA U SRCU	190
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!	193
UZ DESETO PISMO	201
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH	205
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	218
THOMPSON, PAVUNA I BISKUP POZAIĆ ZAHTIJEVAJU OSTAVKU SVIH ČELNIKA HRT-A I HND-A	218
NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE	220
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	229
"OVO JE BOSNA"	229
PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU	237
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	244

RAČANOVA OPORUKA (I.)	244
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	251
OTAC HRVATSKE DRŽAVE AKADEMIK FRANJO TUĐMAN I THOMPSON	251
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, T.J. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	259
OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH ...	259
ODLAZE PRIJATELJI	262
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	263
I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!	263
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	271
NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!	271
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	274
PREDSTAVLJANJE KNJIGA “PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA 1. I 2.”	274
STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.	279
DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“	279
 NEKI TEKSTOVI AKADEMIKA BARIŠIĆA	284
F. TUĐMAN: OSTAJE NAROD	284
RAZGOVOR S AKADEMIKOM S. BARIŠIĆEM, DOPREDSJEDNIKOM HKV-A, OBJAVLJEN U HRVATSKOM SLOVU OD 13. LISTOPADA 2006.	288
TKO ĆE VJEROVATI U HRABROST?	298
NOVO HRVATSKO OTKRIĆE	300
VJERA I ZNANOST	302
ČINIMO KONAČNO ZAOKRET - OSLOINIMO SE NA SEBE	307
PIRANSKI DIMNJAK U LISABONSKOM SPORAZUMU ...	312
PREDSJEDNIČKA KAMPANJA MIROSLAVA TUĐMANA OTVARA VAŽNE TEME	316

REALITY SHOW	318
PROSVJETLJIVANJE HRVATSKIH GRAĐANA	320
VIDOVITI MEDIJI	322
SVJETLO I TAMA IVE JOSIPOVIĆA	325
POLITIČKI KORIJENI HRVATSKE GOSPODARSKE KRIZE	327
UZ BISKUPSKU POSLANICU	331
DVIJE ILI VIŠE STRANAKA?	334
HRVATSKA IZMEĐU JUGOSLAVIJE I YUGOSLAVIJE	338
PAD PRINCA	343
PERFIDNE IGRE DVJEMA REČENICAMA	347
"DA ILI NE HRVATSKA" NASUPROT "DA ILI NE EU"	351
CILJ GLOBALIZACIJE JE UKIDANJE DEMOKRACIJE	356
SLAVEN BARIŠIĆ: MISTERIJA BROJA 9	362
AKADEMIK S. BARIŠIĆ: KLJUČ USPJEHA JE U IZBORU SPOSOBNIH, SLOŽNIH I MARLJIVIH SURADNIKA	370
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	373

UMJESTO UVODA

"MLADI NARAŠTAJI NE BI TREBALI PONAVLJATI GREŠKE IZ ZADNJEG DESETLJEĆA"

31. prosinca 2011.

Iz Hrvatskog slova donosimo razgovor s akademikom Slavenom Barišićem, dopredsjednikom HKV-a. Akademik je jedan od najistaknutijih hrvatskih znanstvenika s područja prirodnih znanosti, koji se uz užu struku bavio pitanjima znanosti i školstva, kao prorektor Sveučilišta, savjetnik predsjednika Tuđmana i predsjednik Nacionalnog vijeća za visoku naobrazbu. U razgovoru, Barišić između ostalog govori o znanosti, iskustvima suradnje s prvim hrvatskim predsjednikom i aktualnoj političkoj situaciji. (mmb)

RAZGOVOR S AKADEMIKOM SLAVENOM BARIŠIĆEM

Gospodine Barišiću, jedan ste od najistaknutijih hrvatskih znanstvenika s područja prirodnih znanosti. Kao mladi fizičar

proveli ste sedam godina u Francuskoj, gdje ste doktorirali i radili kao istraživač u Centre National de la Recherche Scientifique. Kakve su danas perspektive mladih fizičara u našoj zemlji? Je li i njima za ozbiljnije bavljenje znanostima nužno otići u inozemstvo barem na određeno vrijeme?

Počeli ste onim što je za mene pitanje svih pitanja jer vjerujem da će odgovor na to pitanje odrediti budućnost Hrvatske u rasponu između balkanske provincije i male zemlje koja je ravnopravni subjekt međunarodne zajednice, uz bok svih razvijenih zemalja. Ovaj drugi položaj Hrvatske bio je oduvijek moj životni cilj. I kada su mi kao mladom čovjeku nudili da ostanem na najboljim francuskim institucijama ili odem na najbolje američke, vratio sam se olovne 1972. s obitelji u Zagreb, odlučan pripomoći modernizaciji Hrvatske. Iako se u tome nije odmaklo koliko sam očekivao, držim kako mladi znanstvenici još uvijek imaju perspektivu u Hrvatskoj. Naravno, znanstveni rad u Hrvatskoj podrazumijeva međunarodno iskustvo i intenzivnu međunarodnu suradnju, pa je na primjer nužan uvjet za dobivanje docenture na mom Prirodoslovno-matematičkom fakultetu post-doktorski staž u inozemstvu u trajanju bar od jedne godine. Takvi aranžmani o boravku i povratku mladih podrazumijevaju dogovore između ravnopravnih istraživačkih skupina. Nažalost, sve je više naših studenata koji odlaze čisto administrativnim putovima što ih je Bolonjski sustav uspostavio pod nazivom „pokretljivost studenata i nastavnika“. Međutim „pokretljivost“ se sve više pretvara u eufemizam za nepovratni odljev mozgova iz Hrvatske. Konačno, nije li lakši odlazak naših visoko obrazovanih građana u EU čak jedan od slogana kojim se službeno reklamira ulazak Hrvatske u EU.

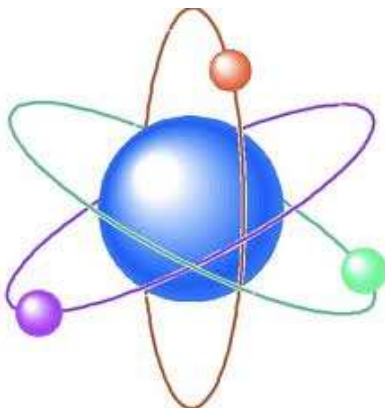
Jedno od područja vašeg interesa je i supravodljivost. Dokle je znanost stigla na tom području, možemo li uskoro očekivati supravodiče i na temperaturama višim od -140°C ?

Supravodljivost je svojstvo vođenja električne struje bez ikakvih gubitaka. Pokazuju ga metali na niskim temperaturama. Izvrstan je primjer prožimanja napretka znanosti i tehnologije. Pojavljuje se

naime na niskim temperaturama pa je za hlađenje potrebna tekućina koja se ne "ledi" na takvim temperaturama. Stoga je trebalo čekati da se ponajprije proizvede jedna takva tekućina. Kada je dobiven tekući helij, supravodljivost je otkrivena 1911., prvo u živi ispod - 269°C. Od tada je u vezi sa supravodljivošću dodijeljeno desetak Nobelovih nagrada za fiziku. Klasa „visoko-temperaturnih supravodiča“, kuprata rijetkih zemalja, koju spominjete nađena je 1998. – zanimljivo – suprotno očekivanju velikog dijela znanstvene zajednice. Od tada se na studiranje te klase materijala troše stotine milijuna dolara i angažiraju golemi ljudski potencijali u cijelom svijetu, od SAD sve do Kine. Glavni razlog takvog interesa je da je za hlađenje dovoljan tekući dušik, a boca tekućeg dušika košta kao boca piva, neusporedivo manje nego helija. No, treba napomenuti da glavno ograničenje pri tehnološkim primjenama visoko-temperaturnih supravodiča ne dolazi od problema hlađenja nego od njihovih loših mehaničkih svojstava. Banalno, ta svojstva otežavaju proizvodnju supravodljivih žica. Na konceptualnom pak planu nije ni nakon dvadesetak godina postignut znanstveni koncenzus o mehanizmu „visoko-temperaturne“ supravodljivosti, pa se nitko ozbiljan ne upušta u prognoze o daljnjem povećanju temperatura supravodljivosti.

Nedavno su talijanski istraživači fizičar Sergio Focardi i inženjer Andrea Rossi u Bologni objavili da su uspjeli ostvariti tzv. hladnu fuziju, što bi, kada bi bilo točno, moglo riješiti naše brige oko eventualne nestašice energije u budućnosti. Kako vi komentirate tu vijest, je li riječ o novinarskom senzacionalizmu ili o nečemu ozbiljnijem?

Hladna fuzija ne spada u područje mog izravnog znanstvenog interesa pa kad već ne prognoziram tamo gdje mi je uglavnom dobro poznato sve što se zna, još manje želim prognozirati tamo gdje ne znam sve. To je jednostavno imperativ znanstvene etike. Istina je međutim da mnogi znanstvenici u svijetu popuštaju pod pritiskom medija, te se upuštaju u mutna obećanja i samoreklamerstvo.

Glavni razlog takvog popuštanja neprikladan je način financiranja znanosti i razvoja, napose u EU. Na krupne financijske odluke u prirodnim i tehničkim znanostima previše utječe birokracija mahom obrazovana u političkim znanostima, ekonomiji ili pravu, koja o meritumu svojih odluka ne zna dovoljno. Stoga teži nametati formalne kriterije koji su joj razumljivi, no koji su često podložni prevladavajućim dojmovima, trenutnim gospodarskim konjunkturama, znanstvenim modama i dominantnim znanstvenim strujama. Takva birokracija prečesto vjeruje da je znanstveno otkriće moguće naručiti i dobiti, samo ako se dovoljno dobro plati. Spomenuto je ponašanje suštinski neznanstveno i, vjerujem, glavni razlog razmjernog zaostajanja EU, unatoč krupnih ulaganja te grupacije u znanost i tehnologiju. Suprotan primjer je Kina. Od sredine 80-ih „tehnokrati“ su postepeno uključivani u upravljanje Kinom, a posebno od 2002. Kad je devet inženjera u svoje ruke dobilo Izvršni biro Centralnog komiteta. I zemlja je u kratkom roku postala gospodarska velesila. U istom se tom vremenskom razdoblju hrvatska industrija urušila, jer su kod nas prevladali kratkoročni financijski i trgovački kriteriji, odnosno interesi.

Pitanje energetske nestašice jeste jedno od središnjih dugoročnih svjetskih pitanja i tu je važno imati svoje nezavisne procjenu i politiku, ili bar nekakvo razumijevanje onoga što se događa. Male zemlje mogu sudjelovati samo u rijetkim razvojnim projektima jer su oni u pravilu skupi. Jeftine osnovne prirodne znanosti zato su oči

malih zemalja. Uloga znanstvenika u izboru razvojnih projekata je nezamjenjiva i svako mudro ulaganje u osnovne znanosti u konačnici se višestruko isplati, što nažalost našim vlastima nije dovoljno jasno. Što se pak tiče hladne fuzije, zasad ćemo morati pričekati ocjene stranih laboratorija.

Gospodine Barišiću, ne spadate u onaj tip znanstvenika koji imaju samo uske specijalističke interese, nego ste intelektualac širokih interesa i društveno angažiran. Kao osvjedočeni domoljub uključili ste se i u stvaranje nove, samostalne Hrvatske, bili ste savjetnik predsjednika Tuđmana za strategiju razvitka Hrvatske, zajedno s generalom Krešimirom Čosićem suosnivač Vojno-tehničkog savjeta Republike Hrvatske te predsjednik Nacionalnog vijeća za visoku naobrazbu. Kako danas s odmakom od desetak i više godina gledate na te devedesete i vašu ulogu u njima? Čime se ponosite? Zbog čega žalite?

Predsjednik Tuđman imenovao me svojim savjetnikom u teškom trenutku, 21. 1. 1991., ponajviše zato što sam se kao prorektor Sveučilišta u Zagrebu krajem 80-ih javno suprotstavio Šušarovoj reformi srednjeg školstva. Za tu sam reformu držao da vodi padu kvalitete obrazovanja hrvatske mladeži – uostalom kao i slične sadašnje tendencije sažete u Nacionalnom obrazovnom kurikulumu. Tada sam već imao stvoreno mišljenje kako postaviti znanost i obrazovanje u slobodnoj, modernoj Hrvatskoj, a i dokaz da je to moguće kroz uspješnost rada tada mladog Instituta za fiziku.

90-ih se pak gradila moderna hrvatska vojska u jasnoj mentalnoj i operativnoj suprotnosti spram JNA, kao komunističkoj vojnoj okamini koja pali Hrvatsku. Kako je HV predstavljala jedini državni sektor u kojem je odmah došlo do radikalne modernizacije, bilo je prirodno pokušati iz toga kuta pospješiti i ostale strukturalne reformske procese u Hrvatskoj, pa je tako 1992. osnovan Vojno-tehnički savjet.

Nacionalno vijeće za visoku naobrazbu osnovano je pak 1994. Koncipirano je kao savjetodavno, stručno tijelo koje visokom školstvu i političkim strukturama doduše samo daje savjete, no savjete je bilo obvezatno tražiti prije donošenja odluka. Političkim je strukturama time bila ostavljena politička odluka, što je suština demokracije, ali ne i mogućnost da svoje odluke naknadno oblače u stručni celofan. Sveučilištima je pak tako bila osigurana autonomija o kakvoj danas mogu samo sanjati. Ambicija Nacionalnog vijeća bila je naoko skromna: nadjenuti svakom djetetu (visokom učilištu) pravo ime i javno mu dati ocjenu kvalitete. Bio je to međutim težak korak za hrvatsko društvo gdje se i danas prečesto zapošljava preko veza i poznanstava, uz pokriće diploma nekontrolirane kvalitete. Naravno da je takav rad Nacionalnog vijeća pogađao mnoge partikularne interese pa se stalno tražila moja smjena. Zanimljivo je da je predsjednik Tuđman bio jedan od rijetkih koji je podržavao opisani rad Nacionalnog vijeća. Koliko god je bio čovjek starijeg naraštaja i bitno drugačijeg obrazovanja, vjerujem da je osjećao kako put koji zagovaram predstavlja ispravan izbor za budućnost Hrvatske.

Osobno mi je najdraža uloga koju sam imao pri spašavanju Dubrovnika. Moje me francusko školovanje dovelo do iskrenog prijateljstva s J.-F. Deniauom, jednim od 40 francuskih „besmrtnika“. Kao što je on i sam ponosno naveo u svojoj kratkoj

biografiji na stranicama Francuske Akademije, predci su mu bili iz Dubrovnika. Bio je briljantan pisac (prijevod njegovog „Ono što vjerujem“ izdala je Sveučilišna naklada 1995.g.), izvanserijski diplomat, ministar u Pompidouovoj vladi, zastupnik u Parlamentu, jednom riječju izvanredan čovjek, k tome u duši avanturist - sam je primjerice jedrio oceanima. 1991. godine pokrenuo je vodeće francuske intelektualce na zaštitu Dubrovnika, što je kasnije preraslo u akciju UNESCO-a koju su vodili B. Kouchner i talijanska ministrica M. Boniver. Kako je ocijenio predsjednik Tuđman, internacionalizacija problema Dubrovnika kombinirana s njegovom odlučnom vojnom obranom spasili su taj hrvatski dragulj.

Najviše pak žalim što devedesetih godina nije uspjelo primjerom nezavisnih savjetničkih vijeća trajno ojačati ulogu intelektualnih elita u razvitku Hrvatske. Takav je pristup u zapadnim demokracijama - za razliku od Kine - logičan, jer su u demokracijama zakoni stručnog i političkog ponašanja često suprotstavljeni. Nažalost, usamljena politička podrška predsjednika Tuđmana nije bila dovoljna da se takva stremljenja ukorijene u našem javnom životu. Tako je dolazak SDP-a na vlast 2000. doveo do konačnog sloma pokušaja modernizacije Hrvatske, pri čemu su "lustrirane" sve reformističke intelektualne strukture koje je predsjednik Tuđman okupio. Pri tome je ukidanje Nacionalnog

vijeća za visoku naobrazbu odigralo simboličku ulogu, s obzirom da je to bilo jedino tijelo čije je ukidanje taksativno nabrojano u najavi programa rada Račanove vlade. Između izdaje vlastitih uvjerenja i ukidanja, jedino mi je ukidanje bilo prihvatljiva opcija.

Poznavali ste predsjednika Tuđmana osobno. Pokušajte ga, ako vam nije zazorno, usporediti ga s dvojicom nasljednika.

U svom razgovoru iz Malrauxove knjige „Hrastovi koje obaraju“ de Gaulle i autor kažu da se ljudi politike dijele na dvije vrste, na ljude koji uvode red i na ljude kazališta.

Kroz posljednjih devet stoljeća hrvatske povijesti predsjednik Tuđman je prvi hrvatski vođa koji je imao nepogrešivi smisao za pobjedu kao ključni kriterij uspješnog političkog djelovanja. Pobjedu je tražio uz najmanje moguće ljudske patnje i žrtve. Ponajprije je do krajnjih je granica pokušavao izbjeći rat. Zatim je, zajedno s braniteljima, Hrvatskoj vratio državnost u njenim granicama, unatoč nepojmljivo teških vojnih i političkih okolnosti. Imao je duboki osjećaj za povijesnu dimenziju tadašnje svakodnevnice, te je bio jedan od rijetkih u vrhovima vlasti koji su Hrvatsku stavljali daleko iznad sebe. Iza autoritarne fasade predsjednik Tuđman bio je izuzetno tolerantan čovjek, koji je opraštao i najveće propuste, a s hrvatskim narodom imao je poseban,

može se gotovo reći mističan odnos međusobne iskrenosti i bliskosti.

Sa Stjepanom Mesićem sam se tek tu i tamo susretao, a Ivu Josipovića osobno ne poznajem. Iz njihovih pak javnih nastupa stekao sam dojam da politiku razdvajaju po komunističkom obrascu na predstavu za javnost i na "realnost" rezerviranu za političke "elite". Za razliku od predsjednika Tuđmana koji ni sam nije mogao sve javno reći, ali je istom istinom usklađivao te dvije razine, za ovu dvojicu ne mislim da su se ikad time opterećivali. Obojicu doživljam kao političare ograničene ideološkim dogmama. Banalni primjer je da su oba politiku dobrih i ravnopravnih odnosa sa svim susjedima kojoj je stremio predsjednik Tuđman zamijenili politikom jednostranih ustupaka Srbiji u ime stvaranja Jugosfere. Posebno zanimljiva je i posljednja Josipovićeva izjava da je njegova "nova pravednost" ustvari predvidjela neuspjeh liberalnog kapitalizma. Time se otvara pitanje čime bi onda po mišljenju aktualnog hrvatskog predsjednika trebalo zamijeniti spomenuti sustav. Odgovori što ih on nudi parafraza su zvonke retorike kojom se danas, bez obzira na nacionalne specifičnosti, služi europska socijalistička ljevica. Ta bi retorika bila uvjerljivija da nema dubinske povezanosti nekih europskih socijalističkih stranaka s krupnim financijskim strukturama. Osobno držim da odmak od podivljalog liberalnog kapitalizma treba kod nas tražiti u rješenjima koja se temelje na kršćanskom socijalnom nauku i koja čvrsto poštuju hrvatski državni suverenitet. Očigledno je da su takva rješenja najbliža hrvatskoj tradiciji i većinskom narodnom opredjeljenju te zato nema razloga da ih se zaobilazi.

Društveno angažirani ostali ste i nakon 2000., prije svega kroz sudjelovanje u radu HKV-a. Ja vam se ovdje moram na određeni način ispričati jer sam prije šest ili sedam godina nakon osnutka HKV-a prilično sumnjičavo, pa i posprдно pisao u "Hrvatskom listu" o još jednoj, unaprijed na pasivnost i neuspjeh osuđenoj, inicijativi anakronih domoljubnih intelektualaca. HKV se pokazao žilavijim i agilnijim no što sam onda predviđao i danas je već prerastao u instituciju dostojnu respekta. Kako vi kao jedan od ključnih ljudi u HKV-u vidite

ulogu HKV.a u suvremenom hrvatskom društvu? Jeste li zadovoljni učinjenim?

Ispričavati mi se nikako ne morate jer smatram ključnim da svatko ima pravo na sumnju. Dozvolite da tu citiram početne stihove drage mi Kiplingove pjesme „Sine, bit ćeš čovjek...”

Ako umiješ da mirno gledaš oko sebe bezglavost
Iako napadan zbog toga što sam nisi izgubio glavu,
Ako vjeruješ u sebe kad svi sumnjaju u tebe,
ali im priznaješ pravo na tu sumnju,
Ako omražen, sam si bez mržnje,
ali riječi vrlina ne upotrebljavaš uzalud...

Osnovna ideja HKV-a bila je u okupljanju što šireg sloja nezavisnih intelektualaca, koji će pokrenuti teme od ključne važnosti za razvitak Hrvatske, kad ih već ne pokreću hrvatske vlasti ili mediji. Pri tome se polazilo od mišljenja da je unutarne uređenje Hrvatske u rukama njenih građana, a da su vanjsko-političke odrednice zadane te da se tu treba snalaziti oslanjajući se na unutar-političke uspjehe. To nije ništa drugo nego parafraza političkog recepta predsjednika Tuđmana. No, iako je predsjednik Tuđman dobio vojnički i diplomatski rat, već u njegovo vrijeme izgubljen je gospodarski i medijski rat. Time je hrvatskoj javnosti nametnut krug tema koje su uglavnom irelevantne za razvoj zemlje, odnosno nadjačale su političke predstave i medijske manipulacije javnošću. Isto tako, medijski potaknuta borba za bolju prošlost previše je zasjenila borbu za bolju sadašnjost i budućnost. Mislim dakle da je glavni politički "problem"

HKV-a što je uglavnom ispred, a ne iza svog vremena. No držim, kao i Vi, da se HKV pokazao žilavim sudionikom javnog života. Konačni uspjeh HKV-a poistovjećujem s konačnim uspjehom Hrvatske u koji ne sumnjam pogotovo otkada je postignuta državnost. Iz toga je jasno kako HKV ne može djelovati sam, nego samo kao pokretač tema i inicijator procesa ključnih za uspjeh Hrvatske. U tom sklopu treba shvatiti i inicijative HKV-a za široko okupljanje svih domoljubnih snaga u cilju očuvanja suverenosti kroz snažnu modernizaciju zemlje, uz puno poštovanje njene kršćanske tradicije.

Vidao sam vas na tribinama Hrvatskog slova, po svom intelektualnom, ljudskom i političkom habitusu pripadate sličnom krugu kao i ljudi oko našeg lista, pa bih volio da mi kažete svoje mišljenje o "Hrvatskom slovu" kao tjedniku za kulturna i politička pitanja? Što je, po vašem mišljenju, dobro, a što bi moglo biti bolje?

Osnivanje Hrvatskog slova potaknuli su 1995. Sveučilište u Zagrebu, Društvo hrvatskih književnika i Matica hrvatska, čemu sam imao čast svjedočiti. Poslije 2000. postalo je definitivno jasno da su veliki mediji glavna zapreka prenošenju cjelovite istine u javnost, pa kada se u tome 2003. nije ništa promijenilo, osnovano je HKV koje kao jedan od prioritetnih ciljeva imalo potporu Hrvatskom slovu. Držao sam da se istinski nezavisni list mora financirati iz mnoštva malih izvora, jer za to nažalost nije bila dovoljna prodajna cijena. Nadao sam se da će se uz pomoć članstva HKV-a i dijaspore to i ostvariti, ali sam se prevario. S druge strane je HKV organiziranjem brojnih tribina, uz one Hrvatskog slova, te priložima svojih članova počeo generirati kvalitetne tekstove koji su se objavlivali u Hrvatskom slovu. Hrvatskom slovu treba odati javno priznanje za hrabro emitiranje mišljenja koja su suprotna onima iz visokotiražnih medija. To se posebno odnosi na ocjene hrvatske prošlosti za vrijeme i nakon 2. svjetskog rata. Takve se stranice ne smiju zatvoriti prije nego se izrekne puna istina o hrvatskoj povijesti.

No držim da bi Hrvatsko slovo trebalo posvećivati više pažnje hrvatskoj današnjici i sutrašnjici. Ponajprije, novosti su glavni razlog zašto ljudi čitaju novine. Nadalje, treba odlučno razbiti medijski stereotip da domoljubne strukture ili nepovratno žive u prošlosti ili nude utopijska rješenja za budućnost. Nametanjem takvog privida hrvatsku se javnost izručuje u ruke političkih „realista“ koji svoju uspješnost dokazuju beskrupuloznošću u provođenju svojih uskih interesa. Sve se češće susreće reakcija hrvatskog glasača tipa „Ovaj se znao snaći za sebe pa će i za mene nešto biti.“ Takva politička formula vodi Hrvate u novo dobrovoljno ropstvo.

Na portalu HKV-a uočljive su u posljednje vrijeme određene promjene. Promjene nabolje ako smijem primijetiti. Hoćete li nam reći nešto o radu Portala, planovima, ljudima koji ga vode? Jeste li zadovoljni posjećenošću i uopće odjekom koji Portal ima u hrvatskoj javnosti?

Pored suradnje s Hrvatskim slovom, napor HKV-a oko probijanja posvemašnje medijske blokade išao je i kroz pokretanje Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća. Bili smo uvjereni da se uz minimalna sredstva koja su nam stajala na raspolaganju Portal može postaviti uz bok nekih velikih, neusporedivo skupljih medija, napose u djelu koji je adresiran intelektualnoj javnosti. Doista, Portal se razvio u prepoznatljivu adresu slijedeći tendencije koje su prisutne u modernom medijskom prostoru gdje se čitatelji, pogotovo oni mlađi, sve više okreću Internetu. Taj uspjeh ne bi bio moguć bez velikog, uglavnom volonterskog napora uredništva, od dr. sc. O. Barišića, koji je autor Portala, te dr. sc. D. Lovrića, do mlađih članova uredništva M. Balaško Ivančić i D. Dijanovića. Važno je istaknuti da za Portal piše cijeli niz autora od kojih mnogi i nisu članovi HKV-a, tako da zajedno s vijestima iz Hininog servisa Portal svakodnevno daje zanimljiv presjek zbivanja kroz autorske komentare, razgovore, reportaže, najave itd. Treba biti zadovoljan s visokom posjećenošću Portala, pogotovo što u uređivačkoj politici nema žutula.

No, utjecaj Portala bio bi još veći kada bi cjelina naše intelektualne zajednice uvidjela važnost nazočnosti na Internetu i prilagodila se zakonima pisanja za taj medij. Zato se trenutno priprema promidžba Portala za koju se pojavio interes sponzora.

Iako dolazite iz područja prirodnih znanosti, ne zazirete ni od publicističkog djelovanja. Vaše raščlambe društvene i političke situacije na portalu HKV-a obično privlače veliku pozornost čitatelja. Što mislite o tom aspektu svoga javnog djelovanja i možemo li očekivati da ćete svoje kolumne i eseje objavljene na portalu uskoro ukoričiti?

Mislim da je "publicističko djelovanje" puno prejak izraz za kratke tekstove koje tu i tamo objavljujem na Portalu HKV-a te ne vjerujem da takvi tekstovi zaslužuju da ih se "ukoriči". Uvijek sam sebe doživljavao samo kao čovjeka koji pokušava vidjeti što dolazi i na to upozoriti svoju okolinu. Valjda me na to potakla moja profesija istraživača u temeljnim znanostima, što deset do dvadeset godina ranije vide temeljna otkrića koja će kasnije prometnuti u dominantne tehnologije. Na primjer, osim svojih sjajnih francuskih učitelja imao

sam privilegiju poznavati se s J. Bardeenom koji je sa suradnicima podijelio dvije Nobelove nagrade, jednu za otkriće tranzistora 1947., a drugu za mikroskopsko objašnjenje supravodljivosti 1957. Iako za Johna Bardeena gotovo nitko ne zna, a svi s druge strane znaju Stevea Jobsa, iz Bardeenovog otkrića tranzistora izniklo je cijelo moderno svjetsko društvo, od televizije koja nas danas manipulira do Interneta koji nas zasad i porobljuje i oslobađa

Takav sam svoj pristup budućnosti proširio na opću problematiku znanosti i obrazovanja pa dalje na strategiju razvitka i trudio se da se na vrijeme upozori hrvatsko političko vodstvo, pa zatim hrvatsku javnost, na ono što nam se sprema. Kada je uspijevalo imalo je velike i uglavnom dobre posljedice, no često se događalo i po izreci "pijetao koji prerano kukuriječe završava u loncu".

Posljedica tog društvenog i političkog angažmana možda je i događaj iz 2006. kada vam je eksplodiralo računalo na fakultetu, što se moglo tumačiti i kao svojevrsni atentat na vas.

Kako je taj slučaj završio, ne sjećam se da sam igdje pročitao da je slučaj rasvijetljen?

Uopće nema sumnje da je na mene izvršen atentat eksplozivnom napravom koja se aktivirala prilikom uključivanja mog računala na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu. Srećom nisam sagnuo glavu pa mi ju je zaštitio pisaći stol, te sam zadobio samo teške ozljede lijeve šake i ozljede nogu. Reakcije na taj događaj bez presedana u svojoj hrvatskoj sveučilišnoj povijesti bile su različite.

Neki su mediji tvrdili da se dogodila tehnička grješka na računalu. Neki su novinari u podtekstu provlačili tezu da „nacionalisti“ ništa bolje ne zaslužuju, a mnogi su taj događaj sasvim minimizirali trpajući ga u crnu kroniku. Uz pojedine medije, neki su tadašnji oporbeni političari čak izjavljivali kako treba rasvijetliti moje veze s kriminalnim miljeom. Institucije poput HHO-a mlako su ili nikako reagirale. Među pozitivnim reakcijama na atentat najsvjetlije je pismo koje je predsjedniku Mesiću uputio Nobelovac François

Jacob u ime Odbora Francuske akademije znanosti za obranu ljudi znanosti, kojim traži da mi se pruži sigurnost i zaštita kao čovjeku koji se zalaže za razvoj temeljnih znanosti. Međutim, koliko je meni poznato, slučaj nije do danas rasvijetljen.

HAZU, čiji ste redoviti član, ove godine slavi 150. obljetnicu pa je ovaj niz intervjuja s akademikima u Hrvatskom slovu dijelom potaknut i tom činjenicom. Kako vi osobno vidite ulogu Akademije u hrvatskom društvu, čuje li se njezin glas, je li dovoljno "glasna" ili je, kako joj neki zamjeraju, kao ustanova i suviše šutljiva?

HAZU je po zakonu najviša znanstvena i umjetnička institucija Republike Hrvatske. Nastala je od JAZU zakonom koji je donesen 1991., u čijem sam sastavljanju osobno sudjelovao. Taj je zakon proveo mirnu tranziciju JAZU, tolerirajući činjenicu da je dio njenog članstva bio izabran, a još više neizabran, više po političkim nego po stručnim kriterijima. To je djelomično kompenzirano jednokratnim izborom dvadeset novih akademika. Takav pristup je s vremenom dao dobre rezultate i danas HAZU, ne samo po slovu zakona nego i zaista, predstavlja najkvalitetnije tijelo kojim Hrvatska pokriva cjelinu znanstveno-umjetničkog prostora. To još uvijek ne znači da se sastav HAZU ne treba i dalje poboljšavati. Uspon HAZU naročito je važan nakon degradacije Nacionalnih vijeća za visoku naobrazbu i za znanost nakon 2000., koja su prethodno djelomično premostila kritične tranzicijske godine. HAZU se već duže vremena trudi da joj se čuje glas u javnosti, no treba reći i kako ova ustanova nije bila miljenik medija.

Nova uprava znatno je pojačala napore za povećanje nazočnosti HAZU na javnoj sceni, što mogu posvjedočiti kao član Predsjedništva u ime Razreda za matematiku, fiziku i kemiju. No za sada HAZU uglavnom samoinicijativno nudi rješenja za ključne probleme hrvatskoga društva, dok u razvijenim zemljama vlasti često svoje akademije pitaju za stručne savjete. Odgovori na takva pitanja ne plasiraju se kroz medije kako ne bi vršili politički pritisak na vlasti pri donošenju političkih odluka iz njihove nadležnosti, pa široka javnost o tome malo zna. Drugim riječima, držim da je HAZU dovoljno glasna, da se njen glas često neopravdano zagušuje, no da

prevelika glasnost zna biti i izraz nemoći utjecaja na donošenje ispravnih razvojnih odluka.

Kako gledate na činjenicu da se Hrvatsko kulturno vijeće uključilo u djelovanje Hраста kao svojevrsne političke grupacije koja namjerava izići na predstojeće izbore? Hoćete li i osobno participirati u tom političkom projektu?

HKV je podržalo HRAST kao nosioca okupljanja razdrobljenih političkih snaga koje dobrobit suverene Hrvatske deklariraju kao svoj prvenstveni cilj. Nažalost, u tom su djelu političkog tijela previše prisutni sitni politički interesi te brojne osobne ambicije i taštine. HRAST, kakav je sada, nosilac je ideja i programa sličnih onima koje je HKV svojedobno zacrtao, te mu HKV zato i nadalje pruža podršku. Izravno sam pomogao pri formulaciji programa HRAST-a u području razvoja školstva i znanosti. U cjelini se radi o realističnom, izrazito socijalno osjetljivom programu, koji ujedno brani hrvatski nacionalni identitet. Pri tome je izražena svijest da bi svaki pokušaj bilo kakve vrste autarkije bio opasan za Hrvatsku. Nažalost, Hrast nije uspio probiti medijsku blokadu pa taj politički program nije dospio do široke javnosti. Hrvatska međutim mora pobijediti u borbi za svoje ravnopravno mjesto u otvorenom svijetu, onakvom kakav svijet danas je, a ne kakav bi po nečijim željama trebao biti.

Ovih dana aktualizirano je podizanje optužnice protiv HDZ-a kao stranke. Riječ je o presedan u dosadašnjoj hrvatskoj demokratskoj i pravosudnoj praksi od osamostaljenja do danas. Kako će po vašem mišljenju taj presedan utjecati na razvoj političkih i društvenih odnosa u zemlji?

Novi moment u hrvatskoj političkoj slici je pravosudni napad na HDZ kao stranku, uz organizirani politički i medijski linč, koji ide za tim da se i HDZ uključi u već ostvareno političko mrvljenje nacionalno intoniranog političkog spektra. Optuživanje političke stranke doista ne može biti nego politički motivirano, a taj pravni presedan čine oni što se inače zaklinju u „individualnu odgovornost“. Istovremeno nema ni spomena individualne ili kolektivne odgovornosti pojedinaca ili cjelina iz ostalih stranaka. Tako ispada da je inicijativa HDZ-a za borbu protiv korupcije upotrijebljena za selektivno uništavanje te stranke. Od Sanaderovog modela dvije dominantne stranke koje alternativno vode gotovo istu politiku gura nas se dakle prema jednostranačkom modelu. S tim modelom, Hrvatska ima vrlo nesretna iskustva iz vremena komunističke i zatim „samoupravljačke“ Jugoslavije pa treba sve učiniti da nam se tako radikalna karikatura demokracije ne ponovi. Nažalost, HDZ, oslabljen unutarnjim problemima, dugo je odugovlačio sa stvarnim povratkom suverenističkim i narodnjačkim načelima politike predsjednika Tuđmana. Kako je on pod kraj života rekao, kad sve zakazuje, ostaje narod. HDZ je konačno shvatio kako je to jedini politički put koji u sadašnjim okolnostima može sačuvati Hrvatsku. Svoju volju za politički zaokret HDZ je jasno iskazao izborom M. Tuđmana na visoko mjesto u svojim listama kandidata za novi sastav Sabora. Poslije izbora pak preostaje da se s riječi pređe na djela, što bi kao prvo trebalo značiti da će HDZ poticati dotok svježih ideja i slobodno-mislećih obrazovanih ljudi, napose onih mladih i snažnih, u sve stranačke strukture, te tako dati novi zamah demokratizaciji hrvatskog društva. Naime, u demokratskom se sustavu izgradnja nacionalnog samopoštovanja, samosvijesti i identiteta, nerazdvojno povezuje s modernizacijom, razvojem i uspjehom društva. Zapravo, današnji mladi hrvatski naraštaji imaju povijesnu priliku učiti iz političkih grješaka najviše činjenih u

posljednjih desetak godina. Hrvatsku trebaju postaviti kao malu, ali samosvjesnu državu oslonjenu na vlastite elite srca, uma i mača, te tako jednom za svagda osigurati njezino postojanje i budućnost u ravnopravnom suživotu sa susjedima i cijelim svijetom.

Damir Pešorda

Hrvatsko slovo

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/9777-razgovor-s-akademikom-bariem-u-hrvatskom-slovu.html>

BARIŠIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI
SEKUNDE, ZAGREB, 2004.

ISKRIVLJENO ZRCALO

FRANJO REVANŠIST?

Jesu li napadi na prošlu koalicijsku vlast zbog revanšizma neutemeljeni? Na krugovalnoj postaji 101 svojedobno je treštalo: *oni su nama oprostili, mi njima ne ćemo.*

Vidimo kako se nova vlast revanšistički ponaša prema pripadnicima one prethodne. Slično Franji. I on je smatrao kako treba dati šansu i onima koji su stručni, a nisu bili moralno politički podobni. Tako je znao smijeniti ponekoga. Sjećam se rasprave na Vijeću HTV-a kada je predstavnik lijeve oporbe napadao vlast zbog smjena (npr. budućeg veleposlanika SRCG). Anto Đapić je prigovarao zato što ih vlast nije više smijenila. Sjećam se kako su s HTV-a išli na balvane, a balvanaši su znali sve što oni imaju u

svojim vozilima. "Naši" s HTV-a dobro su radili svoj posao. Dr. Vlado Šakić u znanstvenoj studiji *Hrvatska javnost devedesetih i "detuđmanizacija Hrvatske"* (u: *Dr. Franjo Tuđman – Neoproštena pobjeda*, Zagreb, 2003.) pokazuje kako je ponašanje hrvatskih medija suprotno od onoga što je imalo većinsku, pa ponekad i plebiscitarnu, podršku hrvatskog naroda.

Kada su komunisti ponovo došli na vlast, smijenili su odmah nekoliko stotina liječnika iz nadzornih tijela bolnica zbog nedovoljne stručnosti. Jedan od nestručnih bio je i tadašnji predsjednik HAZU! Sjetimo se "sječe" veleposlanika. Hrvatska vojska je očišćena od onih koji su se iskazali u Domovinskom ratu. Jasno je da vojska ne služi za rat, pa što oni tamo hoće?

Pa tko je tu revanšist? Naravno, Franjo! On je revanšistički dovodio nepodobne na pozicije koje zaslužuju. S druge strane komunisti su samo izvršavali svoje predizborno obećanje: "Oni su nama oprostili, a mi njima nećemo!" To je bio hit na *Stojedini*! Provodili su lustraciju, koju nije uradio Franjo!

A Šakićeva analiza? Ma, znanstvenici vam ništa ne razumiju. Npr. čitam u "Vjesniku", 14. srpnja 2004. dio pisma koje je akademik Vladimir Paar 26. rujna 2002. uputio tadašnjem ministru prof. dr. Flegi: "Rasprava o tim nepravilnostima u financiranju znanstvenih projekata vodila se na sjednici HAZU-a 24. rujna 2002. u povodu iznimno lošeg financiranja znanstvenog projekta akademika Pečarića, koji je prema svjetskim kriterijima i bazama podataka najproduktivniji hrvatski matematičar u posljednjih desetak godina, ali poznat je i po svom političkom angažmanu."

Taj projekt, na kome su osam istraživača (dva redovita profesora) dobio je ista sredstva kao npr. projekti na kojima bi bili po jedan docent. U prethodnom razdoblju iz matematike je bilo 22 projekata, a s ovoga je objavljeno 25 posto svih radova i više od 25 posto onih u tzv. CC časopisima. Paar u "Vjesniku" od 6. kolovoza također piše kako bi po broju radova iz svjetske baze znanstvenih podataka ISI Web of Science od 1991. Pečarić bio na trećem mjestu među "istaknutim hrvatskim znanstvenicima iz područja prirodnih znanosti". HINA, "Večernji list" i "Novi list" objavili su popis hrvatskih znanstvenika s najviše CC radova i među njima je i

Pečarić. S tog projekta je pokrenut i međunarodni časopis *Mathematical Inequalities and Applications*, koji je ušao u *Science Citation Index Extended*. Takav tretman u svijetu ima svega 12 od tristotinjak hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa. Pečarić je jedan od deset matematičara iz cijeloga svijeta koji na MathSciNet-u ima preko 500 radova. Ima i više od 100 suradnika iz cijeloga svijeta, a s njegovog projekta u posljednjih deset godina ima i najviše doktora matematičkih znanosti u Hrvatskoj.

A akademik Paar je u stvari optužio prošlu vlast za nekakav revanšizam, i to ne samo prema Pečariću, nego i prema njegovim suradnicima na projektu. Paar navodi slične tvrdnje akademika Trinajstića i Barišića, te dekana PMF-a prof. dr. T. Cvitaša i prodekana prof. dr. Hamzića. Paar također tvrdi: "... samo bih spomenuo da je zbog mog upornog zauzimanja za poštovanje kriterija kvalitete u znanstvenom sustavu znanstveni projekt koji vodim kažnjen bitnim smanjenjem financiranja u odnosu prema drugim projektima, unatoč izvrsnim znanstvenim rezultatima." Slično tvrdi i Zvonimir Maksić, znanstveni savjetnik Instituta "Ruđer Bošković" ("Vjesnik", 11. kolovoza 2004.): "Postoje zaista podaci za fiziku i kemiju, koji pokazuju da su najbolji projekti najlošije financirani."

Naravno, očito je da ni akademik Paar ni svi spomenuti ne razumiju o čemu se tu radi. Pa sigurno Ministarstvo ne bi kažnjavalo najbolje projekte. Iz primjera akademika Pečarića i Paara očito je da se ovi bave i drugim stvarima, a to je sigurno na račun znanosti. Da se isključivo bave znanstvenim radom, kakve bi tek onda postizali rezultate. Dakle, Ministarstvo je pravilno ocijenilo da oni nisu postigli svoj maksimum i zato ih je najlošije financiralo. A tu sigurno snose dio krivice i njihovi suradnici. Da su se oni više trudili, ni Pečarić ni Paar ne bi imali vremena baviti se drugim glupostima, zar ne? Da tako sjajnu znanstvenu politiku vodi ministar Primorac, nitko ga ne bi danas napadao!

Sve to jasno pokazuje koliko su napadi na trećejanuarsku vlast za revanšizam besmisleni. Doista je jedini revanšist Franjo. A tko bi drugo i bio?

"Fokus", 8. listopada 2004.

KAD “STRUČNJACI” ODLUČUJU O MATEMATICI, ZAGREB, 2006.

MATIČNI ODBOR ZA MATEMATIKU I PITANJA KRITERIJA I NEPOTVRĐENIH PROFESORA

O bedastoćama CC radova kao najznačajnijim za izbore u matematici trebalo je govoriti svugdje gdje je bilo «stručnjaka». Kako su to bili neki prirodnjaci imao sam za to prigodu kroz sekciju za prirodne znanosti Prvog kongresa znanstvenika iz domovine i inozemstva (Zagreb – Vukovar 15. – 19. studenoga 2004.). Govoreći o udaru Ministarstva na projekt koji sam vodio, a očito zbog mog publicističkog rada u povijesti i politici, govorio sam i o CC radovima i matematici. Evo tog govora, koji je objavljen u Zborniku s te konferencije (Zagreb 2006., str. 134-137):

Zašto su najbolji projekti najlošije financirani

Iz izlaganja dr. Pavune i akademika Paara očito je kako je besmislena teza kako u Hrvatskoj nema znanstvenika koji su svjetski lideri u svojim područjima, a još više kako se u Hrvatskoj ne mogu

s uspjehom voditi mladi znanstvenici u doktorskim i postdoktorskim studijima. Naravno, to vrijedi i za matematiku. Spomenut ću samo akademike Mardešića i Tadića iz starije i srednje i prof. Dujellu iz mlađe generacije.

Naravno, kao i obično glavni problem je novac. Znanost traži kompletnog čovjeka, a naše prilike često prisile ljude da to ne može biti slučaj, tj. rade i druge stvari da bi osigurali pristojan život. To nije u kontradikciji s činjenicom što npr. ja imam puno publicističkih tekstova i knjiga, jer su oni nastali zbog Domovinskog rata, dakle u posljednjih petnaestak godina.

Zato možemo samo govoriti o tome imamo li dovoljno ljudi koji su svjetski lideri u svojim područjima, odnosno koliko imamo ljudi koji mogu biti mentori mladim znanstvenicima. Osim toga, pitanje je i politike razvoja znanosti. Recimo, matematičari s MO PMF-a žele da se što više područja matematike razvija u Hrvatskoj. Prirodno je da matematički fakultet mora imati pokriven niz područja iz matematike, a za to im i trebaju eksperti u tim područjima. Teško je imati baš toliko eksperata u Hrvatskoj, pa je prirodno da se mnogi doktorati rade vani. S druge strane imamo uspješne naše ljude koji rade vani pa je prirodan i odlazak kod njih na izradu doktorata. Tu naravno uvijek postoji opasnosti da ti naši doktorandi i post-doktorandi i ostanu vani, ali puno je onih izvrsnih koji su se i vratili. S druge strane, ne mogu svi, iz raznih razloga – najčešće obiteljskih - ni otići vani. Tako se može dogoditi da ponetko od onih za koje se očekuje izvrsnost - ne uspiju. Prirodno je da kada u nekim područjima Hrvatska ima lidere u svojim područjima da je koncentracija mladih znanstvenika oko njih veća, pa to izaziva strah da se neće moći ostvariti zacrtana politika stvaranja eksperata u više različitih matematičkih disciplina. A vjerojatno tu ima i našeg poznatog jala.

Primjer profesora Dujelle je zato poseban. Sam je otvorio novo područje u Hrvatskoj, tj. nije bio na specijalizaciji kod nekoga eksperta ili lidera vani pa je povratkom u domovinu sa sobom donio i svoje znanstveno područje. Ove godine je dobio i nagradu HAZU, a ima 16 CC radova i 36 SCI Expanded radova. HINA, "Večernji

list" i "Novi list" objavili su popis hrvatskih znanstvenika s najviše CC radova od 1996. godine i među njima sam i ja.

Projekt na kome sam ja glavni istraživač zove se "Nejednakosti i primjene", i nažalost negativni primjer je za hrvatsku znanost. Zašto? Pa prema Ministarstvu znanosti to je najslabiji projekt iz matematike u Republici Hrvatskoj.

Evo nekoliko osnovnih podataka o rezultatima rada tog projekta, s napomenom da je istog imena i seminar na poslijediplomskom studiju MO PMF-a. Do sada sam bio mentor u 13 doktorata kod kuće i dva u Australiji (University of Adelaide i University of Melbourne), a ovih dana je obranjena jedna disertacija pod mentorstvom dvojice mojih doktora. Moji doktori i ja surađivali smo na izradi nekih doktorata u Švedskoj i sudjelovali u komisijama za ocjenu i obranu doktorata u drugim državama.

Objavio sam 98 CC radova (inače i Paar je u svom predavanju govorio o broju mojih CC radova), 236 SCI radova, a na MathSciNetu imam 571 rad. Napomenut ću da za nas matematičare CC lista nije relevantna lista časopisa. Na primjer akademik Tadić ima samo 7 radova s te liste (samostalnih radova od po 60-70 stranica), ali se događalo da se kongres u SAD-u pomjera zato što on nije mogao doći tamo u predviđeno vrijeme! Dakle, najvažniji podatak jest je li pojedini znanstvenik prihvaćen u svijetu kao jedan od lidera u svome području, a takvih Hrvatska prirodno i ne može imati mnogo. Moja problematika je takva da omogućava veliki broj radova, ali ipak posebno je značajan podatak da po MathSciNetu koji vodi Američko Matematičko Društvo spadam u deset svjetskih matematičara koji imaju preko 500 radova. Imam i preko 100 suradnika počevši od Australije, Japana i Kine, preko Izraela, Italije i Švedske pa do Kanade i SAD-a.

Ovdje, u Zagrebu, zahvaljujući izdavačkoj kući Element, izdajemo i časopis "Mathematical inequalities and applications", čiji sam glavni urednik. U uređivačkom odboru je preko 60 najpoznatijih matematičara iz te problematike iz svijeta. Čim se pojavio dobio sam ponudu jedne izdavačke kuće iz Njemačke da ga oni izdaju, ali nisam prihvatio. A u to vrijeme časopis još nije bio ni pomagan od Ministarstva znanosti. Poslije dvije godine izlaženja

uvršten je u popis *SCI Expanded* i danas ima *impac factor* koji ga svrstava u prvu polovinu časopisa s te liste među matematičkim časopisima, pa ga i Ministarstvo znanosti priznaje kao jednog od tri najznačajnija hrvatska znanstvena časopisa. Jedan je od tri svjetska časopisa posvećena matematičkim nejednakostima.

Član sam uređivačkih odbora slijedećih znanstvenih časopisa: *Journal of Computational Analysis and Applications*, *International Journal of Applied Mathematics*, *Journal of Inequalities in Pure & Applied Mathematics*, *Panamerican Mathematical Journal*, *Nonlinear Functional Analysis and Applications*, *Octagon Math. Magazine (Brasov)*, *Journal of Function Spaces and Applications*, *Glasnik Matematički (advisori board)*. Recenzent sam za četrdesetak znanstvenih časopisa.

Napisao sam i niz monografija, a 4 od njih izdale su poznate izdavačke kuće *Academic Press* i *Kluwer Akademik Publishers*. Međutim, ovih dana će krenuti u *Elementu* i serija monografija iz nejednakosti. Prva je već gotova. Odnosi se na *Mond-Pečarićev* metodu u teoriji operatorskih nejednakosti, a uz jednu moju doktoricu koautori su dva japanska matematičara: *Furuta* (po njemu je nazvana poznata *Furutina* nejednakost o kojoj je u zadnjim godinama objavljeno stotinjak radova) i *Seo*. Očekujem da će uskoro i drugi članovi naše grupe objaviti monografije u toj seriji.

Nadam se da ovi podaci govore dovoljno o radu naše grupe koju u svijetu znaju nazvati i *Hrvatskom* ili *Pečarićevom školom* u teoriji nejednakosti.

Pa kako je onda moguće da je taj projekt od Ministarstva znanosti ocijenjen kao najgori prema novčanim sredstvima koliko mu je bilo dodijeljeno. Naime, taj projekt u kome su dakle jedan akademik, jedan redoviti profesor, jedan izvanredni profesor, dva docenta, jedna profesorica više škole i dva novaka dobio jednako sredstava koliko bi dobio i projekt koji bi prijavio jedan docent. Kako je to moguće, ako samo uzmemo podatak da je u prethodnom razdoblju bilo 22 projekata iz matematike, a da je učinak ovog projekta bio više od četvrtine svih CC radova i četvrtina svih radova iz matematike u Hrvatskoj?

Učinak je bio da sam odbio sudjelovanje na poznatom svjetskom kongresu iz moje problematike gdje se sudjeluje samo po pozivu. Naime, očita je bila nezainteresiranost Ministarstva znanosti za projekt koji ostvaruje takve rezultate. Primijetimo kako je nedavno i profesor Milorad Milun promatrao poziciju hrvatske znanosti u krugu deset zemalja koje su nedavno postale članice EZ te Rumunjsku i Bugarsku koje su već zemlje kandidati. Hrvatska zauzima šesto mjesto na ljestvici efikasnosti kada se gledaju sva znanstvena polja zajedno. Ispred nje su Slovenija, Češka, Estonija, Mađarska i Slovačka a iza su Poljska, Malta, Bugarska, Litva, Latvija, Cipar i Rumunjska. A pojedinačno je nr. matematika na sedmom, kemija na sedmom i fizika na desetom mjestu. Treba li uopće komentirati da je za poziciju koju ima matematika dobrim dijelom zaslužan i naš projekt? Kakav je onda interes Ministarstva da se taj projekt kažnjava? Jer očito se radi o kažnjavanju, bez obzira što postoji recenzija koja im je pomogla u donošenju njihove odluke. Naime, domaći recenzent, koji nije stručnjak u ovom području, smatra da nije dovoljno dobro ono što mi radimo, pa nam i sugerira čime bih se u našem području trebali baviti. Nisu ga uputili psihijatru već su usvojili njegovo mišljenje!?

Nema dvojbe da je točan odgovor na pitanje odnosa Ministarstva prema projektu "Nejednakosti i primjene" dao akademik Paar 26. rujna 2002. u pismu tadašnjem ministru prof. dr. Flegi, a što je objavio u "Vjesniku", 14. srpnja 2004.: "Rasprava o tim nepravilnostima u financiranju znanstvenih projekata vodila se na sjednici HAZU-a 24. rujna 2002. u povodu iznimno lošeg financiranja znanstvenog projekta akademika Pečarića, koji je prema svjetskim kriterijima i bazama podataka najproduktivniji hrvatski matematičar u posljednjih desetak godina, ali poznat je i po svom političkom angažmanu."

Interesantno je da nije samo ovaj projekt imao poseban tretman Ministarstva znanosti. Akademik Paar navodi slične tvrdnje akademika Trinajstića i Barišića, te dekana PMF-a prof. dr. T. Cvitaša i prodekana prof. dr. Hamzića. On također tvrdi: "... samo bih spomenuo da je zbog mog upornog zauzimanja za poštovanje kriterija kvalitete u znanstvenom sustavu znanstveni projekt koji

vodim kažnjen bitnim smanjenjem financiranja u odnosu prema drugim projektima, unatoč izvrsnim znanstvenim rezultatima." Slično tvrdi i Zvonimir Maksić, znanstveni savjetnik Instituta "Ruđer Bošković" ("Vjesnik", 11. kolovoza 2004.): "Postoje zaista podaci za fiziku i kemiju, koji pokazuju da su najbolji projekti najlošije financirani."

Zato je očito kako je najavljena evaluacija znanstvenih projekata koju najavljuje Ministarstvo znanosti doista potrebna.

Poslije sjednice te sekcije, a kada sam se sreo nasamo s akademikom Paarom rekao mi je: «Sve si impresionirao!» Bilo je za očekivati da u tom slučaju prirodnjaci vjeruju barem u moju stručnost u matematici. Budući događaji pokazali su da neki od njih možda i vjeruju da sam stručan u svojoj problematici ali ne toliko koliko su i oni, tj. da nema matematičara u Hrvatskoj koji može biti i blizu njihovoj stručnosti u matematici.

S druge strane možda je taj moj nastup doprinio da kasnije budem imenovan predsjednikom Matičnog odbora za matematiku. Interesantno je, s tim u svezi, da je kolega Paar na plenarnoj sjednici održao referat «O razvoju prirodnih znanosti (»Zbornik, str. 93-97) u kome je dana Tablica 4. Broj CC (Current Contents) znanstvenih publikacija petorice kvalitetnih hrvatskih prirodnoznanstvenika raznih generacija objavljenih od 1993. do 2004., a prva tri su:

Maksić, Z.B. (kemija; starija generacija)	73 rada
Vretenar, D. (fizika; srednja generacija)	70 radova
Pečarić, J. (matematika; starija generacija)	73 rada.

Supruga dr. Maksića će uskoro postati predsjednica Područnog vijeća za prirodne znanosti, a dr. Vretenar njen član. To Vijeće je mene predložilo za predsjednika Matičnog odbora za matematiku. Naime Hazu me je predložilo za člana tog Odbora, dok je za člana Područnog vijeća za prirodne znanosti od HAZU-a i PMF-MO-a predložen akademik Marko Tadić. Iako je on jedini od svih predloženih članova tog Vijeća bio akademik nije on postao predsjednik tog Vijeća već dr. Mirjana Eckert-Maksić!

Događaji su pokazali da to nije bilo slučajno. Jedini matematičar u tom Vijeću uskoro je kod usvajanja novih kriterija za matematiku shvatio da kada se raspravlja o matematici njegovo mišljenje

kolegama prirodnjacima ništa ne znači. Davao je razne prijedloge, pa čak i onaj koji se primjenjuje u Sloveniji (kasnije će to biti prijedlog ostalih članova Vijeća kada im sami matematičari objasne da se i on može iskoristiti za napad na hrvatsku matematiku), ali su sva njegova nastojanja ostala neuspješna.

Objavljeni su novi-stari kriteriji s brojem CC radova uz još neke dodatne otežavajuće zahtjeve.

Prije prve konstituirajuće sjednice Matičnog odbora sastali smo se s kolegicom Maksić.

Profesor Mirko Primc je bio predsjednik zadnjega Matičnog povjerenstva. Prije samog sastanka s kolegicom Maksić dao mi je pisanu ostavku.

Uspio sam ga nagovoriti da sačeka s njom.

Na sastanku s kolegicom Maksić rekla nam da kriteriji koji figuriraju u zakonu nisu u stvari stvarni prijedlog Područnog vijeća već su oni ostavili stare zato što nisu usvojeni novi. Rekla je i da oni nikada ne bi predložili kriterije s kojima se ne slažu ljudi iz struke, kao i to da je Nacionalno znanstveno vijeće odredilo nju i kolegu Dalibora Marjanovića da osiguraju da se do kraja godine predlože novi kriteriji. U stvari tu se pokazala strategija koju će ona i njeno vijeće sprovoditi stalno. Prvo se neće slagati s svime što predlože matematičari i pokušati da dobiju barem jednog ili dva matematičara koji će se suglasiti s nečim što oni žele. Na kraju će sami predložiti one iste uvjete koji vrijede u Sloveniji, tj. izvaditi iz njih ono što im odgovara, da bi imali nešto čime bi se suprostavili sada već ne prijedlogu Matičnog odbora već prijedlogu komisije koju je sastavio samo Nacionalno znanstveno vijeće.

Tada se pokazala još jedna značajka u radu Područnog vijeća. Kolegica Maksić se dogovorila s kolegom Primcem da zajedno s njim odu u Ministarstvo početkom rujna i da tamo pokušaju razjasniti neka pitanja. Naravno, to je bilo za jednokratnu uporabu. Do tog sastanka u Ministarstvu nije nikada došlo. Kolega Primc je na početku prve samostalne sjednice Matičnog odbora za matematiku podnio ostavku i napustio sastanak.

Nacionalno vijeće za znanost

Područno znanstveno vijeće za prirodne znanosti

Zagreb, 14. rujna 2005.

Poštovani,

Nacionalno vijeće imenovalo me je zamjenikom predsjednika Matičnog odbora za polje matematike.

Niz godina bio sam članom, a potom i predsjednikom Matičnog povjerenstva za polje matematike. U tom su razdoblju prihvaćani argumenti struke o neadekvatnosti minimalnih uvjeta za polje matematike objavljenih u Narodnim novinama 1997., no formalna promjena iz raznih razloga nikad nije provedena do kraja.

Sadašnje Nacionalno vijeće za znanost i Područno znanstveno vijeće za prirodne znanosti silom nameću neadekvatne i već davno odbačene kriterije. Usprkos obećanjima, ne vidim stvarnu volju da se saslušaju argumenti struke i donesu adekvatni kriteriji za matematiku. Zbog toga ne želim sudjelovati u radu Matičnog odbora.

Molim Nacionalno vijeće da me razriješi članstva u Matičnom odboru.

S poštovanjem

Mirko Primc

Ali vratimo se konstituirajućoj sjednici svih matičnih odbora iz nadležnosti Područnog vijeća za prirodoslovlje. Prije početka te sjednice prišao mi je kolega Furić i spominjući moje uvredljivo pismo Odboru Senata, pa smo dogovorili razgovor o tome odmah nakon sjednice. Objasnio sam mu kako je u stvari njegovo negiranje mog referata i referata za izbor ostalih kolega u stvari uvreda nas kao stručnjaka. Kada netko ospori nekog kandidata na taj način u stvari se osporavaju članovi komisije koji su pisali referate, članovi Matičnih povjerenstva koji su te referate prihvatili i na kraju i samo Fakultetsko vijeće Matematičkog odjela PMF-a koji je te referate

prihvatilo. Objasnio sam kolegi kako je u slučaju da ima prigovor na naš referat primjerenije bilo da je pozvao mene koji sam pisao referat pa da samnom ili s nekim od drugih kolega i razgovara o tome, a ne da on kao čovjek koji nije iz naše struke ospori naš rad. Objasnio sam mu i zašto je uvredljiv i njihov naknadni izbor kolege Žubrinića kada su oni uzeli slobodu da iako nestručnjaci smanje broj potrebnih radova propisan zakonom za matematiku, dakle ono što Matičnom povjerenstvu kao stručnjacima zamjeraju. Na kraju je razumio tko je koga tu uvrijedio, ispričao se i rekao da ne može sada promijeniti svoj stav, pa će podnijeti ostavku na funkciju u tom odboru Senata. Usprotivio sam se rekavši mu da za to nema potrebe jer će ionako biti formirani novi odbor Senata i predložio mu da on ne dođe na sjednicu svoga odbora u trenutku kada ja kao predsjednik Matičnog odbora za matematiku zatražim ponovno razmatranje preostala tri slučaja. Prihvatio je i rastali smo se kao prijatelji.

Posebno se treba zapitati kako se dogodilo da je u Nacionalnom znanstvenom vijeću kao jedini matematičar određen kolega Dalibor Marijanović. U tom vijeću po zakonu moraju biti afirmirani znanstvenici iz pojedinih struka, a jedini matematičar u tom Vijeću ima završeni fakultet, a nema objavljen niti jedan znanstveni rad! Slučajno? Ili upravo zato da bi kolegica Maksić, koja je po funkciji i član Nacionalnog znanstvenog vijeća, mogla na sjednicama toga Vijeća mogla reći kolegi Marijanović da se u nešto ne razumije. Iako se raspravljalo o matematici. Sigurno bi ona to rekla i akademikima Tadiću ili Mardešiću da su oni bili članovi tog Vijeća, ali bi to bilo svima doista priglupo i smiješno.

Kolega Marijanović je učinio sve što je bilo u njegovoj moći da u takvim okolnostima riješi «problem» matematike. Bio je doista dobar u cijeloj toj «igri» Ovo problem je u navodnicima zato što se očito radi o problemu «stručnjaka» u hrvatskoj znanosti. Uz sve to, kako su naša e-mail dopisivanja išla na više adresa, često puta je njemu bilo rečeno ono što je bilo upućeno nekome drugom. Tako je morao trpiti često puta i moje oštre riječi. Ali evo početka takvog našeg dopisivanja.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA

Prilikom Drugog znanstveno-stručnog skupa *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to*, biskup Mile Bogović mi je tijekom svog izlaganja javno zahvalio zbog organiziranja Apela za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora u kojem je štrajkao glađu. Rekao je kako je i on – kao i mnogi drugi – razmišljao što treba učiniti jer su se svi osjećali bespomoćni u toj strašnoj situaciji.

I doista i sam sam se lomio što učiniti. Razmišljao sam kontaktirati biskupa Pozaića da napravimo isto što smo napravili kada je Margetić štrajkao glađu. Nisam vjerovao da ćemo uspjeti ponovo na isti način. Tada mi je jedan prijatelj – novinar - sugerirao da nas 5-6 akademika izademo u javnost s Apelom. Mislio je da trebamo to učiniti brzo, tj. poslati «Apel» HINI do 17h u petak 1. prosinca. Nisam vjerovao da bi to bilo dovoljno. Smatrao sam da «Apel» trebaju potpisati i neki biskupi i više akademika.

Međutim, prvi nacrt Apela imao sam u rukama tek poslije 14h., tako da sam počeo skupljati potpise i usuglašavati sam tekst s onim akademikima koje sam uopće uspio kontaktirati. Uz sve to trebalo je naći odgovarajuće brojeve telefona i faksova, e-mail adrese.

Do 17h nije još ni tekst bio usuglašen, a nisam uspio ni kontaktirati onaj broj akademika i biskupa s kojim bih bio zadovoljan. Odlučio sam skupljati potpise do 10h ujutro, kada sam i poslao HINI naš «Apel».

Međutim, prethodila je teška noć. Domagoj Margetić koji se dog petka vratio iz Haaga javio je na svojoj internet stranici kako je tu večer Glavašu pozlilo i kako je te noći kod Glavaša bio liječnički konzilij.

-Jesam li pogriješio što nisam već poslao «Apel», pitao sam se i uspio odspavati nekih tri sata. Ujutro sam slušao vijesti, ali ništa nije rečeno o onome što je Margetić pisao (poslije se pokazalo da je Margetićeva informacija bila točna). Ali zato je HTV naš «Apel dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Vrhovnom sudu Republike Hrvatske

A P E L

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode.

Ljudski je život iznad svih zakona i sudova. da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljećâ krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?!

Smatramo da čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrijednije od života zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati, iako mu se time ne obustavlja proces, i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo.

Štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao je u dramatičnu fazu i pitanje je dana kad bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica.

A konačno, treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta

smrtna kazna u Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske.

Zagreb, 2. prosinca 2006.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Stjepan Babić
akademik Zvonimir Baletić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
mons. dr. Mile Bogović
akademik Dragan Dekaris
akademik Dubravko Jelčić
akademik Mislav Ježić
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Ivo Padovan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
mons. dr. Valentin Pozaić
mons. dr. Želimir Puljić
mons. dr. Marin Srakić
akademik Zdenko Škrabalo
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić
akademkinja Alica Wertheimer-Baletić

PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA

BISKUP SRAKIĆ PROZVAO SANADERA DA JE UTJECAO NA SABOR

"Ja ne ulazim u sudstvo, ali ovaj način kako se postupalo prema Glavašu je doista nehuman. Ako jedan premijer može učiniti pritisak na Sabor, onda može jedan skromni đakovački biskup reci - molim vas neka se čovjek oslobodi, neka se brani sa slobode", izjavio je msgr. Marin Srakić.

Izjava za TV-vijesti

AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES

Pišu: B. Vlašić, A. Plišić, D. Pavičić

ZAGREB - Odluci o ukidanju pritvora za Glavaša prethodio je jučer ujutro dramatičan apel devetnaest hrvatskih akademika i četiri biskupa. "Molimo da preispitate odluku suca u predmetu Branimira Glavaša te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", glasio je njihov zahtjev Ustavnom i Vrhovnom sudu.

Pismom naslovljenim "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!" skupina akademika i biskupa zatražila je od najviših pravnih institucija u zemlji da "ne dopuste da, unatoč tome što je Ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske".

U pismu su još upozorili da je štrajkom glađu Glavaš ušao u dramatičnu fazu te da je pitanje dana kad bi mogao nastupiti kolaps, koji bi onda otvorio i pitanje odgovornosti za smrt, koju se, predložili su, može izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Za to su ovi uglednici dali i poseban argument: čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi se na slobodi, a

Glavaš koji je odbacio odgovornost za te zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, niti je podignuta optužnica.

SUDAC ODBIO PREKINUTI ISTRAGU, GLAVAŠ POVRAĆA

Istaknuli su kako je “ljudski život iznad svih zakona i sudova” i opomenuli ove dvije pravne instance kako je “čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života, zaslužio da mu se ono prizna”. Time “i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo”, zaključila su 4 biskupa i 19 članova Akademije.

Dražen Tripalo, sudac i glasnogovornik Vrhovnog suda, bio je iznenađen tim istupom akademika i biskupa. - Postupak je u fazi istrage, što znači da o pritvoru odlučuje istražni sudac pa se Vrhovni sud ni na koji način ne pojavljuje u ovoj fazi postupka - pojasnio je. Tripalo smatra da takva reagiranja i postavljanje konkretnih zahtjeva sudovima - nije dopušteno.¹

Podsjetio je kako hrvatski propisi poznaju kazneno djelo utjecaja na sudsku vlast. - Uostalom, akademici bi to mogli znati jer se među njima nalaze i pravni stručnjaci - rekao nam je Tripalo.

Pismo je potpisalo 19 od 154 redovitih i 142 dopisna člana Akademije (Slobodan Novak, Ivan Aralica, Ivo Padovan, Ivica Kostović, Mislav Ježić, Zdenko Škrabalo, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jeličić, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer Baletić) te 4 biskupa: dubrovački, msgr. Želimir Puljić, đakovačko-srijemski, msgr. Marin Srakić, pomoćni zagrebački, msgr. Valentin Pozaić i gospičko-senjski, msgr. Mile Bogović.

(...)

---

¹ Umjesto bilo kakvog komentara dajemo i mišljenje suca Ustavnog suda dr. Milana Vukovića.

Jesmo li što naučili iz slučaja Krestić?

MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako spriječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demantira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvijestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak spriječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici spriječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako

je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako «akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji «Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da je isto predavanje trebalo biti održano – kako to stoji u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom «Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja.

(Napomenut ću da je preko 800 kataloga za 2007. g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: «Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a financijski neopravdan. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih povjesničara, u «Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u «Glasu Slavonije» i «Novom listu» potpisnika «Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestićeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici «Izjave» su

razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojao je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vaslije Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezirom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinujama (Katalozi stručnog osposobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vasilije Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kućan, Ivan Kušan, Lujo Margetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrčić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljar i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba doznati tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti?

Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića «Krestić je obična srpska pojava» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je «Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne krene korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni «zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom «zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

*Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest:
«Po mome dubokom uvjerenju, zajednički život je nemoguć... I bilo*

bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa. Teško je da prognoziram u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat... Znače, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ruralnih' Srba. Ja sam oduvek smatrao da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će postati Hrvati ili će morati otići iz gradova, što se delimično već dešava... Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, str. 222).

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Ćosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

**OBRAZOVANJE: KRIVOTVORENJE NOVIJE HRVATSKE
POVIJESTI****POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I
SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!****OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU VLADE,
PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA, MINISTRU ZA
Znanost, obrazovanje i šport i SABORSKOM
ODBORU ZA OBRAZOVANJE, Znanost i kulturu**

Poštovana gospodo,

Obraćamo vam se zbog najnovijih udžbenika iz povijesti za 8. razred osnovne škole.

Našu akciju ubrzao je članak Ivane Kalogjera-Brkić pod naslovom «Udžbenik koji prešućuje ili navodi srpske žrtve u Oluji» objavljen u *Jutarnjem listu* od 5. travnja 2007. Autorica članka istaknula je da su tri autorska tima «odlučila 12 godina nakon završetka rata djecu informirati i o tamnoj strani obrane Hrvatske», no takav se pristup navodno «nije svidio prosudbenom stručnom povjerenstvu za odobravanje udžbenika povijesti». Prema tom tekstu sporna su bila dva udžbenika, onaj autorice Snježane Koren (PROFIL) i Krešimira Erdelje i Igora Stojakovića (Školska knjiga). Tekst članka bi čitatelje mogao navesti da zaključe da je povjerenstvo od autora tražilo da izbace informacije o zločinima nad Srbima, no autorica patetično ističe «da ni to nije obeshrabrilo autore te su uz kompromise u udžbenicima ostale informacije o ubojstvima Srba i paležu njihovih kuća».

Informacije kojima raspolažemo pokazuju da je riječ o tendencioznom članku, koji krivo informira hrvatsku javnost i zamagluje bit spora između navedenih autora i povjerenstva. Prema našim spoznajama, povjerenstvo ni u jednom trenutku nije tražilo da autori izbace i podatke o zločinima nad Srbima. U tom su smislu zanimljive insinuacije autorice Snježane Koren, iznesene u «Očitovanju autorice o primjedbama Stručnog povjerenstva» od 11. ožujka 2007., o tome da ako član povjerenstva «smatra da podaci o

ratnom stradanju hrvatskih građana srpske nacionalnosti ne bi trebali biti u hrvatskom udžbeniku, autorica moli da to jasno i napiše, kako bi se mogla o tome izjasniti». Povjerenstvo takvo što nikada nije tražilo, pa je očito da problem ne leži u navodnom traženju da se prešute hrvatski zločini.

Kako doznajemo, problem je u tome što su oni dijelovi prvobitnih inačica oba udžbenika, koji govore o hrvatskim oslobodilačkim akcijama od Maslenice i Medačkog džepa do Bljeska i Oluje, bili krajnje neobjektivni i jednostrani. Prigodom spominjanja akcije Maslenica u prvobitnoj verziji rukopisa autorica tvrdi da je Hrvatska vojska «provela nekoliko manjih vojnih akcija kako bi ovladala strateški važnim područjima». Na pitanje što bi to točno trebalo značiti, zašto su te akcije važne i koja su njihova pozitivna postignuća djeca ne dobivaju odgovor. Kada opisuju stradanja Srba, Snježana Koren govori vrlo jasno i bez zamagljenih fraza te objašnjava da je «za vrijeme tih akcija (...) više tisuća Srba napustilo svoja sela, a bilo je i ubojstava civila». Toj rečenici prethodi tek šest rečenica u kojima je autorica sažela sve događaje od dolaska UN-a početkom 1992. U njima se niti jednom jedinom riječju ne spominju stotine Hrvata koji su tijekom nazočnosti snaga UN-a ubijeni na okupiranim područjima. U više nego blagom tonu spomenuto je tek da su «srpske snage» «granatirale hrvatske gradove (Zadar, Biograd, Šibenik, Slavonski Brod i druge) u kojima su ginuli ljudi i stradala imovina». Mogu li se višemjesečna i višegodišnja teška bombardiranja i razaranja desetaka hrvatskih gradova i mjesta svesti tek na jednu takvu rečenicu? Mogu li se uistinu brojne i nedvojbene žrtve tih divljaštava (ne samo ubijeni, nego i zastrašujući broj ranjenih) pronaći u navedenoj formulaciji?

Vojno-redarstvenim operacijama Bljesak i Oluja autorica je posvetila 9 rečenica. U njima se nije našlo mjesta za izraz «oslobođenje» ili «oslobodilačke akcije». Što je s mnogim pozitivnim aspektima tih operacija? Treba ponoviti činjenicu da su oslobodilačke operacije godine 1995. osigurale opstanak Republike Hrvatske i hrvatskog naroda, odnosno spriječile su pokušaj trajnog otkidanja velikih dijelova hrvatskog narodnog i državnog područja, a uz to Olujom je deblokiran Bihać i izbjegnuta mu je sudbina

Srebrenice koju su štitile UN. Što je s činjenicom da su nakon četiri godine poništeni rezultati etničkog čišćenja i genocida koji su srpski teroristi proveli 1991. godine? Što je s činjenicom da su stotine tisuća hrvatskih građana mogle nakon četiri godine zaboraviti na boravak u skloništim i posvetiti se obnovi onoga što je u ratu uništeno? Smisao Oluje je i bio obnova života i povratak prognanika što se dokazuje time da je počeo program povratka u suradnji s UN-on ODMAH, a s današnjim danom je i ostvaren i za srpsko pučanstvo. Što je s činjenicom da je oslobođenjem okupiranih područja i prestankom rata omogućen gospodarski oporavak i daljnji gospodarski razvoj? Smatramo da bi bar neke od tih činjenica trebale biti jasno predstavljene hrvatskim učenicima.

Posljednje dvije rečenice spominju sudbinu srpskog stanovništva. Spominjući odlazak Srba, autorica navodi da je srpsko «stanovništvo s tih područja većinom (...) izbjeglo u BiH i Srbiju». Ovdje je autorica imala priliku progovoriti jasnim i nedvosmislenim jezikom i upoznati učenike s činjenicom da su hrvatski građani srpske nacionalnosti otišli sami, prije dolaska Hrvatske vojske i po nalogu svojih vođa. Nije li bio zločin nagovoriti svoje sunarodnjake da napuste svoje domove?

Ovako, neupućen učenik može pomisliti da ih je protjerala Hrvatska vojska, što uostalom zastupaju u haškom tužiteljstvu i u Veritasu Save Štrpca. Na kraju, kada joj to očito odgovara, autorica je opet vrlo jasna i tvrdi da su nakon Oluje počinjena «ubojstva nekoliko stotina srpskih civila, te pljačka i palež napuštene srpske imovine». Dakle, dvije rečenice o stradanju Srba nasuprot sedam rečenica koje bi učenike trebale informirati o svemu ostalome što se je dogodilo. A dogodili su se koncentracijski logori, prvih nakon drugog svjetskog rata u koje je bilo odvedeno nesrpsko stanovništvo iz Hrvatske, a nakon etničkog čišćenja dijela Hrvatske. Dogodilo se je primjerice divljačko bombardiranje grada Zagreba, koje je tijekom akcije Bljesak osobno zapovjedio Mile Martić. Taj napad je jedinstveni primjer jer je to prva metropola u srcu Europe napadnuta, a izvan ratnog područja (Sarajevo je bilo podijeljeno i vodile su vojne akcije između dva dijela grada.) I tu je bilo, da se poslužimo autoričinim eufemizmima, «poginulih ljudi i stradala je imovina». A

zagrebačke žrtve i «stradala imovina» nisu bili jedini. Sjetimo se primjerice mladih u okolici Dubrovnika koje je u kolovozu 1995. ubila srpska granata dok su se bezbrižno kupali u moru. Ne zaslužuju li i te žrtve da ih autorica Snježana Koren spomene u svojem udžbeniku. Ne zaslužuju li svi oni poginuli i ranjeni hrvatski vojnici koji su sudjelovali navedenim akcijama da se spomene i njihova žrtva? A nije tu u pitanju samo nabrojanje zasluga i žrtava, nego je riječ o problemu objektivnog prikazivanju rata u Hrvatskoj. Isticanje samo nekih aspekata u kratkom prikazu koji pretendira da učenicima pruži objektivne i karakteristične informacije o onome što se je uistinu dogodilo prikazuje autoričin tekst kao jednostran i tendenciozan.

Drugi «junak» priče Ivane Kalogjere-Brkić je Krešimir Erdelja, jedan od autora udžbenika u nakladi Školske knjige. On je u stručnoj javnosti dosad bio najviše poznat kao autor takozvanog «balkanskog udžbenika», a koji je ministar Primorac odbio. U izvornoj inačici njegova udžbenika (i suautora) za 8. razred se govori o hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja. Cijeli odlomak sastoji se od samo pet rečenica. Pritom se u tri rečenice kaže: «Rezultat tih akcija bilo je gotovo potpuno povlačenje hrvatskih građana srpske nacionalnosti s tih područja i odlazak u Srbiju. Njihov povratak još uvijek teče. Sjena na ovu pobjedu hrvatske vojske bačena je paljenjem srpskih kuća tijekom i nakon akcije, a nastradao je i dio preostalog srpskog stanovništva». Dakle, prikaz Oluje se pretežito svodi na stradanje Srba. Eufemizmi o «povlačenju» nedvojbeno zamagljuju stvarnost. Zašto je bilo tako teško napisati da su Srbi napustili ta područja prije dolaska HV-a po nalogu i u organizaciji svojih vođa? Navedena «sjena» činjenično nije netočna, no zašto se spominje samo ona. Zašto se ne spominju brojni drugi aspekti koji o Bljesku i Oluji govore kao pozitivnim akcijama? Ovakav jednostrani tekst svakoga neupućenog bi naveo da misli o tim akcijama kao o nečem negativnom.

Autori su reagirali na prigovore povjerenstva te su promijenili tekst, no ono što su napisali nije bilo ništa bolje od prvobitne inačice. Hrvatska je vojska istina dobila laskavu ocjenu svoje borbene spremnosti i sposobnosti, a navedeno je i da su pojedinci optuženi

za zločine protiv Srba. Ipak se i dalje rezultati Oluje svode na potpuno povlačenje Srba te na stradanje onih koji su ostali. Pritom je tvrdnja o stradanju izmijenjena, pa je sada stajalo da je tijekom «i nakon Oluje ubijen (...) dio preostalog srpskog civilnog stanovništva, a brojne su kuće odbjeglih Srba spaljene». Tek u trećoj inačici autori su, kao i Snježana Koren, na izričito traženje povjerenstva unijeli u tekst spomenutih odlomaka kvalifikacije koje o hrvatskim oslobodilačkim akcijama govore kao o pozitivnim događajima iz najnovije hrvatske povijesti.

Na kraju ističemo da je više nego žalosno da se autori udžbenika koji bi hrvatskim učenicima trebali govoriti o najnovijoj prošlosti «rukama i nogama» bore protiv pozitivnog prikazivanja takvih sudbonosnih i važnih događaja kao što su Bljesak i Oluja! Pitanje je i kolika je obaveza pisaca udžbenika i Prosudbenog povjerenstva za odobravanje udžbenika povijesti, ali i ne samo njih, da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.

Trebamo li ovdje spomenuti i Deklaraciju Sabora o Domovinskom ratu i Oluji i Bljesku?

No, prije negoli završimo ovo Otvoreno pismo moramo se osvrnuti na još dva detalja.

Jedan od njih je hvalisanje Krešimira Erdelje kako se je «junački» odupro pritiscima da izbací rečenicu «koju je povjerenstvo smatralo posebno spornom», a «u kojoj se kaže da su srpskoj propagandi, koja je srpsko stanovništvo plašila time da Hrvatska sve više postaje slična ustaškoj NDH, svojim 'neodmjerenim izjavama' pridonijeli i neki hrvatski političari». Mislimo da to Erdeljino hvalisanje pokazuje njegova prava stajališta. On «objektivno» uspoređuje srpsku i Miloševićevu promidžbenu mašineriju s par neodmjerenih izjava. On velikosrpsku i četničku politiku uspoređuje s tih par izjava. To govori o njegovoj stručnosti i slabom poznavanju problematike o kojoj piše, ali nažalost baca ružnu sliku i na one koji su odobrili udžbenik koji pišu ovako nestručne osobe!

Tko je primjerice «plašio» Srbe u srpnju 1989. godine u Kninu i na kninskom Kosovu. Možda su to bili poznati «ustaše» Dušan Dragosavac i Stanko Stojčević? Možda je za sve bila kriva tadašnja «hrvatska šutnja»? Kada nam gospodin Erdelja odgovori na ta i slična pitanja, možda i prihvatimo njegovu egzotičnu tvrdnju. Autorica članka Ivana Kalogjera-Brkić dometnula je da je Erdelja svoje tvrdnje «potkrijepio (...) citatima Šime Đodana i Franje Tuđmana iz 1990. godine». Kako doznajemo, kao primjer uzeo je i tvrdnju dr. Franje Tuđmana o NDH, koju je iznio u sklopu svojega govora na Prvom saboru HDZ-a u veljači 1990. Riječ je o tipičnome stereotipu i izvlačenju Tuđmanove rečenice iz konteksta njegova govora. U njemu je iznimno velik prostor posvetio pozitivnoj ulozi ZAVNOH-a, partizanskog antifašističkog pokreta i u ratu stvorene Federalne Države Hrvatske. Uostalom, i u rečenici koja se katkad izvlači iz konteksta, Tuđman je NDH označio ponajprije kao negativnu tvorbu. Posve je druga stvar što su srpska promidžbena mašinerija, ali i tadašnji hrvatski komunistički vrh («stranka opasnih namjera»), tu Tuđmanovu izjavu tendenciozno tumačili.

O razini udžbenika Erdelje i Stojkovića najbolje govori i činjenica da autori ne smatraju da učenici osmih razreda trebaju znati ovo o čemu govorimo, ali im je veoma važno istaknuti da je Tuđman «promijenio ime Dinamo u Croatia».

Postavlja se pitanje zašto je Prosudbeno stručno povjerenstvo za odobravanje udžbenika povijesti dalo konačnu pozitivnu ocjenu tim udžbenicima, unatoč jasnim naznakama svih pozitivnih aspekata Domovinskog rata koje je Ministarstvo objavilo u Nastavnom planu i programu.

Drugi je detalj o pristupu autorice Snježane Koren tadašnjem zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepincu. Ona je naime u izvornoj inačici udžbenika navela i sljedeću rečenicu: «Njegovo držanje za vrijeme rata, tj. je li dovoljno oštro i odlučno istupao protiv ustaškog režima, i danas je predmet rasprava». Dakako, takvoj su se rečenici koja pred učenicima neopravdano relativizira ulogu ovog hrvatskog blaženika članovi povjerenstva suprotstavili. Što bi djetetu u 8. razredu trebala značiti formulacija «je li dovoljno oštro i odlučno istupao»? Koji su to kriteriji «oštrine» i «odlučnosti», koji Stepinca kvalificiraju kao dovoljno ili nedovoljno oštrog «igrača»? Tko ih ima pravo postaviti i zašto? Snježana Koren ima o tome svoje mišljenje, pa je u svom dopisu članovima povjerenstva od 11. ožujka 2007. navela citat iz knjige Ive Goldsteina, *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb, 2001. O tome da se o Stepincu, kao i o svim važnim povijesnim osobama piše i raspravlja u znanstvenoj literaturi i publicistici nije nikakva tajna, no onda bi autorica trebala i kod svih ostalih osoba postupiti na isti način. Mislimo ipak da velika većina hrvatskih povjesničara i javnih osoba ne dvoji o Stepinčevoj ulozi, pa ne vidimo potrebe da se u djelu kakvo je udžbenik za osnovnu školu ističu takva pitanja.

Autorica se pritom hvali kako nije pristala na primjedbe povjerenstva: «Radije sam iz udžbenika izbacila cijeli tekst o Stepincu». Opet se nameće pitanje tko je mogao odobriti udžbenik u kome autor smatra da može sam izbaciti tekst o hrvatskom blaženiku i mučeniku?

Primjer nestručnog pristupa autora je i spominjanje znanstvenog rada „Radmana i suradnika“ iz 2006. godine. Normalno od objave znanstvenog rada treba proći desetak godina, jer bez višestrane provjere uvijek je moguće da se radi o zabludi ili da otkriće nije tako značajno kao što se nekome može činiti na prvi pogled. Jednostavno je znanstveno neprihvatljivo u udžbenik staviti rezultat tek objavljen

u znanstvenom časopisu! Nadalje, u usporedbi s time treba se prisjetiti prave hajke pokrenute u našoj javnosti glede rezultata o podrijetlu Hrvata, objavljenog u članku u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu Science, grupe međunarodnih autora među kojima je i Dragan Primorac. A od objavljivanja tih rezultata je prošlo više od šest godina!

Zbog svega izloženog, pozivamo vas, da se, slično nedavnom slučaju kada je povučen Katalog stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, povuku i ovi udžbenici dok se ne provedu stručno utemeljene ispravke. A u tom Katalogu samo je bilo najavljeno predavanje u Vukovaru ideologa velikosrpske agresije na Hrvatsku Vasilija Krestića! S druge strane smatramo kako bi Ministarstvo znanost, obrazovanje i šport trebalo preciznije tražiti od autora udžbenika iz povijesti da se pridržavaju HNOS-a. Naglašavamo da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije! Imajući to u vidu, ovo je prigoda da se učini dodatna prosudba i drugih udžbenika iz povijesti.

Zagreb, 10. travnja 2007.

prof. dr. sc. Mladen Ančić
akademik Ivan Aralica
dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
akademik Žarko Dadić
akademik Stjepan Gamulin
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Ivan Jelić, znanstveni suradnik
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik

dr. sc. Srećko Lipovčan, znanstveni suradnik
akademik Slavko Matić
dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
akademik Milan Meštrov
dr. sc. Anđelko Mijatović
akademik Slobodan Novak
dr. sc. Dragutin Pavličević, znanstveni savjetnik u miru
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
akademik Petar Strčić
akademik Ivan Supičić
dr. sc. Agneza Szabo, viša znanstvena suradnica
dr. sc. Ante Škegro, znanstveni savjetnik
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić

«Hrvatsko slovo», 13. travnja 2007.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika *Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtno kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila *Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina* i

Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Prof. dr. sc. Ivan Bakran

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Akademik Rafo Bogišić

Mons. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Prof. dr. sc. don Josip Čorić

Prof. dr. sc. Vladimir Čepulić

Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

Akademik Žarko Dadić

Dr.dr.h.c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik
u m.

Prof.dr.sc. Goran Dodig

Prof. dr. Andrej Dujella

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća

Akademik Marin Hraste

Dr.sc. Borka Jadrijević, docentica

Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini

Akademik Dubravko Jelčić

Prof. dr. sc. Ivan Kordić

Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar

Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik

Prof. dr. sc. Slobodan Lang

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić²

---

² Prof. Lukšić komentirao je samo pismo na Portalu HKV-a:

Izostala osuda komunizma

Pažljivog promatrača današnje političke scene u Hrvatskoj ne čudi slučaj s profesorom Kruhekom, koji znači očito nepoštivanje rezolucije Skupštine Vijeća Europe od 25.1.2006. U toj rezoluciji, među ostalim, stoji, da komunističke totalitarne režime karakteriziraju BEZ IZUZETKA teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izgladnjivanje, deportacije, mučenje, ropski rad..., progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma (točka 2.). U rezoluciji se ističe, da je javna osuda tih zločina i javna svijest o njima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7.).

Zašto izostaje učinkovita osuda tih zločina u današnjoj Hrvatskoj? Zašto je osuda komunističkih zločina od strane hrvatske vlasti, hrvatskoga pravosuđa prigušena i sramežljiva? To je psihološki shvatljivo. Shvatljivo je, da bi osudom tih zločina nekadašnji komunisti, koji su se infiltrirali u sve pore državnog aparata, udruga za zaštitu ljudskih prava, pravosuđa, medija, školstva, diplomacije, čak i vojske,

(1) morali priznati, da je komunizam u svojoj biti, po svojoj ideologiji, isto tako poguban kao fašizam i nacizam,

(2) morali pred narodom i pred svojom savješću priznati, da su oni, ili njihovi očevi, počinili veliko zlo od 1941. do 1990. hrvatskome narodu,

(3) morali priznati da je Josip Broz Tito jedan od najvećih ratnih i poslijeratnih zločinaca u svijetu (o tome postoje iscrpni i uvjerljivi dokazi),

Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. sc. Anđelko Mijatović
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Slobodan Novak³
Akademik Josip Pečarić
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Akademik Ante Stamać
Akademik Franjo Šanjek
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Stjepan Šešelj, književnik

---

(4) ako imaju i najmanje ljudskoga u sebi, morali bi se pokajati i napustiti odgovorna i unosna mjesta, mjesta nespojiva sa njihovom komunističkom prošlošću, u kojoj, ako i nisu bili izravni mučitelji i egzekutori, barem su surađivali u prokazivanju drugih, u špijuniranju, u kukavičkoj šutnji dok su njihovi kolege bili mučeni, zatvarani i gubili radna mjesta zbog neprihvatanja zločinačke komunističke ideologije,

(5) morali bi se prestati skrivati iza tzv. "neoantifašizma" koji u njihovim ustima sve više sličí fašizmu. Sudeći prema moralnom oportunističkom, totalno atrofiranom savjesti, i jedva prikrivenom cinizmu u odnosu na vrijednosti demokracije kod većine njih, ovo je od njih skoro nevjerovatno očekivati.

Zaključak: Hrvatska je u Domovinskome ratu izborila nacionalno, ali nije i ideološko oslobođenje od zločinačkog, totalitarnog marksističkog komunizma. Kriptokomunisti, reciklirani komunisti, i komunistički transvestiti, imati će u Hrvatskoj još dugu i zanimljivu budućnost.

³ „Iako nisam ni potpisnik peticije, niti apostrofirani kao zalagatelj za poništenje političkih procesa u Hrvatskoj od 1945.-1990., pa tako i onoga Mili Budaku, u potpunosti podržavam Vaše pismo premijeru RH, dr. Ivi Sanaderu“ – Slobodan Novak, Rab, 05. lipnja. 2008.

Stjepan Šulek, novinar, izdavač i hrvatski diplomat u mirovini
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

P.S. Prema knjizi Akademika D. Jelčića i J. Pečarića *Književnik Mile Budak sada i ovdje* potpisnici apela za obnovu političkih procesa su:

(dano je oko 380 imena)⁴

---

⁴ Po objavi pisma više naših ljudi željelo se pridružiti potpisnicima. Na primjer, Hrvatskom kulturnom vijeću stiglo je pismo gospođe dr. sc. Zlate Knezović koja se «ovim putem želi pridružiti potpisnicima Pisma hrvatskih intelektualaca Vladi u povodu povlačenja prijedloga o imenovanju Milana Kruheka».

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsonu,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić⁵
Mons. dr. Mile Bogović, biskup

---

⁵ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobričić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić⁶
General Ljubo Česić Rojs
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić⁷, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović⁸, kolumnist i publicist

---

⁶ Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

⁷ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» (Taj tekst je dan u slijedećem poglavlju.)

⁸ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
 Prof. dr. sc. Ivan Karlić⁹
 Prof. dr. sc. Ivan Kordić
 Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
 General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
 zbor
 Akademik Ivan Kušan
 Prof. dr. sc. Slobodan Lang
 Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
 Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
 Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
 Ante Madunić, odvjetnik
 dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
 Slavica Maras, glumica
 Prof. dr. Marko Matić
 Mate Matić, odvjetnik
 Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
 Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
 Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
 Marko Mikulandra, književnik i redatelj
 Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
 Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
 Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
 Dr. sc. Mijo Nikić¹⁰
 Javor Novak, spisatelj
 Tihomir Novak, ak. glazbenik
 Željko Olujić, odvjetnik
 Prof. dr. sc. Mladen Parlov¹¹

---

⁹ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvat. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

¹⁰ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

¹¹ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku

Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić¹²
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

¹² Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERTA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabranu njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik¹³

Olga Asić, domaćica

---

¹³ Od svega srca potpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Joso Brkljačić, trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist
Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine
Tomislav Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić¹⁴

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik

Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica

Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.

Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS

Prof. Ikica Čuvalo

Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist

Mate Ćavar, umirovljenik

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.

General Ljubo Ćesić Rojs

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj¹⁵

---

¹⁴ I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:

BRANITELJ THOMPSONA

- **A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?**

- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je čača govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!

- **Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •**

- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!?! Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali, što Thompson ima s njima!?! Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!?! To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

¹⁵ Dragi Josipe,

Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Mira Ćurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv.
veleposlanik u m.¹⁶
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun¹⁷
Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja¹⁸

---

eto još jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...

Prijateljski,

fra Šito

¹⁶ Debelićev tekst o Thompsonu dan je u slijedećem poglavlju.

¹⁷ Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

¹⁸ Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela, Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!! "Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Thompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Vrlo poštovani gospodine Pečarić!

Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Ćipa Dukić kat. Svećenik
Josip Dukovac, dipl.ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl.ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih
branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik

Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof.dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.¹⁹
Mate Herman, ugostitelj
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Jakov Jelić dr.sc.
Vinka Jelić, prof.
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović, kolumnist i publicist
Juraj Jug, umirovljenik
Zdenka Jug, umirovljenik

---

¹⁹ Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada zagrebačkih četokomunista na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje. Nije se šaliti s Milanovićima i njegovom handžar divizijom (jeste li ikada pogledali izraz lica Ranka Ostojića?? - u usporedbi s Ostojićevim lice Ratka Mladića je više nalik na lice Majke Tereze).

Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić²⁰
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.²¹
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara

---

²⁰ Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu podrške gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Poštovani gospodine akademiče,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podržao inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis ...

²¹ Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me moz'es' uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imas moju punu moc'.

Prof. dr. sc. Ivan Kordić²²

Ljerka Koren, službenik-lektor

Vazmoslav Koren, geometar u mirovini

Zvonimir Kos, profesor

Prof. dr. sc. Manja Kovačević

Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar

Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago²³

General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor

Prof. dr. sc. Šimun Križanac

Dr. sc. Mario Krnić, docent

Katarina Kronja, viša laborantica u m.

Ankica Krpina, dipl. iur.

Radoslav Krpina, ing. šumarstva

Stanko Krpina, dipl. ing. kemije

Vjekoslav Krsnik, novinar

Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart

casna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane²⁴

Dragan Kwiatkowski, akademski kipar

Prof. dr. sc. Slobodan Lang

Pepica Lebar, nastavnica u mirovini

Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar

---

²² Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić!

I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

²³ Podupirem umjetničke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

²⁴ Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala bogu da sa svojom ljubavi za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić²⁵
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,²⁶
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik

---

²⁵ **Je li Istra Hrvatska?**

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskriminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

²⁶ Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunističkim zločincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vas popis podupiratelja Marka Perkovića Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti informiranja. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika većina, a ne samo jedna četvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjedničkim izborima!

Petar Matić, dipl.iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković, službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske Čiste Stranke Prava
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl.iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnbergger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik

Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske,
Vancouver, Canada Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik²⁷
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog
društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih
zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško²⁸

---

²⁷ Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. nećemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

²⁸ Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevaču, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku

Nada Pomper, književnica
 Stjepan Pomper, slikar
 Akademik Stanko Popović
 Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
 J. Ivan Prcela, urednik i publicist²⁹
 Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.³⁰
 Dr. Antun Predanić, ginekolog
 Gordana Primižić, prof. u m.
 Zlatko Prtenjača, odvjetnik
 Davor Prtenjača, odvjetnik
 Dipl.Ing. Franjo Radošević, Predsjednik internacionalnog
 savjetodavnog poduzeća
 Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
 Ozana Ramljak, profesor
 Toni Ramljak, dipl. oec.
 Prof. Markica Rebić, general u mirovini
 Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
 Ivica Relković, publicist
 Domagoj Rešetar, odvjetnik

Perkoviću Thompsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thomson postoji. Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr Lepe Brene.

Molim Vas, možda možete saznati koliko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

²⁹ Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneci i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i HRVATSKOG HOLOKAUSTA

³⁰ Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Mladen Roth, eur.ing
Marko Roša, dipl.ek
Nedjeljka Roša, dipl.ek
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.³¹
general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufflay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner³²

---

³¹ Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijediši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa , a u Umagu ne!?" Nasuprot tome, ne suprotstaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!?! Pitanje je sad?

Do tada potpisujmo i dalje!

³² Oprostite, nisam razumjela način na koji se šalje potpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić³³
Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava
Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Strižić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing

---

³³ Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronade one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čížek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar

Antun Vuković, umirovljenik

Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja

Miroslav Zemljak, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

**ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA.
PORTAL HKV-A, 2009.**

TUĐMANOV REFERENDUM

**HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA
REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA
SLOVENIJOM**

Predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman zatražio je od Vlade da raspiše referendum sa sljedećim pitanjem:

Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu pravde?

DA NE

Prof. Tuđman je predložio da se referendum održi na isti dan kada i predsjednički izbori.
Podsjećamo hrvatsku javnost na sljedeće:

- još 19. svibnja 2000. godine u Ankoni predstavnici Vlade Republike Hrvatske, Vlade talijanske Republike, i Vlade Republike Slovenije, zaključili su i potpisali MEMORANDUM O SUGLASNOSTI IZMEDJU VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, VLADE TALIJANSKE REPUBLIKE I VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE O USPOSTAVI ZAJEDNIČKOG SUSTAVA PLOVIDBENIH PRAVACA I SUSTAVA USMJERENE I ODJELJENE PLOVIDBE U SJEVERNOM DIJELU SJEVERNOG JADRANA! Kako premijerka RH zna da su ovim dokumentom pravno regulirani bitni pravci plovidbe, očito je što treba riješiti arbitražom!

- Vlada RH donijela Odluku br. Klasa: 342-09/99-01/22, Urbroj: 5030114-01-1, od 22. ožujka 2001., o proglašenju UREDBE o objavi Memoranduma o suglasnosti između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Talijanske Republike o uspostavi zajedničkog sustava plovidbenih pravaca i sustava usmjerene i odijeljene plovidbe u području sjevernog i srednjeg Jadrana. Mogu se zamisliti posljedice koje mogu nastati u odnosima između Italije i Hrvatske. O tome nitko ni riječi, koliko znamo, bar javno, nije kazao.

- premijerka RH na svoju je ruku, bez konzultacija sa strukom, ušla u međunarodne pregovore za koje nije kvalificirana, a koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine,

- državni je vrh, saznajući potom za snažnu osudu usmeno dogovorenoga od strane međunarodno-pomorsko-pravne struke tj. od naših znanstvenika najvišega ugleda, vrlo glasno počeo oduševljeno slaviti taj rizični sporazum, najavljujući čak i njegovo skorašnje potpisivanje,

- na saborske je zastupnike izvršen neviđen pritisak, koji je doveo do zlorabe zastupničkog mandata u svrhu izigravanja smisla i temelja demokracije utvrđenih Ustavom RH, te do preokreta stajališta opozicijskih stranaka u Saboru u zastupanju sporazuma,

- ne više samo premijerka, nego i cijeli državni vrh nastavili su javno ignorirati volju hrvatskoga naroda izraženu kroz javnu izjavu crkvene institucije „Iustitia et pax“ te peticiju eminentnih hrvatskih intelektualaca,
- hrvatski državljani su zapanjeni ovakvim stupnjem samovolje u vlasti RH, koja radi što hoće i pogrješku slavi kao pobjedu,
- Vlada RH nije ni jednoga trena ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državničkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu. Riječ je o trajnim pitanjima identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica, ali i ugleda RH u svijetu, a za što konkretno, nismo dali mandat ovoj Vladi,
- U zabludi je svatko tko vjeruje da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemlja i „postizanjem“ tobožnjeg sporazuma sa Slovenijom (a sve u cilju što bržeg integriranja u Europsku uniju) lanac protuhrvatskih ucjena biti prekinut. *Jednom sluga – uvijek sluga*. Kako nam pokazuje iskustvo u suradnji s EU - stići će nove, još teže ucjene,
- Kroz povijest, silom prilika, hrvatski su se ljudi proživjeli zaista svašta: od Titovih pokolja i diktature do ratnog višestranačja devedesetih, pa demokracije, pa prividne trećesiječanjske demokracije, a zatim i sadašnje potpuno pervertirane demokracije. Vrhunac je ipak kad se premijerka na potpisivanju okitila hrvatskim brošem, a prethodno se u Saboru zaklinjala i u svoje rodoljublje i u djecu koja nam navodno nikada ne bi oprostila odbijanje potpisivanja tzv. sporazuma, u stvari mogućeg teritorijalnog poklona Sloveniji.
Tako nakaradan stav, s tako visokog mjesta, Hrvatska ipak još nije vidjela.

Podržimo zato inicijativu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju: teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu.

Zagreb, 4. studenoga. 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Duško Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Nevena Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Bazilio Anić, kv.kamenoklesar, Pazin

Ljiljana Anić, Zagreb

Mijo Anić, Zagreb

Marija Artuković Zelić, dipl. ing.

Stjepan Asić, dizajner, tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik i hrvatski politički uznik

Ivan Babić, umirovljenik, Tribunj

Marijan Babić, ing. cestovnog prometa

Ankica Babin, prof.

Nenad N. Bach, skladatelj

Martina Bačić, domaćica, Zadar

Mate Bačić, pomorac, Zadar

Antonija Badrov, krojačica, Pula

Zdenko Badrov, tokar, Pula

Anita Bagarić, viši fizioterapeut

Diego Bagarić, student ekonomije, Čepin, Osijek

Ivica Bagarić, gospodarstvenik, Rovinj

Tihomir Bajtek

Boris Baković, umirovljenik

Lili Bali, dipl. oec

Ivan Balić, oec

Dubravko Balogh

Miljenko Baloković, knjižničar

Dr sc. A. Balvanović, muzikolog i novinar

B. Balvanović, umirovljana docentica

Anto Bandov, ekonomist

Hrvoje Barać, dipl. ing. šum.

Ankica Baran, domaćica, Split

Helena Baričević, ekonomistica, Pula

Mirko Barić, obrtnik, Pula

Mr. sc. Josipa Barić

Mirko Barišić, dipl.ing., podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“

Dr. sc. Osor Barišić, Zagreb

Akademik Slaven Barišić

Željka Barišić, prodavačica, Pula

Niko Boskovic, dipl. ing.

Đurđica Bastjančić, prof.

Iva Bastjančić, studentica

Ivan Bastjančić, dipl.ing.³⁴

Ivan Bašić, geodetski tehničar, Pula

Tomislav Bašić, dipl.ing., umirovlj. pk.³⁵

---

³⁴ Naravno da podržavam inicijativu g. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju:

teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovlome, pravno inače sasvim jasnome, sporu. Moja supruga i kćerka također podržavaju ovu nakanu.

Bili bismo pokvarenjaci najgore vrste, kad ne bismo podržali ovu domoljubnu i rodoljubnu inicijativu.

³⁵ Predmet sudovanja može biti samo ono što je između dvije stran(k)e sporno, a to je u ovom slučaju granična crta (linija razgraničenja) između RH i RSlo. Nakon utvrđivanja granice (na kopnu i moru), naš teritorij ne može (ne smije) biti osporavan od nikog, niti smo dužni tražiti savjete (upute) što ćemo s njim činiti, ako hoćemo (želimo) možemo ga i poklanjati bilo kome, ali suvereno (bez ucjene i pritisa). Samo sudovanje ima se provesti pred međunarodnim tijelom (sudom pravde) po točno predviđenoj proceduri.

Da se ne bi ponovo dopisivali, kad (ako) iskrnsne neki drugi problem sa istim ili drugim susjedom, ako se taj spor ne može riješiti sporazumno (bilateralno), onda opet treba pokrenuti točno propisane procedure i pred nadležno tijelo UN-a i EU-a.

Dragica Bebić, domaćica, Pula
Natmir Beciri, vodi-menager, Pula
Mate Begić, umirovljenik, Pula
Damir Begović dipl.ing.
Darko Belović, kap.³⁶

RH, kao nestalna članica Vijeća sigurnosti, mora svojim primjerom pokazati i ustrajati na poštivanju međunarodnih normi i konvencija kojih je i sama potpisnica, u protivnom ćemo poslužiti kao loš primjer za rješavanje konfliktnih situacija, kojih je u svijetu nažalost mnogo.

Dakle, nikakva arbitraža, posebno ne pred ad hoc sudištem i ne o onom što nije MERITUM stvari (zajednički problem dviju strana), ne dolazi u obzir. Da stvar bude gora te "arbitre" moramo sami platiti.

Ako nas Slovenija i dalje bude ucjenjivala sa blokadom pristupnih pregovora uz svesrdnu naklonost EU-a, uvjetujući deblokadu PRETENZIJOM za našim teritorijem (akvatorijem), onda sve to skupa treba nazvati pravim imenom - AGRESIJOM u pokušaju, i cijeli slučaj konačno prijaviti (uputiti) Vijeću sigurnosti UN.

³⁶ Podržavam ideju o referendumu. Svatko kome je stalo do RH mora referendum podržati.

Nakon takozvanog «haraca» imamo arbitražu glede Savudrije. Namjerno, smisljeno izbjegavanje Međunarodnih sudova u Haagu i Hamburgu nešto znači. Sve nešto znači.

Budući da je Arbitraža jako skup proces a međunarodni sud je besplatan vjerojatno se radi o visku novaca. Definitivno je moguće da je Hrvatska prebogata zemlja. Razbacuje se «lovom»?

Pa-Jaca kaže da je ovo «domoljubna arbitraža», međutim, ukoliko Hrvatska arbitražom izgubi jedan kvadratni metar svog državnog teritorija u odnosu na teritorij koji joj pripada po međunarodnom pravu mora (konvencija UNCLOS), onda je riječ o antidomoljubnoj arbitraži, nečemu sto je protivno nacionalnim interesima RH, pučanstvo bi rekao – izdaji. Pa-Jaca ima Ustavom jamčeno pravo na svoje osobno mišljenje. Demokratski. Ima pravo i biti u zabludi, iako je plaćena da bude odgovorna i ne bude u zabludi. Ipak, glede teritorija glavnu riječ i glavnu odgovornost snosi Sabor.

Euroljani kažu da Hrvatska ne mora poklanjati svoj teritorij. Kajgod. Osim toga, čini se da je Slovenija pri ulasku u Europsku Uniju deklarirala da ima 180 kvadratnih kilometara mora, pa bi bilo sumnjivo da odjednom posjeduje 400 kilometara kvadratnih, odnosno, dvostruko više Slovenskog mora. Europska Unija dobro zna koliko mora ima Slovenija. Onoliko s koliko su je mora primili u EU. Nije more erektivno spužvasto tkivo. Sudeći po Svetoj Geri kopno (u praksi) jest erektivno spužvasto tkivo.

Netko možda i prizeljkuje da Hrvatska izgubi teritorij. Radi «prakse». Pitanje granica je otvoreno sa Slovenijom, BIH, Crnom Gorom i Srbijom. Možda i Bugarima ili Rumunjima zatreba dio Hrvatske? Ima naših koje bi im dale.

Uz upozorenja struke, a naši stručnjaci za međunarodno pravo mora su vrhunski, treba biti vrlo hrabar i postupiti po svojoj glavi, pogotovo kada čovjek (točnije: žena) sama izračuna koliko je dugo, dugo studirala pravo. Ne može ni neki Saborski Zastupnik računati da će u slučaju gubitka teritorija RH (za koji su ljudi ginuli) biti zbrinut povlaštenom mirovinom. Zbrinut po hrvatskoj državi DA ali povlaštena mirovina NE.

Možda Slovenija, Hrvatska i cijela EU ne priznaju međunarodne sudove Ujedinjenih Naroda te Ujedinjene Narode kao krovnu svjetsku organizaciju?

Možda europske pravne stečevine nisu bas neke korektnne pravne stečevine ukoliko zemlja članica EU ne priznaje sud i međunarodne konvencije Ujedinjenih Naroda? Zapravo, ne priznavanje međunarodne organizacije UN, međunarodnih sudova, međunarodnih konvencija (međunarodne konvencije UNCLOS) koje su sve donekle cinilizirane zemlje (pa i EU, Slo, RH) ratificirale vraća nas u srednji vijek u kontekstu pravne države??? O kojim mi pravnim stečevinama govorimo? Moramo priznavati Ujedinjene Narode i međunarodne sudove UN-a.

Ako Slovenija i Hrvatska same plaćaju nametnutu arbitražu onda Hrvatska i Slovenija biraju arbitre. Zašto bi im arbitre birao netko treći? Pa nisu ni Slovenija ni Hrvatska maloumne da ne bi izabrale arbitre same (one koje će masno plaćati). Valjda su kao međunarodno priznate države i slobodne birati bez tutora.

Kako je Slovenija članica Europske Unije čini se da EU (uključivši Sloveniju) bira 4 arbitra, a Hrvatska samo 1 arbitra. Genijalno, daj mački da ti čuva kanarinca. Pitam se da li će u skladu s time pametna RH arbitražu platiti samo 20% ili «popola» sa Slovenijom. Neće li pri izboru 4 arbitra EU pogodovati svojoj višegodišnjoj članici Sloveniji, a ne štetu tek novopristigle članice Hrvatske (ako uopće bude ikada članica EU, i ako EU opstane). Neki vid sukoba interesa, ali je to valjda EU pravna stečevina kojom se EU možda daje pravo pogodovanja Sloveniji???

4 arbitra prema 1 arbitrar, samo bi idiot na to pristao. Za plaćanje popola, veliki idiot.

I dosta pisanja. Cisti gubitak vremena. Upravo sam shvatio da je suviše trošiti vrijeme. Hrvatska će vjerojatno jednoga dana izgubiti «dvije lignje» ili «dvije ribe» površine 200 kilometara kvadratnih i to je nemoguće onemogućiti. Ali, zna se već danas. Dogovor kuću gradi. Spominju se neki dokumenti od 1994. ali i «dimnik». Sve će se oni dogovoriti.

Postoji mogućnost da griješim pa da Slovenija ne dobije ono sto očekuje, i "izgubi" teritorijalni «dodir» sa otvorenim morem (tamo negdje u Otrantu jer bliže otvorenog mora nema) sto će izazvati mržnju Slovenije prema RH. Suživot? Gdje? Na Svetoj Geri, Savudriji, Ljubljanskoj banci, Nuklearki...?

EU stalno traži nešto novo. General Gotovina 5 godina u Haagu ima jamčeno «brzo i pravredno suđenje». 5 godina života u rešetkama, a dokaze još prikupljaju. Nakon 10 godina od optužnice traže se topnički dnevници... Odustali smo od

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
 Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
 Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora
 za zajedničku suradnju NSW, Australija
 Dobila Berković-Magdalenić, prof.
 Ante Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
 Marica Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
 Petar Bezjak
 Josip Bicić, umirovljenik, Pula
 Franc Bilić, prof.
 Frano Bilić, Matulji
 Vlatko Bilić, dipl.ing.arh.
 Anica Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Jasna Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Jozo Bilinovac, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Hrvoje Bilinovac, varioc, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Milka Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Zora Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Zvonimir Bilinovac, precizni mehan. Stuttgart, S.R. Njemačka
 Prof. dr. sc. Ivan Biondić
 Pero Blazević, Cleveland, Ohio, SAD
 Dražen Bokor, Montreal, Kanada³⁷
 Natali Bolanca, ekonomist, Pula
 Damir Borovčak, dipl.ing., samostalni publicist
 Marjan Bošnjak
 Lovre Botica, prof.
 Dr. sc. Srećko Botrić, doc.

---

suverenih prava Ekskluzivne ekonomske zone (gospodarski pojas) .... Zemlja RH
 etički je i ekonomski je bogalj, a ono što kvalitetno radimo jest vlastita šteta.

³⁷ Dobio sam e-mail od gospodina Duška Lokina u vezi peticije ,koju sam procitao
 podržavam je i želio bih je potpisati .

Ovom prilikom želio bih vas pozdraviti , ja ne vjerujem da me se sjećate Naime
 imao sam vas prilikom upoznatu prilikom vašeg posjeta Montrealu zajedno sa
 gospodinom Pavelićem .

Lijep pozdrav iz Montreala,

Dražen Bokor

P. S. pozdravite mi Janka Perica kad ga vidite

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Maja Božić

Prof. dr. sc. Zdravka Božikov³⁸

Mr. sc. Tomislav Bradić

Ante Braicin, dipl.ing.grad., Pula

Ante Brajcin, dipl. ing., Medulin

Ivanka Brakus, prof., Pula

Silvio Bratolić, umirovljenik, Pula

Ante Brčić, novinar

Ivan Brdar, Cleveland, SAD

Kristijan Brkljacic, dipl.ing. brodogradnje, Kastel Stari

Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD

Vitomir Brzović, obrtnik-branitelj

Dr. sc. Paško Bubalo, bivši Šibenski župan i zastupnik u Županijskom domu HD Sabora

Ivan Buconjić, Čakovec

Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik

Dinko Budić, poduzetnik

Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar

Alain Bukvić, informatičar i izvanredni student, Knin

Milenka Bukvić, viša knjižničarka, Znanstvena knjižnica Zadar

Gordan Bule, direktor

Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik

Fra Ivan Buljević, Kruševo, župnik

Bartul Bungur, student, Split

Jagoda Bungur, ekonomski tehničar, Split

Damir Burčul, fizioterapeut

Nedjeljka Burić, komerc.

Dr. stom. Mirko Bušić, Medulin

Dr. med. dent Mirko Bušić, Pula

Sandra Bušić, studentica, Pula

Viktorija Butela, umirovljenica

---

³⁸ Hvala na inicijativi za potpisivanje ove sudbonosne peticije. Sa zadovoljstvom, ali i zabrinutošću se pridružujem.

Ivan Butković, ing., Mrkopalj
Hrvoje Cerovac, student
Krunoslav Cerovac, student
Vladimir Cetolo, inženjer elektrotehnike u m., Argentina
Jadranka Cigelj, predsjednica Hrvatske sekcije međunarodnoga društva za ljudska prava, u osnivanju³⁹
Mirjana Cigic, ekonomski tehničar, Široki Brijeg
Mirko Cigic, prof., Široki Brijeg
Juraj Cigler, dipl. inž. građ.
Snježana Cigler, Čakovec
Joso Cindrić, Cleveland, Ohio, SAD
Marina Cotić, dipl. pravnik
Mijo Culic, odvjetnik, Pula
Marko Curać, novinar
Ruza Curic, fotograf, Slav. Prnjavor
Ante Cutic, ing. "consultant", Argentina
Ema Cutic, prof. engleskog jezika, Argentina
Mirjana Cvar, profesorica, Pula
Miho Cvek, Pula
Martin Cvitan, umirovljenik, Tribunj
Karmela Cvitan, umirovljenica, Tribunj
Mladen Cvitan, poljoprivrednik, Tribunj
Seko Cvitan, trgovkinja, Tribunj
Roza Cvitan, medicinska sestra, Tribunj
Luca Cvitan, studentica, Tribunj
Natali Cvitan, studentica, Tribunj
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Mate Curić, publicist, Vodnjan
Đuka Čaić, glazbenik
Marija Čatlak, Zadar

---

³⁹ Podržavam inicijativu za raspisivanje REFERENDUMA.

Smatram da zastupnici u Hrvatskom Saboru nisu dobili neograničene ovlasti naroda, a samim tim, niti TEHNIČKA VLADA ne smije bez volje naroda, mijenjati ili namjeravati mijenjati granice koje smo branili životima.

Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ante Česić, radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Mr. sc. Emil Čič, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Vjekoslava Čikeš, Zagreb
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica, Knin
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mr.sc. Ferdo Čolak
Mr. sc. Renata Čulinović-Čaić, dr. med., spec. kirurg
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Srećko Čuljak, dipl. Oec.
Tihomir Čupić, stomatolog
Višnja Čupić Ivić, dipl. ing. elektrotehnike, Šibenik
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo⁴⁰
Ikica Čuvalo, prof.
Panfil Čuvalo, umirivljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Drina Ćavar, ing. matematike i teolog
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomatologije i dr. medicine
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Prof. dr. sc. Fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih
kat. Misija u Švicarskoj
Silva Dabo, službenica, Pula
Grgo Dadić, dipl.ing.ele
Saša Dadić, obrtnik, Pula
Prof. dr. sc. Vlado Dadić
Prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Fran Delić, svećenik, Pula
Julije Derossi, književnik

---

⁴⁰ Dragi doktore, žalosno je da nam razdijeliše Hrvatsku i sad za nju bacaju kocku, ali rado potpisujemo.

Zlata Derossi, prof.

Mario Despoja, otpravnik poslova simboličnog hrvatskog veleposlanstva Canberra Australija 1977.-1979.

Josip Devčić, student, Zagreb

Davor Dijanović, student

Antun Dilber, elek. mehaničar, umirovljenik, Pula

Dr. Tomislav Djurasović, Senior Consultant Germany & Croatia

Dragi Doljanin, Hrvace

Admiral Davor Domazet Lošo

Ivica Domić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka

Miroslav Dorešić, IRB

Danijel Dovađija, student

Darinka Drabić, Čakovec

Dr. sc. Pero Draganić, dr. med.

Dubravka Dragaš, arheolog i povj. umjetn.

Franjo Dragaš, teolog, kniževnik - osnivač i direktor Hrvatskog instituta za preporod kulture

Prof. dr. sc. Ivan Dragičević

Ivo Dragičević, prof.

Lovro Dragojević, Pula

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"

Prof. Malkica Dugec, hrv.pjesnikinja

Prof. dr. sc. Andrej Dujella

Prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog

Mr.sc. Jozo Dujmov

Stanko Dukić, prom. tehn.

Vjeko Dukić, dipl. ekonomist

Ante Duvnjak, ing.građevine, Vodice

Drago Duvnjak, dipl. ing.

Marko Duvnjak, prof. geograf.

Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut⁴¹

---

⁴¹ želio bih da se i moje ime nađe na popisu potpisnika za referendum. U prigodi hodočašća u Boku, u povodu 1200. obljetnice prijenosa moći sv. Tripuna, često sam Vas spominjao, naročito one Vaše riječi: "U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Umjesto razglednice, evo Vam šaljem sliku iz katedrale.

Silvana Dvornik, dipl. ing. strojarstva
Željko Dvornik, ing. brodogrojarstva
Marica Đureković, pročelnica, Hrvatski zavod za zapošljavanje,
Područna služba Sisak
Nikola Đuretić, književnik
Josipa Đuričić, umirovljenica, Zagreb
Marijan Đurišić, soboslikar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milena Elbl, Pula
Zvonko Elbl, Pula
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Ivan Erman, Pula
Dr. Branko Filipović, Pula
Dr. med. Branko Filipović, Pula
Maestro Dragan Filipović
Ljubica Filipović, mr. farmacije, Pula
Hilda Marija Foley, SAD
Zerad Fonović, mesar, Krsan
Ivica Fonti, Hrvatski Radio Melbourne Australia
Drago Frnjolić, časnik HV, Rovinj
Zvonko Gadže
Zorka Gajtanić, geodetska tehničarka, Pula
Mr. sc. Irena Galić, prof, asistent, Osijek
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Mr. sc. Krešimir Galin, etnolog, etnomuzikolog
Krešimir Ganza, ing., Labin
Dunja Gaupp, menadžer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Stana Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš⁴²
Ante Glibota, redoviti član Europske Akademije Znanosti i
Umjetnosti, Pariz

---

⁴² Sa zadovoljstvom se pridružujem Vašoj akciji i slobodno možete staviti moje ime za REFERENDUM, jer je on jedino ispravan da se sazna volja hrvatskog naroda.

Mladen Glowatzky
Robert Gložinić , automatičar
Tomo Gložinić , sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Hrvoje Golek, zrakoplovni tehničar Rolls-Royce, Montreal, Kanada
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med, pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl.ing.
Dr. Franjo Gregurić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
<http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com>
Josip Grgić, mag.oec, stručni suradnik, Ploče
Ivica Grlić, službenik
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof. dr. sc. Ivan Gusić
Stjepan Gutweald
Dubravka Hamović, službenica, Pula
Dr. sc. Branko Hanžek
Slobodan Hadjikan
Maja Halilović, zdravstvena radnica
Kornelia Hegol, dipl.oec., München, Njemačka
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student, Buje
Vedin Hodžić, grafički dizajner, Buje
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Dr. sc. Kemal Hot, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Stjepan Hranjec
Akademik Marin Hraste
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica

Branko Hrkač, samostalni lik. umjetnik, Zagreb
Slobodan Hrstić, svećenik i redovnik, Pula
Franjo Huljina, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Tomo Huljina, građ. poslovođa, Stuttgart, S.R. Njemačka
Akademik Vladimir Ibler
Srećko Ilić, odvjetnik
Katarina Iskra, med. sestra
Katica Ištvančić, kućanica
Mate Ivanda, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Franjo Ivanišević, ing. puk. HV-e u mirovini
Gisela Ivanišević, poljopr.
Mira Ivanišević, dipl. ing. (FH)
Una Ivankić, Vinkovci
Mr. sc. Božidar Ivanković
Đuro Ivanović, monter sanit. Stuttgart, S.R. Njemačka
Zlatko Ivanuša, vozač, Pula
Bože Ivče, bravar, Stuttgart, S.R. Njemačka
David Ivić, grafički dizajner, Pazin
Kornelija Ivoš, službenica
Igor Ivoš, student
Prof. dr. sc. Borka Jadrijević
Damir Jakeljić, upr. pravnik, Tribunj
Mr. sc. Julije Jakšetić
Zvonko Jakus, novinar
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Ivan Jan, dipl. ekonomist, Pula
mr. ing. Ivan Janko, Pula
Branko Jazić, Sydney, Australija
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. Igor Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Jelčić
Dr. Milan Jelić, dipl. oec., Argentina
Žarko Jelić, vojni umirovljenik, ing. prometa, Petrinja

Kresimir Jelovac, dipl. iur.⁴³
Igor Jelovac, prim.dr.med
Lucija Jelovac, akad. slikarica
Iris Jelovac, nastavnica
Hrvoje Jelovac, stud.iur.
Prof. dr. sc. Alojz Jembrih
Dr. Željko Jeričević, znanstveni savjetnik
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik "Političkog zatvorenika"
Josip Jović, kolumnist i publicist
Ivo Jozinović, dipl. ing.
Mijo Jukić, Zagreb
Davor Jurica, Pula
Mijo Jurić, grafičar
Vinka Jurić, dipl.ing.
Zora Jurić, prodavačica, Pula
Mr sc Wanda Jurišić Kette dipl. ing.
Tomislav Jurkić, Zagreb
Anđelko Jurun, poduzetnik, predsjednik Hrvatskog doma d.d. u Buenos Airesu
Dr. med. Mira Kačić, Zagreb
Dr. med. Milivoj Kačić, Zagreb
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist⁴⁴

---

⁴³ ovime izražavam ne samo moju suglasnost već i suglasnost svih u mojoj obitelji. Ovo što nam rade združeni izdajnici i na što pristaju "naše elite" je najniže dno u ljudskom i političkom dostojanstvu pojedinca i naroda - krajnji čin pacifikacije ovog naroda!

Na pitanju referenduma bi trebalo ujediniti i sve snage koje su se očitovale sa istim ili sličnim pozicijama - primjerice predsjedj. kandidata Jurčevića, HSP A. Starčevića, Obiteljsku stranku,
Snage bi trebalo udružiti i oko novog, istarskog konvoja Libertas.

⁴⁴ Hvala i pozdrav!

Potpišite i mene, ali ogorčen sam i razočaran. Ovaj pokušaj je neučinkovito i zakašnjelo formiranje "vatrogasne postrojbe"! Akciju je trebalo provesti preventivno.

Damir Kalafatić

Marija Kalafatić

Dr. sc. Dalma Kalogjera

Virginia Kapic

Marijan Karabin, prof., hrv. književnik, Švicarska

Akademik Andrija Kaštelan

Prof. dr. sc. Ivan Katavić

Mr. sc. Anita Katić

Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD

Slavko Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD

Prof. dr. sc. Drago Katović

Prof. dr. sc. Vladimir Katović

Dragan Kezić

Dragica Kezić, oec

Ivica Kirin, Čakovec

Prof. dr. sc. Dubravko Klabučar

Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

Ružica Klaričić, umjetnica

Sada bi se - oprostite, bit ću "malo" ironičan - eventualno moglo npr. ići na prikupljanje potpisa NATO-u za vraćanje Svete Gere ili organizirati hodočašće do gore, ali s Kaptola na koljenima!

Ako ništa ne uspije uvijek se može poslati javnu čestitku "zubaru Anti Paveliću u suknji", "dr. Anti Paveliću u suknji", "Bakariću u suknji" i ostalim saborskim "braniteljima" hrvatskih nacionalnih interesa u hlačama i suknjama za "uspješnu transakciju"....!

Jer eto tek sada smo uravnotežena zemlja - što je bio naš stoljetni NAUM: na jugu imamo beha Neum, a na sjevernom dijelu Jadrana smo dobili novi NE-UM! Odličan temelj za pobunu novim generacijama (ako ih bude dovoljno takvih - kao u Tuđmanovo vrijeme - ali mislim da hoće...!)

Bože, čuvaj Hrvatsku!

Svima pozdrav i blagoslov!

Don Angelo

Don Angelo,

Na njih nije imao utjecaj ni ono lijevo-desno pismo. Dakle, ne bi ništa pomoglo. Može pomoći samo ako na izborima pokažemo da je hrvatska opcija jaka i ako naš kandidat tako dobro prođe da može biti stup novog okupljanja. Ako ovo pomogne tom cilju - ipak ima smisla :)

Vaš, Joško

Ante Klarić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivan Klarić, umirovljenik
Damir Knežević, dipl. oec., Zaprešić
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing.
Darko Kolić -član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e
Švicarska
Nikša Koncani, dipl.ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Marjan Kos, direktor, ing. Graditeljstva
Akademik Ivica Kostović
Danijel Kotlar, dipl. ing., umirovljeni brigadir
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, OHIO, SAD
Marija Kovač, umirovljenica, Offenbach
Mijo Kovač, Čakovec
Mate Kovačević, novinar i publicist
Barbara Kovačić, prof.
Kuzma Kovačić, akademski kipar
Vinko Kovačić, profesor
Stjepan Kovač, prevoditelj
Marina Kralik Uremović, prof.
Dipl. iur. Ivica Kralj, Labin-Rabac
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
Krešimir Krišto, dipl. oec.
Krešimir Krivdić, prof., Zagreb
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac umirovljenica
Mladen Križanić, Karlovac
Krešimir Krsnik, dipl.ing.
Želimir Kršulović
Dr. st. Petar Kružić, Stuttgart
Tomo Kucinić, Cleveland, Ohio, SAD
Dragutin Kušan, umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenik

Ruža Kutleša, prof.
Danica Ladavac, kućanica
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Vjekoslav Lasić, svećenik, dr. teologije
Ante Latinac
Dr. sc. Damir Letinić
Fra Zvezdan Linić
Ivica Lipovac, strojarski tehn. Švedska⁴⁵
Dr. sc. Inga Lisac, geofizika
Dr. med. Antun Lisec
Srđan Listeš, vatrogasni tehn.
Akademik Bozidar Liščić
Ante Livajić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Dipl. glumica Vitomira Lončar
Dr. sc. Davorin Lovrić, Zagreb
Ivica Luetić, novinar
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Josip Lukić, obrtnik, Slav.Prnjavor
Dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Marija Ljubić, oec.
Jasna Maceković, dipl.ing.
Mladen Maceković, dipl.ing.
Ante Madunić, odvjetnik
Ivana Madunić, oec Tomislavgrad
Marko Magdalenić, prof. – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Mladen Magdalenić, akademski montažer
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV

---

⁴⁵ Dirnut svim ovim događanjima, pa može se reći u zadnjih deset godina u Našoj lijepoj Hrvatskoj, ne mogu ostati ravnodušan i ne dati svoju potporu listi da se pitanje granica sa Slovenijom umjesto političkog odlučivanja arbitražom rješava samo na međunarodnom sudu pravde. Podržavam gospodina profesora Miroslava Tuđmana u svim njegovim stavovima o Hrvatskoj, Hrvatskoj u EU i svijetu i njegovu kandidaturu za predsjednika. Ako budem imao mogućnosti da glasam, pošto živim u Švedskoj glasovati ću za prof. Tuđmana.

Maja Magdić-Hanžek, dipl. iur.
Anka Mahmutović, teolog, stručni suradnik za zapošljavanje
Dr. Ivan Majdak, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“
Zvonko Majić, umirovljenik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Prof. dr. Sime Malenica, Pariz
Hrvoje Malinar, dipl ing geologije, konzervator savjetnik u m.
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Denis Malnar, medicinski tehničar, Rijeka
Jerko Malovan dipl. pravnik
Mila Malovan, oec.
Sanja Mamić dipl. ing. građ., Zagreb
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Mate Maras, književni prevoditelj
Mato Marčinko, dipl. iur, pjesnik, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ivana Marijić, studentica, Slavonski Brod
Ljerka Marinković, obrtnik
Tonči Marinković, bivši politički zatvorenik
Slobodan Bob Markić, p. eng.
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Mr.sc. Koraljka Marušić dr. med.
Mr.sc. Zvonko Marušić, dr stomatologije, spec ortodont
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Milka Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Miško Maslač, Cleveland Ohio, USA
Ivica Matanić, Zagreb
Ivan Matarić prof., predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj
Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mijo Matijević, carinik

Slavko Matijević, električar, Stuttgart, S.R. Njemačka

Prof. dr. sc. Zlatko Matijević

Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.

Zoran Matulić

Prof. dr. sc. Tomislav Matusinović

Andrija Mažić, službenik

Domagoj Medić, Zagreb

Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik

Mirjana Medvidović, učiteljica

Dr.sc. Miroslav Međimorec

Ivica Mesić, dipl. iur.

Anton Miculinić, Čavle

Nikolina Mičić, dipl. ing.

Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica

Radoslav Mijić, umirovlj.

Dr. sc. Mario Mikolić, umirovljenik, Pula

Marko Mikulandra, književnik i redatelj

Slavica Mikulandra, glumica

Damir Mikuličić, dip. ing., nakladnik

Tomislav Mikulić, akademski slikar grafičar

Miroslav Mikuljan, filmski redatelj

Primarijus dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr.med.,

spec.epidemiologije

Biserka Milinković, Kanada⁴⁶

Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin

Ivica Miloš, dipl.ing.

Mr. sc. Anđelka Milošević

Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava

Bosiljko Mišetić, odvjetnik

Krešimir Mišetić

Prof. dr. sc. Nikola Mirošević

Ana Mocnaj, profesorica, Montreal, Kanada

---

⁴⁶ Molim Vas uključite moje ime - ovo što rade naši državni predstavnici je sramota... I ja sam dio hrvatskoga naroda iako živim u Kanadi.

Molim javite što da mi ovdje radimo da bi spriječili raspadanje i dijeljenje naše domovine za koju su toliko dali svoje živote...

Ratimir Mocnaj, dipl.ing., Montreal, Kanada
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz
iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. don Josip Mužić
Gordana Nemet, umirovljenica
Marcela Nemet, dipl.ing. matematike
Roman Nemet, poljoprivrednik
Mate Nevistić poduzetnik
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar sa svojih 1092 člana
Prof. dr. sc. Milan Nosić⁴⁷
Javor Novak, spisatelj
Akademik Slobodan Novak
Vladimir Novak, Zagreb, umirovljeni povratnik iz SAD
Vinko Novinc, ing.građ.
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. Matematike
Mr. sc. Goran Olujić, dipl.inž.
Željko Olujić, odvjetnik
Anđelka Orlić, umirovlj.
Michael Pack, Predsjednik Koordinacije HDZ UK i povjerenik
Hrvatskog Svjetskog Kongresa UK
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
Dr. Ing. Marijan Papich
Karlo Papić, umirovljenik
Mr. sci. Josip Papković, dipl.ing. fiz.
Marija Papković, dipl. pravnica
Ivo Paradžik, umirovljenik

---

⁴⁷ Štovani gospodine, suglasan sam da se raspiše narodni referendum o tzv. arbitražnom sporazumu u kojem stoji da će Slovenija imati izravni dodir s otvorenim morem što se može realizirati samo na štetu Hrvatske. Objavio sam knjigu o toj granici u kojoj su izneseni slovenski stavovi (www.maveda.hr), a sada piše hrvatsko viđenje toga problema. Granicu je jugoslavenska vlada odredila na ušću Dragonje u Sečovlju, a ne na prokopanom kanalu koji je uostalom iskopala Hrvatska. Treba pregledati zapisnike Vlade FNRJ iz toga vremena, a ne čitati zaključke u Službenom listu. Pozdravljam Vas i želim Vam uspjeh. Prof. dr. sc. Milan Nosić (Rijeka).

Mercedes Paradžik Robek, prof.
Ivan Patron, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Valentina Paunović, magistrica religiozne pedagogije i katehetike
Prof. dr. sc. Davor Pavelić
Dr. Jurica Pavelić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Mate Pavković
Prof. dr. Dragutin Pavličević, zaslužni znanstvenik
Vesna Pavlović, poduzetnica, Zagreb
Prof. Dr. Davor Pavuna
Marko Hrvoje Pavuna
Ljerka Pazman, viši fizioterapeut
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Josip Pecaver
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Jelena Pečarić, prof.
Barbara Pečarić, student
Mario Pehar, dipl. ing. Agronomije
Jerko Pejković, dipl. ing.
Nikola Pensa, odvjetnik
Demokrita Perić, Tomislavgrad
Dragutin Perić, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, Tomislavgrad
Mr. sc. Marina Periša, prof.
Marija Perković, dipl iur, Split
Rade Perković, glumac
Lana Pervan, knjižničar
Zdeslav Pervan, zastupnik u osiguranju
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik⁴⁸

---

⁴⁸ Priključujem se mirotvornoj inicijativi za referendum i demokratsko, međunarodnopravno uređeno, rješavanje međudržavnoga spora između Republike Hrvatske i Republike Slovenije.

U privitku šaljem kopiju svoga prosvjednoga pisma upućena predsjednici Vlade RH gospođi Kosor, na Svisvete, 1. studenoga u 01,00 sat, a kasnije i Hrvatskome saboru, s priloženom "Resolucijom DZ RS" od 28.10.2008.

---Original Message ----

From: Pešorda

To: predsjednica@vlada.hr

Cc: hina@hina.hr

Sent: Sunday, November 01, 2009 1:06 AM

Subject: protivljenje ARBITRAŽNOM SPORAZUMU slovensko-hrvatskom

Poštovana gospođo predsjednice Vlade Republike Hrvatske,

Hrvatski sam državljanin, zauzet u demokratskoj i mirotvornoj izgradnji duhovno i gospodarski povezane Europe kao zajednice suverenih nacija i njihovih jezika i kultura, u kojoj bi se i hrvatski narod sa svojim jezikom i kulturom mogao još slobodnije i potpunije razvijati i samostojno sudjelovati u izgradnji boljega i pravednijega svijeta. Dakle, kao uvjereni europejac hrvatskoga materinskoga jezika i deržanstva, izražavam osobno protivljenje tzv. Arbitražnom sporazumu (sadržaju mu, tajnovitome načinu njegova pripremanja kao i najavi žurnoga prihvaćanja istog, bez javne rasprave ili referenduma, u državnom Hrvatskom saboru) kao nelegitimnom, duboko protueuropskom činu, koji je protivan i duhu (a, držim, i slovu) Ustava RH a također i međunarodnim konvencijama koje pravno uređuju odnose među državama i narodima. Povijesno prijateljstvo hrvatskoga i slovenskoga naroda te ono između Republike Hrvatske i Republike Slovenije, kao nedavnih saveznica u otporu velikosrpskoj komfašističkoj agresiji, moglo bi biti ugroženo ovakvim posve nelegitimnim izlaženjem hrvatskih vlasti ususret očitovanim teritorijalnim aspiracijama državnih vlasti RS na štetu Hrvatske (u prilogu: RESOLUCIJA o meji med RS in RH Državnoga zbora Republike Slovenije od 28.X.2008., s prvim člankom koji ustvrđuje da "Piranski zaliv in naselja ob Dragonji so slovenski"!)), ovim posttotalitarističkim nastavljanjem urušavanja hrvatske suverenosti i samobitnosti i vitalnih interesa Hrvata kao staroga europskog državotvornog naroda, koji je, toliko okljašten tijekom povijesti, danas sveden na "avnojevsku" Hrvatsku, i to onu koja je, pod serbokomunističkom okupacijom, ostala i bez čudesnih Hrvoja i još 27 hrvatskih sela u hrvatskoj Istri, prepuštenih 1950-ih godina SR Sloveniji. Nu, i ovako "umanjena", ona je velika i prelijepa ne samo Hrvaticama i Hrvatima, nego i svim njezinim građanima i ljudima dobre volje koji je vole i poštuju kao božanski dar, kojim se ne trguje. Svjestan, i u ovom doista povijesnom času, svoje državljsanske i kršćanske dužnosti i stvaračke obveze prema tisućljetnome jeziku hrvatskom koji je doma i u Savudrijskoj nam vali, podržavam Izjavu Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije o hrvatsko-slovenskom razgraničenju, od 31. listopada, koju cijenjenom naslovu šaljem u privitku.

S poštovanjem,

Zvonko Peteranac, prof.⁴⁹
Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof.dr.sc. Mladen Petravić
Hrvoje Petrić
Monica Marta Petrić
Ana Petriško, Zagreb
Luka Petrović, dipl.ecc
Zlata Petrović, ekonomist
Prof. dr. Ivica Picek
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Mirko Poje, znanstveni savjetnik PMF-a
Mr. sc. Dora Pokaz
Vladimir Polgar, el. inženjer / umjetnik, Ottawa, ON, Kanada
Jasenska Polić Biliško, prof.

Mile PEŠORDA, hrvatski književnik
Zagreb, 31.listopada 2009.

⁴⁹ Ja se zovem Zvonko Peteranac. Već živim u Kanadi preko 50 g. i 27 g. sam predavao matematiku na srednjim školama. U zadnjih 14 godina sam u mirovini i dolazim u HR sa mojom ženom svaku godinu i ostajemo nekoliko mjeseci.

Ne slažem se sa Gosp. V, Šeksom i njegovim i Vladinim predložimo što se tiče promjena ustava za prilagodbu o ulasku u Europsku ne Zajednicu, EU.

HR Vlada bi trebala, jasno i glasno, javno objaviti sve moguće, negativne i pozitivne prednosti o ulasku u EU. To su i trebali, pa i morali isto tako napraviti prije HR ulaska u NATO, ali nisu. To je ne demokratsko i protuustavno postupanje prema svima HR građanima-glasičima koji borave u HR i izvandomovinstvu. Zajt????

KAO POJEDINAC, pogotovo ŽIVEĆI IZVAN DOMOVINE, I HR GRAĐANIN, JA SAM PROTIV IKAKVE PROMJENE HR USTAVA BEZ REFERENDUMA i jasnoga obrazloženja HR Vlade Hrvatskoj javnosti što se tiče ULASKA HR u EU. HR Vlada ne smije NIŠTA RADITI U TAJNOSTI i bez odobrenja HR građana-glasača, uključujući pregovore sa Slovenijom, EU, i drugima, itd..

S poštovanjem Zvonko Peteranac,

PS. Ja sam sada u Splitu do konca ovoga mjeseca, i ako trebate neke pomoći u bilo kakvome djelovanju što se tiče referendum, itd., ja sam na Vašemu raspolaganju. U Kanadi sam preko DVADESTAK godina predstavljao moje kolege u našem sindikatu, kao pregovarač, predsjednik sindikalnih odjela itd. Javite mi.

Dr. sc. Ivan Poljaković, Voditelj Centra za strane jezike,
 Sveučilište u Zadru
 Akademik Stanko Popović
 Zoran Pranjković, dipl. inž. građ.
 J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „!Hrvatski Holokaust“⁵⁰
 Damir Primorac, Belgija
 Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik i kolumnist
 Smiljan Prskalo, dipl. inž.
 Filim Prlic, Berlin
 Don Vinko Puljić, Stinjan - Pula
 Prof. dr. sc. Tanja Pušić
 Marijan Puškarić , operni pjevač⁵¹
 Mile Radas, Cleveland, Ohio, SAD
 Jela Radas, Cleveland, Ohio, SAD
 Ivo Radeljak, Cleveland, Ohio, SAD
 Mira Radičević, dipl. oec.
 Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
 Marija Radoš, dipl oec Tomislavgrad
 Dipl. Ing. Franjo Radosevic, President, Radosevic Associates
 Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik⁵²
 Katarina Rajčić, umirovljenica
 Željka Rajčić, kemijska tehničarka

---

⁵⁰ Kao urednik-autor HRVATSKOG HOLOKAUSTA i inače hrvatski javni djelatnik sve tamo od godine 1957., slažem se s dr. Miroslavom Tuđmanom, s Tobom i sa svim našim intelektualcima i istaknutim javim djelatnicima da se slovensko posizanje za hrvatskim državnim teritorijem i slaganje Premijerke Jadranke Kosor s tim slovenskim ZAHTJEVIMA dađe na referendum Hrvatima i drugim nehrvatskim državljanima Republike Hrvatske, i to na predsjedničkim izborima od 27. prosinca ove godine. Skupa sa svima Vama, i ja sam U PRILOG arbitraže Međunarodnog suda i PROTIV arbitraže EU.

Neka Tvoj Imenjak i Zaštitnik Hrvatske, Sv. Josip, spasi R. Hrvatsku od moralnog kaosa!

⁵¹ iz sveg srca podržavam ovu peticiju odnosno inicijativu za održavanjem referendumu o ovom prevažnom pitanju .

⁵² Krajnje je vrijeme za otriježnjenje. Udružimo se kao i prije rata jer mi smo već stari da ponovo uzimamo ono najgore, ali ....

Dajemo punu podršku jednom pravom HRVATU . Krajnje je vrijeme da sami upravljamo i odlučujemo sami o sebi.

Prof. dr. sc. Milan Ramljak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Gordana Rašić, dr. med. Sesvete
Maša Ratković, rednica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Nedjeljko Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Sonja Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Dr. Stjepan Razum
Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva (HOD)
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Jozo Rozić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Božidar Ručević, dipl. ing.
Akademik Davorin Rudolf, predsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Igor Rupčić, dipl. ing.
Vjera Ružević, umirovljenica
Hrvoje Saban
Ivo Sabljčić, ing. "consultant", sveuč. profesor, Argentina
Mato Sabljčić, kipar, Pula
Ivan Salopek, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Neda Sarić-Rosandić, veleposlanica, Cleveland, Ohio, SAD
Mr. sc. Markus Schatten
Jakov Sedlar, redatelj
Dr.h.c. Josip Slibar, umirovljenik, Njemačka
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Damir Smiljanić, mehaničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Gordana Smitka, službenica
Marijan Smitka, umirovljenik
Ivan Soldo, građ. radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Dipl. ing. Zvonko Springer, direktor u mirovini, Austrija
Marina Spudić-Kušan, trgovac
Matea Spudić, studentica medicine
Luka Stamać
Marcela Stamać
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele.

Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Vesna Svaguša, profesorica
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policijski službenik
Ljiljana Sudac, upravni službenik
Berislav Suplika
Željko Susek, prof. povijesti umj. i dipl. sociolog, Umag
Ante Susnjara, Cleveland, Ohio, SAD
Emica Šantić, tajnica
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i
Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine
za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Ankica Šarić, knjigovođa, Zadar
Ivan Šarić, notar Uskoplje
Nediljko Šarić, pomorac, Zadar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl.soc.rad.
Bruno Šerić, Mostar
Marta Šerić, Mostar
Milenko Šerić, Mostar
Ranka Šerić, Mostar
Josip Šestan, gospodarstvenik, Pula
Stjepan Šešelj, književnik
Milovan Šibl,
Željko Šiljeg, general-pukovnik
Ivanka Šimat, mr. pharm, Zadar
Marko Šimat, dipl.inž.
Mijo Šimić, dipl.ing u m.
Dario Šimunović, student prava, Antunovac
Nina Šincek, prof. Zagreb
Nelo Škabić, Pula
Marijan Škarić
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.

Domagoj Štefanac, student iz Zagreba
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Jure Tabak, ugostitelj
Katarina Tadić, dipl.ing.
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Prof. Ivana Tanovitski
Marko Tilošanec, student
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, predsjednik „Forum hrvatske
sloge“
Ivan Tomaš, umirovljenik
Petar Tomaš, prof.
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuveni časnik HV
Prof. dr. sc. Ivan Tomašić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik
Ana Tomljanović
Silvije Tomljanović, diplomirani profesor geografije
Ivana Torlak, gimnazijalka
Damir Tučkar, dipl. ing
Mr. sc. Gordana Turić⁵³
Ing. Marinko Udina, pomorski strojar i klase, upravitelj stroja⁵⁴

---

⁵³ Naraštaji su Hrvata ginuli za hrvatski teritorij i za opstanak Hrvatskoga naroda, pa tako i naša djeca u Hrvatskome obrambenom i osloboditeljskom Domovinskom ratu. Stoga - bez odluke svih Hrvata (i onih u inozemstvu, jer su itekako sudjelovali u ostvarbi obnove samostalne Hrvatske Države)- NITKO nema pravo niti otvoriti mogućnost promjene granica državnog teritorija, niti smještati Državu u bilo koje "asocijacije".

⁵⁴ Upravo sam dobio text referenduma i u potpunosti se slažem da takvu odluku treba ipak donijeti cijeli tuzemni (ponavljam riječ "tuzemni") hrvatski puk jer se tiče svih nas. Čudim se političkim vrhovnicima da sebi uzimaju za pravo donošenja tako dalekosežnih i važnih odluka a svjesni su da već davno obični građani nikako ne dijele mišljenje sa njima. Protivim se bilo kojoj ideji glede mijenjanja Ustava a u svezi načina glasanja za ulazak u EU. Ujedno želim svima skrenuti pozornost da isto tako kako postoji tzv. ulazna strategija u EU, trebala bi ustavom postojati i opcija na koji način hrvatski građani mogu izjasniti se i o izlasku iz EU što iz povijesti valjda smo trebali naučiti da "ništa nije zauvijek". Stoga vam predlažem

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Ivana Ujević, Split
Vedran Ujević, Split
Prof. dr.sc. Kosta Urumović
Dr. Sonja Urumović, liječnica
Prof. Vera Valčić Belić
Ivan Valek, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Franjo Valentić, Cleveland, Ohio, SAD
Ivan Varemina, dipl.ecc.
Aron Varga, dipl. ing.
Dragica Varga, odgojiteljica u m.
Mislav Vedriš, dipl. ing. šum.
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Ivica Vidić, alatničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Vinko Višić, elektrotehničar, Split
Domagoj Vlahović, menadžer u m., Argentina
Vesna Vlahović Frković, "CO" u m., Argentina, Brazil
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Dean Vodicka, bacc. med. techn., Bakarac
Mr. Marina Vokić Žužul, podpredsjednica „Foruma hrvatske sloge“
Mr. sc. Božena Volarić
Prof. dr. sc. Vladimir Volenec, Član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Andrija Vrane
Stjepan Vrbanec, Čakovec
Ante Vrdoljak, vozač
Igor Vrdoljak, odvjetnik

---

da se pokrene i proces dodavanja u Ustav način kako hrvatski građani mogu izjasniti se da ne žele više u budućnosti biti u EU.

Kao argument za vašu inicijativu dovoljan je argument nevjerodostojnost naše Vlade a i sama činjenica da Slovenija izgledno će provesti referendum o arbitraži. pa zašto i mi to ne bi uradili?

Ujedno, po pol. opredjeljenju sam više ljevičar negoli desno orijentiram ali ovaj put uopće nije bitno biti "crn ili plav", u pitanju je zbilja zajednička budućnost sviju Hrvata a pogotovo nas koji živimo u Hrvatskoj. Bezrezervno podržavam vašu ideju i akciju te slobodno i moje ime dodajte na priloženu listu.

Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
 Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
 Mirko Vučić umirovljenik
 Tomo Vujica, obrtnik, Pula
Marijana Vukadin, tajnica uprave
 Ivan Vukić, građevinski tehničar
 Marija Vukić, med. sestra
 Antun Vuković dipl.građ.teh. Stuttgart, S.R.Njemačka
 Suzana Vuksan, knjigovotkinja
 Ivan Vuković, ing. brodstojarstva
 Petar Vulić, književnik⁵⁵
 Dragan Zadro, producent, Knin
 Barbara Zagorac, umirovljenica
 Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike,
 Split
 Miroslav Zemljak, inž.
 Milan Zoretić, ing. poduzetnik, sveuč. profesor elektronike,
 Argentina
 Branko Zovko, Cleveland, SAD
 Blago Zovko, Cleveland, SAD
 Drago Zovko, dipl. iur.
 Marko Zovko, Cleveland, SAD

---

⁵⁵ **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Drugovi sabornici (čast iznimkama) koji ste glasovali: ZA potpisivanje Arbitražnog sporazuma s Republikom Slovenijom zaboravili ste nešto jako, jako važno da: **Vox populi - vox Dei!**

Mi s Vama ne želimo ići čak niti u Crkvu, a kamoli **u Europu** (koja je izbacila i Boga iz vlastitog Ustava!), **mi ostajemo u Hrvatskoj!**

Zaboravili ste i još nešto zbilja prevažno: da parafraziram *nestašno* provokatora Joška Jorasa, slovenskog državljanina, koji ima obiteljsku kuću u zaseoku Mlini, na teritoriju Republike Hrvatske... da se zemlja kojoj Vi radite o glavi zove (vjerovali ili ne!) Hrvatska: **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Ne bilježim se s poštovanjem jer ga od mene, a vjerujem ni od kojega istinoljubivog Hrvata u RH (ili bilo gdje na kugli zemaljskoj!) uopće i ne zaslužujete!

Uz drugarski pozdrav
 Petar Vulić

Ivan Zugcic, časnik HV, Pula

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Denis Žagrić, trgovac, Pula

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrna EURO 1960 Pariz⁵⁶

Barbara Žeruk, domaćica, Tribunj

Ivo Žeruk, umirovljenik, Tribunj

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Josip Žmegač, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

Prof. dr. sc. Miroslav Žugaj

KOMENTARI S PORTALA:

inicijativa — dtuckar 05-11-2009 08:17

Inicijativa je više nego hvale vrijedna !

Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO)drugi DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim.

Osobno držim da će ovakav zahtjev za provedbom referenduma biti marginaliziran u "medisjkom prostoru" i ignoriran od aktualne "elite". A "stručnjaci za PRAVO (ala Šeks)" će već naći tisuću i

---

⁵⁶ Čestitam na velikom uspjehu peticije za referendum sa lihvarskom Slovenijom, kao i sa lihvarskom EU.

Ovako treba pokrenuti mase Hrvata da glasaju za Dr Tuđmana, koji je u ovom momentu jedini uz Dr Jurčevića da bude predsjednik Hrvatske. Dr Tuđman i Dr Jurčević bi se trebali sastati, i u ovom momentu Dr Jurčević bi se trebao povuci i pozvati sve one, koji bi glasali za njega, da glasaju za Dr Tuđmana, jer inače rasipanje glasova državotvornih Hrvata, može se dogoditi, da velelopov iz Splita, Vidošević, kojeg podržava veleizdajnik Mesić, kao i Bandić budu išli u drugi krug, a to bi bila prava katastrofa za Hrvatsku. Treba narod pozvati da masovno izađu na izbore i glasaju za Dr M Tuđmana. Trebalo je već davno stvoriti novu državotvornu stranku, jer kako vidim Ruža Tomašić radi sporo sa novom strankom prava, koja je trebala biti najveća državotvorna stranka.

jedan prigovor o formalnim propustima pri organiziranju inicijative, a da bi inicijativa bila prihvaćena i uzeta u provedbeni postupak.

Formalno, nedostaje vlastoručni potpis i JMBG ili barem OIB, radi provjere identiteta "potpisnika" !

Također, u neformalnom smislu, Vlada će, čak i da se referendum provede i odgovor DA dobije većinu, naći izgovor, kako je "međunarodni sporazum potpisan" i Hrvatska ga se mora pridržavati ! Dakle, arbitražni će se proces nastaviti, komisija EU će dati svoj "pravorijek", no ostaje posljednja slamka, a to je RATIFIKACIJA kroz parlament.

Ovim potpisanim "arbitražnim postupkom", HRVATSKA je, pred međunarodnim svjedocima pristala (kao i Slovenija) na prihvaćanje i provedbu "presude ove arbitraže".

Dakle, kada bi i, temeljem rezultata referenduma, ODBILA provesti "presudu arbitraže", Hrvatska bi vrlo vjerojatno postala predmet međunarodnih "sankcija" u skladu s običajima međunarodnog prava. No, o tome bi se sada trebali izjasniti istinski stručnjaci međunarodnog prava i poznavaoци "zanata diplomacije" (da ne kažem "kurvar...")

Ipak, što je dobro u ovom referendumu ?

Dobro je to, da će svi birači koji izađu na predsjedničke izbore, biti u poziciju da "mućnu svojom glavom" i upitaju se: KOMU ja dajem svoj glas ?

Da li onome tko je zagovarao ovaj arbitražni sud ili onome tko istinski brine za dugoročne interese Hrvatske ?

Istinski brojna lista potpisnika ove inicijative, možda pokoleba i predstavnike aktualne "elite", neovisno u kojoj su stranci, da počnu promišljati i o "glasu naroda" i da prestanu UMIŠLJATI kako su baš oni "Bogom dani" dvadeset godina tumačiti volju GRAĐANA HRVATSKE i "u ime njih voditi ovu državu". Možda KONAČNO postanu svjesni, da NITKO od njih osobno NIJE ODABRAV voljom naroda u STOLICE u kojima sjede, već da je to učinio "PREDSJEDNIK njihove stranke". Jer birači, ma koliko se ova elita trudila pokazati i dokazati suprotno, nisu niti na jednim izborima nakon 90e, glasali za "pojedince" i njihove funkcije, već za one

političke opcije (čak ne niti za programe stranaka) koje su im u tim trenucima izgledale kao najpovoljnije za njihovu političku orijentaciju.

Kada i ako se počnu provoditi istinski PERSONALIZIRANI izbori, za PARLAMENT, kao i unutar stranaka, tada će se moći i govoriti o volji "naroda" da netko od "njih-pojedinaca s imenom i prezimenom" sjedi u SABORSKOJ stolici "voljom naroda" !

Konačno, vrijeme je da se NAROD osvijesti i shvati, kolika je njegova snaga u odnosu na "dnevnu politiku", te da uvidi da "svatko" može organizirati REFERENDUM o bilo kojem krucijalnom pitanju koje se može pojaviti i ubuduće.

Sada je primarni cilj, odabrati predsjednika koji istinski vodi brigu o interesima Hrvatske i pripremiti opcije za izbore za Sabor (konačno izbacivanje prerušenih komunista i njihovih interesnih grupacija ili trabanata s pozicija moći ove zemlje)!

DA, svakako PODRŠKA referendumu, makar samo kao "odgojno-edukativnom elementu" za birače....

No, nadajmo se da i pozitivan rezultat tog referenduskog pitanja, može blokirati PROVEDBU ovog nepovoljnog današnjeg političkog "EU sporazuma".

ODG: Drugi dan: 415 potpisa za prijedlog o referendumu o rješavanju pograničnih pitanja sa Slovenijom — Josip Pečarić
08-11-2009 17:45

Štovani g. Tuckar,

Kažete:

"Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO) drugi DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim."

To nije za očekivati jer bi time priznali koliko je profesor Tuđman iznad njih. Pogledajte današnju HINInu vijest:

Škare Ožbolt: o arbitražnom sporazumu neka se izjasne građani na referendumu

ZAGREB, 8. studenog 2009. (Hina) - Predsjednička kandidatkinja Vesna Škare Ožbolt uputila je otvoreno pismo predsjedniku Republike Stjepanu Mesiću kojim ga poziva da iskoristi svoju ustavnu ovlast i pokrene pitanje referenduma na kojem bi se građani Republike Hrvatske izjasnili o prihvaćanju arbitražnog sporazuma sa Slovenijom, priopćeno je danas iz izbornog stožera predsjedničke kandidatkinje Škare Ožbolt.

"Arbitražni sporazum sa Slovenijom je važna politička odluka za Hrvatsku koja nadilazi ovlasti izvršne i zakonodavne vlasti i za koju je potrebno pitati sve građane ove zemlje pogotovo stoga jer je apsolutno nejasno o čemu se zapravo radi.

Prema svim informacijama dostupnim javnosti očigledno je da se ne radi o uređenju granice već o mogućem ustupanju hrvatskog teritorija Republici Sloveniji. To ne može učiniti ni Sabor, ni Vlada, a niti predsjednik Republike, to mogu odlučiti samo građani ove zemlje. Nitko nema pravo u ime bilo čega, pa niti bilo kakvih fondova Europske unije ustupiti i jedan komadić hrvatskog teritorija koji pripada svima nama i svima našim budućim generacijama. To mogu odlučiti jedino građani ove zemlje," kaže se u otvorenom pismu predsjedničke kandidatkinje Vesne Škare Ožbolt, koja ističe kako bi referendum obvezao Parlament na "jedinu pravu i moguću odluku, a to je onu koju donesu građani ove zemlje".

(Hina)

Isto Vam je i s medijima. Oni su prešutjeli inicijativu prof. Tuđmana. To je lijepo uočio Milan Ivkošić, pa u svojoj TJEDNOJ INVENTURI ("Večernji list", 6. 11. 2009.)

"Zašto HTV ne voli Tuđmanove"

Miroslav Tuđman se i prije Crkve i prije skupine intelektualaca protivio hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži

piše:

NEDJELJA 1. 11.

U Dnevniku HTV-a objavljene su izjave četvero predsjedničkih kandidata, ali ne i Tuđmanova

Premda se Miroslav Tuđman i prije Crkve i prije skupine intelektualaca obratio javnosti odlučnim protivljenjem hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži, najutjecajniji medij ga je ignorirao. To je utoliko nepoštenije što su u današnjem Dnevniku HTV-a, što ga je vodila Dijana Čuljak, objavljene izjave četvero predsjedničkih kandidata o toj temi, ali ne i Tuđmanova. Zašto je HTV-u od njega zanimljivija, na primjer, Vesna Škare-Ožbolt, koja je prvo dala nogu HDZ-u i s Matom Granićem osnovala DC, zatim i Graniću dala nogu, da bi je, propavši na prošlim parlamentarnim izborima, dala i samoj sebi! Ili Nadan Vidošević, kojeg je javnost mnogo više nego po dužnostima upamtila po aferama ("Dalmacijaceme nt", agregati, "Hajduk", HFP, Meštrovitćev kaštelet itd.), teškim od deset do pedeset opljačkanih milijuna? Možda je odgovor u jednom drugom prilogu u istom Dnevniku, prilogu o pohodima grobovima poznatih osoba na Mirogoju, u kojem je grobu dr. Franje Tuđmana, i to snimljenom iz daljine, posvećeno najmanje sekundi - premda je bio najposjećeniji. HTV očito ne voli Tuđmanove. Ali je zato ovih dana iscrpno izvještavao o Mesićevom otvaranju brojnih spomenika partizanima. Istina, ne bez razloga, jer je, kažu, Mesić htio dati što jači biljeg proslavi Noći vještica!

Zapravo, sve to govori koliko je bila (i još uvijek) je vrijedna i ovo naše pismo.

Sa štovanjem,
Akademik Josip Pečarić

HINA o našoj inicijativi — Josip Pečarić 10-11-2009 20:48

Potporna inicijativi za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom
ZAGREB, 9. studenog 2009. (Hina) - Inicijativu predsjedničkog

kandidata Miroslava Tuđmana za referendum o graničnome sporu sa Slovenijom poduprlo je više od 550 osoba, od akademika i sveučilišnih profesora do umjetnika i književnika te umirovljenika i radnika, objavio je danas organizator prikupljanja potpisa.

Predsjednički kandidat Miroslav Tuđman zatražio je početkom studenoga na konferenciji za novinare od Vlade Republike Hrvatske da raspiše referendum s pitanjem: "Jeste li za to da se pitanje granice sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnome sudu pravde?" Predložio je da se referendum održi istog dana kad i predsjednički izbori.

Među potpisnicima inicijative za referendum su akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Slaven Barišić, Ante Glibota, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, sveučilišni profesori Vladimir Katović, Davor Pavuna, profesor emeritus Ivo Soljačić, kipar Kuzma Kovačić, slikar Josip Botteri Dini, fra Andrija Nikić i drugi.

Akademik Josip Pečarić je izjavio da je potpise za inicijativu za referendum počeo prikupljati pošto ju je predsjednički kandidat Miroslav Tuđman predložio 3. studenoga te da stalno stižu potpisi potpore iz zemlje i inozemstva.

Prijedlog o raspisivanju referenduma o arbitražnom sporazumu između hrvatske i slovenske vlade dosad je iznio Hrvatski helsinški odbor za ljudska prava, Forum hrvatske sloge i zagrebačka Građanska inicijativa "More je kopno".

(Hina)

BILO JE ZA OČEKIVATI DA HRVATSKI MEDIJI PREŠUTE NAŠU INICIJATIVU. ZA NJIH JE, KAO I ZA HRVATSKU VLAST, NEBITNO MIŠLJENJE 12 HRVATSKIH AKADEMIKA, PEDESETAK SVEUČILIŠNIH PROFESORA,

OSAMDESETAK DOKTORA ZNANOSTI I DA NE NABRAJAM DALJE :)

ZANIMLJIVO JE DA JE SLOVENCIMA MIŠLJENJE OVAKVOG SKUPA HRVATA INTERESANTNIJE PA JE SPA PRENJELA VIJEST O INICIJATIVI:

Tuđman zbral 550 podpisov za referendum o arbitražnem sporazumu

- Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referenduma.

Zagreb, 09. novembra (STA) - Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referenduma.

Kot je še poročala hrvaška tiskovna agencija Hina, so med tistimi, ki podpirajo pobudo tako akademiki, univerzitetni profesorji, umetniki, književniki in duhovniki kot upokojnenci in delavci.

Miroslav Tuđman je prejšnji teden od hrvaške vlade zahteval, naj razpiše referendum o arbitražnem sporazumu na isti dan, kot bo potekal prvi krog predsedniških volitev, to je 27. decembra. Pojasnil je, da bi morala vlada državljanom na referendumu vprašati, "ali so za to, da se vprašanje meje s Slovenijo namesto političnega odločanja z arbitražo rešuje le in izključno na Meddržavnem sodišču v Haagu".

Državljska pobuda Morje je kopno, v kateri so zbrana različna društva državljanov, med njimi tudi veteranov in vernikov, je

napovedala, da nameravajo od 15. do 29. novembra zbrati 500.000 podpisov, koliko je potrebnih, da bi vlada razpisala referendum.

Razpis omenjenega referenduma so predlagale še nekatere nevladne organizacije, med njimi Hrvaški helsinški odbor. (konec)gi/ms
STA169 2009-11-09/15:52

JOŠ JEDNOM SE POKAZALO KOLIKO JE HRVATSKIM
VLASTIMA I MEDIJIMA NEBITNO ŠTO MISLE HRVATI. PA
ONI NISU GAZDE, ZAR NE? :)

Akademik Josip Pečarić

OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A

Poštovani,

Danas je deseta obljetnica od smrti Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana.

Šaljem vam Otvoreno pismo vašem Programskom Vijeću s više od 200 potpisnika - državljana RH najrazličitijih zanimanja (od akademika, sveučilišnih profesora, književnika, umjetnika do radnika i umirovljenika) u znak protesta što se na vašoj televiziji (koja bi trebala biti i naša jer je navodno javna) vrijeđa uspomena na njega, a time se vrijeđaju i svi istinski hrvatski domoljubi! S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Poštovani gospodo,

iznenađeni smo vijeću po kojoj ste raspravljali o pokrenutom postupku razrješenja glavne urednice Informativnog programa HTV-a, Hloverke Novak Srzić. Utvrdili ste da je ravnatelj HTV-a Blago Markota (koga ste inače smijenili) pokrenuo postupak njezina razrješenja te zaključili kako od Ravnateljstva o tom postupku treba tražiti mišljenje u roku od tri dana, a od Hloverke Novak Srzić očitovanje u roku od sedam dana. Ovaj zaključak donijeli ste jednoglasno.

Jasno nam je da niste uopće razmatrali dva pisma koja smo uputili HTV-u. Očito je da ste se time svrstali uz one o kojima pišemo u svom drugom pismu HTV-u:

„Zato je zaista nevjerovatno kako ljudi nasjedaju podvalama toga rigidnoga komunističkog "štaba" instaliranog na HTV-u, a koji čine Denis Latin, Aleksandar Stanković i mnogi pridošli drugovi.“

A da je to tako potvrdila je reakcija voditelja emisije „Nedjeljom u 2“ (27. rujna 2009.) Aleksandra Stankovića na skandaloznu izjavu

njegova gosta Igora Mandića da je u 90.-tim godinama prošlog stoljeća, odnosno „nakon što su izbačeni iz ustava **trećina Srba ili ubijena, trećina Srba raseljena, trećina lojalizirana i Pavelić mirno spava**“. Doduše, voditelj Stanković je nakon što je Mandić spomenuo Pavelića konstatirao da je Mandić „upotrijebio teške riječi kad je govorio o položaju Srba u Hrvatskoj nakon 1991. i usporedio to s naumom Ante Pavelića“, ali je nakon Mandićeva novog i odlučnog zaključka da je „**Tuđmanova politika išla za time da riješi srpsko pitanje u Hrvatskoj, isto kao što je Hitler htio riješiti pitanje Židova**“, odnosno da je „**na isti način Tuđman riješio pitanje Srba u Hrvatskoj**“, izostala voditeljeva reakcija na tu izjavu.

Zar takva Stankovićeva reakcija zapravo ne pokazuje koga se može optužiti da „HRT nije katedrala već tamnica hrvatskog duha“ što je glavna optužba protiv gđe Hloverke Novak Srzić? Zato Vas pozivamo, da umjesto zahtjeva za smjenom gđe Hloverke Novak Srzić razmotrite odgovornost g. Stankovića za ovakvo izjednačavanje suvremene Republike Hrvatske s nacističkom Njemačkom! Njegovo nereagiranje je zapravo slaganje s takvom tvrdnjom, a to je kleveta najgore vrste kojom su povrijeđeni svi gledatelji HTV-a, isti oni koji su od države primorani vašoj televiziji plaćati «pristojbu». A HTV im to vraća ovakvim uvredama!

Već smo konstatirali da je sve to u funkciji predsjedničkih izbora, tj. u funkciji još većeg favoriziranja pojedinih predsjedničkih kandidata. To nam je pokazao i predsjednički kandidat SDP-a Ivo Josipović, kojega otvoreno podržavaju čak i neki članovi Programskog vijeća, a koji je jedan od onih koje vaša kuća favorizira preko svake mjere i ukusa. Naime, i on se uključio u zahtjeve za smjenom gđe Novak Srzić:

"svaki građanin koji je zadnjih mjeseci gledao HTV-ov središnji dnevnik mogao je i bez nekog velikog istraživanja zaključiti koga preferira gospođa Novak-Srzić".

Trebamo li vas podsjetiti da je upravo Josipović onaj kandidat kojeg je HTV postavio kao posljednjega u redosljedu nastupanja na vašoj televiziji. O tome se oglasilo i Hrvatsko kulturno vijeće:

„Iako smo već predugo svjesni bijede hrvatske demokracije ipak nismo očekivali da će se vladajući u Hrvatskoj usuditi dovesti u pitanje jednakopravnost kandidata u predsjedničkoj kampanji. U tom smislu najteža je situacija na HRT -u gdje se događa nastavak ideologijskih ratova nezamislivih na javnoj televiziji i na kraju sramotna programska podjela u redosljedu nastupanja pojedinih predsjedničkih kandidata.

Treba li reći da je SDP-ov kandidat Josipović, inače izvan svake logike prezastupljen u svim medijima, dobio mogućnost da nastupi posljednji što je ozbiljna prednost do koje se dolazi ili sretnim ždrijebom (što ovaj put nije bio slučaj, barem ne javno) ili nepoštenim i zakulisnim favoriziranjem protiv kojega dižemo svoj glas zajedno s većinom hrvatskog naroda koja to isto gleda i osjeća.“

Hrvatskoj javnosti dužni ste objasniti, u najmanju ruku, na koji je način HTV dobio spomenuti redosljed u predstavljanju kandidata.

S obzirom na ovakvo činjenično stanje očito je da ste predložili smjenu gđe Hloverke Novak Srzić samo zato što smatrate da tzv. javna televizija treba dati potporu predsjedničkom kandidatu SDP-a.

U kontekstu, kako HKV kaže, „ideologijskih ratova“, trebali biste uzeti u obzir i sljedeću vijest:

„Europska pučka stranka, koja ima najviše zastupnika u Europskom parlamentu, osudila je u utorak promicanje komunističkih simbola u nekim zemljama članicama, spominjući kao primjer Sloveniju zbog imenovanja ulica po Josipu Brozu

Titu i odlikovanja jednog dužnosnika bivše jugoslavenske tajne službe.

- U kontekstu 20. obljetnice demokratskih promjena u Europi, kada se demokratska Europa prisjeća važnosti događaja od prije dvadeset godina, zastupnička skupina EPP-a u Europskom parlamentu odbacuje sustavno ohrabrivanje promidžbe komunističkih simbola i diktatora u nekim zemljama članicama. Primjerice, u Ljubljani, glavnom gradu Slovenije, jedna ulica imenovana je po diktatoru Josipu Brozu Titu ove godine, a slovenski predsjednik Danilo Tuerk prošli je tjedan odlikovao Tomaža Ertla, bivšeg šefa tajne komunističke policije UDBA - kaže se u priopćenju EPP-a.

- To nije samo revidiranje povijesti i stvaranje podjela u društvima, nego i postavljanje loših primjera za mlade naraštaje. To usporava ozdravljenje društava što je ključni cilj dovršetka tranzicije prema demokraciji. To šalje posebno negativnu poruku domaćoj i međunarodnoj javnosti kao i mlađim naraštajima - ističe šef zastupničke skupine EPP-a Joseph Daul.

- Žalimo zbog odlikovanja bivšeg šefa tajnih službi Slovenije. To je kao da ste odlikovali čelnika STASI-a u istočnoj Njemačkoj - zaključuje Daul. “

Ponovo ćemo Vas podsjetiti na upozorenje dano u našem drugom pismu:

„U općoj zbrci koja se ovih dana odvija na HTV-u (da li slučajno upravo sada pred izbore?) to zanimljivo društvanje vidi svoju priliku da zauzme Informativni program HTV-a i tako bitno odredi tijek i ton izbora za Predsjednika Republike Hrvatske, a jednako tako i za nešto kasnije parlamentarne izbore.“

U tom kontekstu prirodno se nameće zaključak da HTV preferira Ivu Josipovića koji je bio član SK još od 1980. godine (prema „Slobodnoj Dalmaciji“ od 31. 10. 2009. u Partiju je ušao

zbog tuge za Titom) zbog njegova mišljenja kako je Tito pozitivna ličnost (vidjeti Index.hr, utorak 16. rujna 2008. - prenio Portal Dragovoljaca Domovinskog rata RH 8. prosinca 2009.):

„Ne bih mogao odgovoriti je li on bio heroj ili zločinac, jer to su preopćenite kvalifikacije. Imao je svoje i dobre i loše strane, ali on je za mene u konačnici pozitivac,“

Jeste li se i vi napadima na gđu Hloverku Novak Srzić, zapravo uključili u borbu za HTV koja će isključivo biti dostupna zagovornicima lika i djela jednog od najvećih zločinaca dvadesetoga stoljeća?

Uvjereni smo da naše pismo u sadržajnom smislu ima potporu ne samo nas potpisnika (a potpisali smo i nedavno pismo sličnoga sadržaja) nego i velikog dijela naroda koji sa zaprepaštenjem promatra drsko vrijeđanje najdubljih hrvatskih osjećaja, koje već predugo traje bez ikakvih sankcija odnosno posljedica po one koji to čine. I, umjesto da se postavi pitanje čudne i problematične djelatnosti jednog Stankovića ili Latina na HRT-u, postavlja se problem Hloverke Novak-Srzić, a u tu prozirnju hajku uključuje se javno, ništa manje nego i jedan predsjednički kandidat (Josipović), što je skandal nezabilježen u svijetu demokracije. Ovo je slučaj koji ukazuje da je demokracija u Hrvatskoj ozbiljno ugrožena. Upozoravamo stoga članove Programskog vijeća da stanu u obranu krvlju stečene demokracije koja, nažalost, upravo na HRT-u pokazuje dramatične oblike ugroženosti.

Zagreb, 9. 12. 2009.

Akademik Smiljko Ašperger
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Duško Abramović, Mississauga, Canada
Nevena Abramović, Mississauga, Canada
Domagoj Artuković, student
Francika Artuković, dipl. ing.
Hrvoje Artuković
Ivana Artuković

Jozo Artuković, umirovljenik
Mirjana Artuković, službenica
Mirna Artuković, studentica
Stanislav Artuković, student
Don Miljenko Babaić
Marijan Babić, ing.
Aneli Bacelj, dipl. ljudsko pravo, Švedska
Daniel Bacelj, novinar, Švedska
Josip Bacelj, umirovljenik, Švedska
Neda Bacelj, političarka Švedske
Ivan Balić, službenik
Akademik Slaven Barišić
Andrija Baltić, dipl. ing.
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog Medjustrustvenog odbora
za zajednicku suradnju Sydney Australia
Ante Bevanda, Cleveland, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, SAD
Ivan Bićanić, ing.
Marija Bićanić, umirovljenica
Mr. sc. Nikola Bićanić
Franc Bilić, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Pero Blazević, Cleveland, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada
Gojko Borić, novinar i publicist
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Niko Bosković, dipl. ing.
Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Andrijana Brekalo, dipl. ing.
Tvrtko Brekalo, dipl. iur.
Ivica Brešić, mag. oecc.
Kristijan Brkljačić, dipl. ing.
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, SAD
Janko Bučar, dipl. pravnik i književnik

Prof. dr. sc. Marin Cikeš
Joso Cindrić, Cleveland, SAD
Mr.sc. Ferdo Colak, prof. (Njemačka)
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Joško Čelan, novinar i publicist
Srećko Čuljak, dipl. eoc.
Tihomir Čuljak, dipl. eoc.
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
General Ljubo Česić Rojs
Prof. dr. sc. Vlado Dadić
Prof. dr. dr.h.c. Nikola Debelić
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović
Admiral Davor Domazet Lošo
Dragi Ante Doljanin
Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture; Filip-Jakov
Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrvatska pjesnikinja
Ante Duvnjak, ing. građ.
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut
Matija Filajdić
Nikola Franić, Cleveland, SAD
Dunja Gaupp, menadžer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, SAD
Stana Gelo, Cleveland, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Robert Gložinić
Tomo Gložinić, dipl. pravnik
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Frano Grbavac, poduzetnik

Mate Grbavac, student
Ante Grbić, Zadar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Josip Grgić, mag. oec.
Dr. sc. Branko Hanžek
Petar Hinić, Hrvatska kulturna zajednica, Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, sam. lik. Umjetnik
Katarina Iskra, med. sestra, Stuttgart
Kornelija Ivoš, službenica
Gordana Jaksetić, dipl. ing. mat.
Mr. sc. Julije Jakšetić
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Luka Javor
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m., Argentina
Tomislav Jurkić, dipl. ing.
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, SAD
Ljiljana Katić, dipl. učitelj i teolog
Slavko Katić industrijalac, Cleveland, SAD
Prof. dr sc. Drago Katović
Prof. dr sc. Vladimir Katović
Ivan Klarić, umirovljenik, Zagreb
Alojzije Kokorić, ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, SAD
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor

Mladen Križanić, dipl. ing.
Tomo Kucinić, Cleveland, SAD
Ruža Kutleša prof.
Prof. Ive Livljanić, hrvatski veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Mario Mađer, dipl. ing.
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Ivan Marić
Marko Marić
Matko Marić
Željka Marić
Ana Marijić
Ivana Marijić
Katarina Marijić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, P. Eng.
Miško Maslač, Cleveland, SAD
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Andrija Mažić
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Jela Medvidović-Grbavac, obrtnik
Josip Miljak, predsjednik HČSP
Luka Mitrović
Vlado Mitrović
Nikola Mulanović, umirovljenik
Ante Madunić, odvjetnik
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, SAD
Ivo Masina, Cleveland, SAD
Milka Masina, Cleveland, SAD
Dr. sc. Miroslav Medimorec
Marko Milinković, Varaždin
Petar Mladinić, prof.

Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeničtva 'Krasna zemljo'

Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1101 članom

Prof. dr. sc. Milan Nosić

Alfred Obranić, predsjednik HDPZ-a

Michael Pack, za Hrvatski Svjetski Kongres – UK⁵⁷

Josip Papković

Dr. ing. Marijan Papić

Ivo Paradžik, umirovljenik

Prof. dr. sc. Davor Pavelić

Branislav Pazman, ing elektrostrojarstva

Ljerka Pazman, viši fizioterapeut

Ankica Pečarić, prof.

Akademik Josip Pečarić

Dragutin Perić, Cleveland, SAD

⁵⁷ Štovani,

Evo tek sad se javljam u svezi događaja u upravi HTV-a kao i programa na TV-u. Rekoh TV-u jer HTV-u bi značilo Hrvatskoj televiziji, koja iako se tako naziva, nije.

U prvom redu, tko i zašto želi izbaciti gđu Hloverku Novak Srzić, jednu od prvih i sad već posljednjih iskusnih voditelja na našoj hrvatskoj televiziji. Malo Hrvata (ica) danas ima u upravi HTV-a. Kad slušam neke voditelje u Hrvatskoj uživo ili drugim emisijama, ili sapunicama (Sunčana dolina), jezik im vrvi srbizmima ili nepotrebnim engleskim inačicama. Nasa zvana Hrvatska televizija sad bas pred izbore prikazuje partizanske filmove, promičući na taj način komunizam, koji je Europa osudila, a mi zelimo u EU?! Placamo skupo TV a dobijemo za uzvrat škart i jugo bljuvotine.

OTVORENO je jedna od najboljih emisija na hrvatskoj emisiji, visokog europskog i demokratskog standarda. Kakve li sramote izbaciti ili izgubiti osobu, koja kakvog god se programa prihvati, stvori kvalitetu i interes, kakvu Hrvati mogu samo poželjeti.

Zato, mi Hrvati prosvjedujemo protiv onih, koji sve vise svode HTV program na balkanizam i komunizam, a nisu našli vrijedno da nas izvješćuju o događajima kao KRUG ZA TRG, proces protiv naših heroja u Haagu ili umjesto Neretve, Sutjeske da se prikaze vrijedan hrvatski film novije povijesti CETVERORED.

Hvala na pozornosti

Michael Pack

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES - UK

Mr. sc. Marina Periša, prof.
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof. dr. sc. Ivan Petrović
Akademik Stanko Popović
Zoran Pranjković dipl. ing. građ.
Damir Primorac, Belgija
Mile Radas, Cleveland, SAD
Jela Radas, Cleveland, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, SAD
Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, SAD
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik
Nedjeljko Razov, Cleveland, SAD
Sonja Razov, Cleveland, SAD
Dr. Stjepan Razum
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Božidar Ručević, dipl. ing.
Ivan Sarić
Neda Sarić-Rosandić, bivša veleposlanica, Cleveland, SAD
Gordana Smitka, poduzetnica
Marijan Smitka, umirovljenik
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele. u m,
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ante Susnjara, Cleveland, SAD
Ante Šare, dipl. ing. el., sveučilišni nastavnik u mirovini i
Predsjednik HUV-a
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl. soc. rad.
Ivanka Šimat, mr. pharm.
Marko Šimat, dipl. ing.
Mijo Šimić, dipl. ing.
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr. sc. Đuro Škvorc

Miran Tadić, Cleveland, SAD
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Ivana Tanovitski, prof.
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Željko Tomašević, dipl. iur, pričuvni časnik HV
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Kosta Urumović
Franjo Valentić, Cleveland, SAD
Đuro Vidmarović, veleposlanik u mirovini
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Zlatko Vrljićak
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Petar Vulić, književnik
Daniel M. Zakarija, dia, aia (Chicago)
Mladen Zelić, dipl. ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike
Marija Zelic-Artuković, dipl. ing.
Blago Zovko, Cleveland, SAD
Branko Zovko, Cleveland, SAD
Drago Zovko, dipl. iur.
Marko Zovko, Cleveland, SAD
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i
bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960,
kao i srebrena EURO 1960 Paris

Portal „Hrvati amac“, 10. 12. 2009.

Portal HKV-a, 10. 12. 2009.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjekakademik
Nenad Trinajstić⁵⁸

---

⁵⁸ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

PROFESOR ZVONIMIR JANKO POTPISNIK PISMA VS-U UN-A

Naše pismo VS-u UN-a do sada je potpisalo 14 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek, Nenad Trinajstić), dva biskupa (Mile Bogović i Valentin Pozaić) i jedan dopisni član HAZU-a profesor Zvonimir Janko (Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg). Pismo već ima više od 900 supotpisnika. Političara baš i nema. Nema ni onih koji pretendiraju na mjesto vođe državotvornih Hrvata. Zanimljivo, jer iako pismo potpisuju akademici i biskupi, ipak se slobodno može reći kako je ono proizišlo iz naroda. Akademici i biskupi su samo uzeli tekst jednog nepoznatog autora na Portalu HKV-a, dotjerali ga i ponudili na potpisivanje. Naši ljudi su jednako tako tekst prepoznali kao svoj, a posebno me veseli što su to prepoznali i toliki sveučilišni nastavnici i znanstvenici (njih preko 130).

Zapravo, mnogi od naših znanstvenika i drugih koji su potpisali i supotpisali Pismo itekako zaslužuju da pišemo o njihovom radu i predstavimo ih čitateljima. Mislim da ćete mi svi oprostiti što sam odlučio pisati o svom matematičaru. To mi je i najprimjerenije, zar ne?

Nisam siguran jesu li naši čitatelji čuli za profesora Janka iako se radi o iznimnome svjetskom znanstveniku koji je već pedesetak godina državotvornim Hrvatima prava legenda. Moj brat, zagrebački student, o profesoru Janku mi je pričao još šezdesetih godina prošloga stoljeća.

Zvonimir Janko rodio se u Bjelovaru 1932. godine. Nakon mature upisao se na studij matematike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Na drugoj godini bio je izbačen s fakulteta na dvije godine, mada je disciplinski tužitelj tražio isključenje sa svih sveučilišta u tadašnjoj Jugoslaviji i to za svagda! Bio je žrtva hajke na hrvatski orijentirane studente koji su položili vijenac na grob Ante Starčevića u Šestinama. Ti su studenti bili uhićeni i poslije osuđeni na zatvorske kazne. Jedan kolega zamolio je profesora

Janka da mu za prijatelja, jednoga od uhićenih, skupi od nekih profesora potrebne potpise u indeksu, što je on i učinio ne znajući o kome i o čemu se radi. Nakon istrage i javnih osuda na fakultetskim skupovima u stilu komunističkih montiranih procesa, studenti, pa i profesor Janko, bili su kažnjeni i s te strane.

Kakva je bila ta država najbolje se vidi iz riječi prof. Janka o tom suđenju:

Povod tome je bilo to što nisam mogao dokazati da nisam znao da su neki kolege nosili vijenac na Starčevićev grob, a ja ih nisam prijavio. Poslije toga su se hrvatski komunisti pobrinuli da i nakon mog doktorata, 1960. godine, ne mogu dobiti zaposlenje niti na jednom sveučilištu u Jugoslaviji, pa su me doslovno istjerali iz domovine.

Kad je nakon isteka kazne diplomirao, dobio je posao profesora matematike i fizike na gimnaziji u Širokom Brijegu u Hercegovini. Mjesto je u to vrijeme nosilo nametnuto ime Lištica. Njegov matematički talent, koji je usmjerio u područje teorije konačnih grupa, već ondje je zaškrio rezultatima koji su bili objavljeni u inozemstvu. Meni se posebno urezala u pamćenje priča kako su tada profesoru Janku pisali iz svijeta na adresu „University of Listica”. Da, tko bi i pomislio da takav talent ne može dobiti posao na sveučilištu u svojoj zemlji, zar ne?

Još u Širokom Brijegu profesor Janko napisao je svoju disertaciju, za koju je formalni mentor bio prof. Vladimir Devidé.

Kad nije išlo u toj državi, profesor Janko je dobio mjesto asistenta na sveučilištu u Bonnu. Iz Bonna uskoro odlazi u Australiju, najprije u Canberru a onda u Melbourne, gdje dolazi i do svojega epohalnoga otkrića – prve Jankove sporadične jednostavne grupe J_1 .

To je otkriće zapanjilo matematičke krugove. Nakon gotovo 100 godina od otkrića pet Mathieuovih sporadičnih jednostavnih grupa (1861. i 1873.) držalo se da nema drugih sporadičnih jednostavnih grupa i da će se uskoro dokazati da uopće nema drugih konačnih jednostavnih grupa osim onih koje su već poznate.

Koliki je to bio „potres” u teoriji grupa svjedočio je na proslavi 65. obljetnice profesora Janka u Mainzu prof. Bertram Huppert, autor i koautor (s Normanom Blackburnom) najopsežnijega

enciklopedijskog udžbenika – priručnika o konačnim grupama *Endliche gruppen I, II, III*. On je tom prigodom rekao otprilike ovo:

Malo me toga iznenadilo u mom životu. Doživio sam i Drugi svjetski rat. Moglo se naslutiti da će doći do rata. Vjerujem da će vas iznenaditi, a nekoga možda i sablazniti ono što ću vam reći. Doista su me iznenadila samo dva događaja: otkriće prve Jankove grupe i pad Berlinskoga zida.

U idućim godinama počeo je, pokrenut ovim otkrićem, pravi „lov“ na sporadične konačne jednostavne grupe, koji je trajao dvadesetak godina. U tim istraživanjima sudjelovali su mnogi matematičari i ukupno je o tome objavljeno više tisuća stranica. Ta istraživanja i pokret što ga je svojim otkrićem inicirao profesor Janko trajali su oko 30 godina, od 1955. do 1983., i doveli su do potpune klasifikacije svih konačnih jednostavnih grupa. U svojoj knjizi „The Classification of Finite Simple Groups“ istaknuti promicatelj toga istraživanja Daniel Gorenstein kaže:

Još nikad u povijesti matematike nije bilo pojedinačnoga stavka, koji bi zahtijevao 10.000 časopisnih stranica zgusnutoga dokazivanja. Tko bi mogao pročitati takav dokaz, a kamoli priopćiti ga drugima? Klasifikacija konačnih jednostavnih grupa ipak je takav stavak – njegov potpuni dokaz, koji je razradilo oko 100 teoretičara grupa kroz razdoblje od tridesetak godina, on je spoj oko 500 članaka u časopisima, što otprilike iznosi 10.000 tiskanih stranica.

Od 21 otkrivene grupe, počevši s prvom Jankovom grupom, profesor Janko otkrio je ukupno 4 grupe, koje po njemu nose imena J_1 , J_2 , J_3 i J_4 . Grupa J_4 bila je i posljednja otkrivena sporadična grupa. Profesor Janko je dakle otvorio i zaključio to veliko istraživanje. O grupi J_4 tiskana je i posebna monografija ruskoga matematičara A. A. Ivanova, pod naslovom *The fourth Janko's group*, koja sadrži 233 stranice.

Vjerovali ili ne, postoji i pjesma *Simple groups* (može se pronaći u Matematičko-fizičkom listu br. 4/232, 2007./2008., str. 258–259) u kojoj se dvaput spominje i ime profesora Zvonimira Janka. Osim rada na sporadičnim grupama profesor Janko je provodio i brojna

druga istraživanja, koja su objavljena u najuglednijim svjetskim časopisima.

Nakon australskih godina više je godina boravio u Sjedinjenim Američkim Državama na Ohio State University u Columbusu, u jakom središtu istraživanja teorije konačnih grupa. Početkom 70-tih godina, na poziv Sveučilišta u Heidelbergu, vratio se u Europu, u Njemačku.

Kad je završena klasifikacija konačnih jednostavnih grupa, profesor Janko počeo se 80-tih godina baviti primjenom teorije konačnih grupa u kombinatorici

U trećem, sadašnjem razdoblju, profesor Janko se počinje baviti teorijom p -grupa. Već je prvi članak profesora Janka u tom području snažno odjeknuo. Vodeći znanstvenik toga područja prof. Jakov Berkovič, iseljenik iz bivšega Sovjetskoga Saveza u Izrael, koji je intenzivno istraživao i pisao monografiju o p -grupama, ocijenio je taj članak kao najvažniji u zadnjih 30 godina. Kako je profesor Janko tako intenzivno istraživao i tolikom brzinom „gomilao“ nove važne rezultate, Berkovič je odustao od prvotne namjere da izda knjigu već 2001., jer je shvatio da bi s obzirom na važnost i množinu novih rezultata prof. Janka knjiga već u času pojavljivanja bila „zastarjela“. Izdavanje knjige se odgađalo iz godine u godinu, pa će se, umjesto 2001., početi izdavati mnogo kasnije. Ima tri dijela – *Theory of finite p -groups I, II, III*; treći je dio u koautorstvu s profesorom Jankom.

Profesor Janko je i u matematičkom životu Hrvatske imao ključnu ulogu. Pod njegovim vodstvom, neposrednim ili posrednim, izrađene su brojne disertacije u inozemstvu i u Hrvatskoj (80, a samo u Hrvatskoj njih čak 17). Njegova i moja znanstvena škola dala je najveći broj novih doktora matematike u nas pa kolege znaju reći: što bi bilo ostalo od hrvatske matematike, tj. tko bi držao nastavu na hrvatskim sveučilištima kada bi uklonili te doktore. Profesor Neven Elezović nas je tako na jednom predavanju u šali nazvao dobrim (Janko) i zlim duhom (Pečarić) hrvatske matematike.

Angažman profesora Janka i zauzimanje za naše matematičare zapaženi su i u Njemačkoj. Dobio je posebno priznanje Njemačke rektorske konferencije, (Deutsche Forschungsgemeinschaft) za

prinos razvoju matematike u jugoistočnoj Europi, koje su potpisali predsjednici tih organizacija. Njegovih učenika ima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini te na Kosovu.

Profesora Janka upoznao sam tek 1993. godine. Naime, 1992. godine smo obojica izabrani u HAZU: on za dopisnog, a ja za člana suradnika. Nismo nazočili promociji pa su nam diplome uručili godinu dana kasnije. Tom prigodom profesor Janko je održao i predavanje o svojim grupama, a mogao sam čuti i iz prve ruke priču o cvijeću na grobu Oca Domovine. Posebno me je obradovao kada je, sa suprugom i profesorima Čepulićem i Žubrinićem, 2005. godine bio na predstavljanju moje knjige „Priznajem, Hrvat sam!” Danas već nekako prelazi u tradiciju da se krajem kolovoza nađemo u Murteru.

Literatura:

1. Željko Hanjš, Razgovor s profesorom Zvonimirom Jankom, istaknutim hrvatskim matematičarom. Matematičko-fizički list, LX 1 (2009.–2010.)
2. Vladimir Čepulić, Profesor Zvonimir Janko i teorija grupa, prikaz na proslavi u čast profesora Janka, 26. listopada 2007. u godini njegova 75. rođendana
http://www.croatianhistory.net/etf/janko/janko_cepulic.html

Potpisi za Pismo VS-u UN-a mogu se dati na adresu akademika Pečarića: josip.pecaric@yahoo.com
HRSvijet, 23. srpnja 2011.

ONI NE ŠUTE

Preko 1100 supotpisnika Pisma Vijeću sigurnosti UN-a

Čitatelji Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća znaju da je Pismo Vijeću sigurnosti UN-a proisteklo s ovog portala. Jedan komentar čitatelja iskorišten je kao osnova za to pismo. Zato možemo slobodno reći da je pismo nešto što je proisteklo iz naroda.

Kako pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski i prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg) čini mi se da isto tako možemo slobodno reći da je barem toliko biskupa i akademika uz svoj narod.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen. Ono je više optužba na ponašanje njihova „suda“ i samog Vijeća sigurnosti UN-a, što jasno proizlazi iz cijeloga teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako, dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam „sud“ konstatirao kako nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, nego je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje 100 000 muslimana u Bihaću.

SRAMOTA UN-a

Uopće, cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se mnogo, mnogo veći pokolj.

Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina mnogo strašnijeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije i predsjednik Tuđman je okarakteriziran kao ratni zločinac. Tako je ispalo da je spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin!

Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da „dokaže“ kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobađanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeća sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina, itekako su sudjelovali u njemu. Čudno je jedino kako se povodom toga rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

POTPISI I UNATOČ MEDIJSKOJ BLOKADI

Zapravo, nemam pravo nešto se posebno čuditi zbog toga. Zašto bi se oni oglasili kada sam i sam očekivao da će takva kvalifikacija „suda“ kod mnogih hrvatskih pobuditi poznatu hrvatsku šutnju. Međutim, činjenica da je među više od 1100 supotpisnika oko sto sveučilišnih profesora doista je nešto što me je obradovalo. Ne zaboravimo da se o akciji praktično, osim na portalima, ne može naći ništa u našim glavnim medijima.

I ne samo da su sveučilišni profesori bili supotpisnici, nego su se mnogi od njih i angažirali u sakupljanju potpisa. Tu posebno trebam istaknuti prof. dr. sc. Šimuna Križanca. On sam je sakupio preko 140 potpisa!

U Hrvatskom listu, na pitanje što želimo postići ovim pismom odgovorio sam:

Osnovna poruka je na tragu ove Svetog Oca. U Hrvatskoj postoje oni koji ne prihvaćaju i nikada ne će prihvatiti rasističke haške presude, tj. u Hrvatskoj će uvijek biti onih koji drže do ponosa i dostojanstva našega naroda. A to jamči da ne će uspjeti u svojoj nakani. A to isto im je poručio i Sveti Otac svojim pohodom. Skupljanje potpisa nastavlja se.

Nemamo prostora da izdvojim komentar jednog supotpisnika prof. dr. Davora Miličića, dekana Medicinskog fakulteta i našega vodećega kardiologa. Zar ne diže naš ponos i dostojanstvo spoznaja da imamo mnogo ljudi, vrhunskih znanstvenika i velikih umjetnika i književnika koji misle kao profesor Miličić? To je zapravo glavna poruka koju možemo raspoznati iz Papina posjeta: prepoznajte ljude koji su se borili za vaš ponos i podarite im povjerenje!

Prof. Miličić je i najmlađi dekan u povijesti Medicinskog fakulteta. Evo što je on napisao:

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobodio južnohrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnjeg izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu

u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke“ i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Dobio sam cijeli niz izvrsnih komentara. Tako kap. Darko Belović piše:

Hvala Bogu da netko misli na generale i čini ono što je trebala činiti hrvatska vlast. Premijerka pravica, predsjednik doktor prava, šef opozicije nekakav pravnik, ...sve neki i nekakvi pravници, točnije imaju diplome, a nitko da uoči da generali nisu mogli procesuirati i kažnjavati po nepoznatim osobama počinjene zločine jer generali nisu pravosudna vlast, niti taj dio Ustavom propisane trodiobe vlasti. Nisu generali pravosudna vlast niti se smiju u nju petljati. Ne da Ustav.

Uostalom, kako kazniti ili spriječiti zločin nekog nepoznatog vojnika ili opljačkanog hrvatskog povratnika u odori HV-a. Ni danas nisu poznati uz svu policiju, službe, razne Save Štrbce i druge „prijatelje i partnere“ diljem svijeta.

Potpuno se slažem i smatram da naše nevine generale treba odmah osloboditi. Ako postoji Hrvatska, ako ima Ustav, ako je demokracija onda smijemo iznositi osobno mišljenje. I argumentirati ga.

Međunarodni sud Ujedinjenih naroda u Haagu (mislim na ICTY) nema moralni kredibilitet suditi onima koji su branili svoju zemlju od agresora. Ni hrvatskim ni bošnjačkim časnicima. Pogotovo ne zato što je agresor bio odlično naoružan, a UN je svojom rezolucijom 713 zabranio uvoz oružja u zemlje bivše Jugoslavije, čime je svjesno otežao i onemogućio Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu da obrane svoj dom i svoju domovinu. Ljudski gubitci su izravna posljedica slabe opremljenosti kako hrvatske tako i bosanske vojske. Rezultat te rezolucije jest i tisuće uzalud izgubljenih života slabo naoružanih branitelja. Pravo je braniti svoj dom. Jedino u Hrvata i Bošnjaka to je pravo uskraćeno rezolucijom UN-a? Nije li tako?

To zlo nije napravljeno namjerno, nadam se, nego je vjerojatnije plod birokratske nepromišljenosti, i bez sumnje se može komentirati glede odgovornosti (NE)odgovornih.

Još je neljudskije što snage UN-a ojačane NATO-om nisu obranile civile u Srebrenici, nego su ih svjesno izložile masakru, iako je civilima sigurnost bila zajamčena po Ujedinjenim narodima. Zna li Vi gospodo „Haagovci" što znači „nož, žica, Srebrenica"? Uz prešutni blagoslov UN vojnika? Presramno i za sram.

UN je jaka garancija ubijenim civilima? Hoće li se i ubuduće vjerovati UN-u? Ubijeni i masakrirani sigurno ne će. A živi ovisno o razumu.

Zlikovci su ubili civile, drugu etničku i vjersku skupinu, Muslimane, a ja Vas pitam ako one koji su ubili 7.000 civila zovemo zlikovcima kako ćemo zvati one koji su to pasivno gledali, one koji su ih morali obraniti, one koji ih nisu htjeli obraniti. Zlotvorima? Kako su ljudska bića, sa plavim

kapicama, mogla mirno gledati pokolj? Vole li ti Nizozemci Muslimane? Ahaaa, tu smo dakle?

Takvi imaju moralno pravo govoriti o pravdi? Valjda su takva vremena.

Je li tko sudio po zapovjednoj odgovornosti dužnosnike UN-a koji nisu učinili dovoljno da spriječe masakr u Srebrenici, dužnosnike poput Boutros Boutros Ghalia, Carla Bildta, generala Bernarda Janvier, Asushia Akashia, Richarda Holbrookea... nisu odgovarali pred ovim međunarodnim sudom iako nisu poduzeli dovoljno da spase muslimane od genocida u Srebrenici i sačuvaju 7.000 tisuća ljudskih života. Jesu li našli krivce, jesu li ih oni „procesuirali“? Koga? Ubojice? Koga? One koji su civilima jamčili sigurnost Srebrenice? Sami sebe?

Ako su mogli hrvatski generali otkriti i kazniti počinitelje, a što se očekivalo, mogli su i UN-ovci.

Da netko ubije 7.000 krava odgovarao bi onaj koji ih je morao čuvati. Ako nema plavu kapicu? UN, ojačan NATO-om, nije to učinio, a mogao je i morao je sačuvati živote civila, ljudskosti radi.

Ne zna se tko je gore prošao, oni koji su zločinački pogubljeni u Srebrenici ili oni koji su ostali živi, a žive sa spoznajom da se takvo zlo dogodilo da se ponovo može dogoditi. I „anđelima čuvarima“ s plavim kapicama – ništa. Kao da je ta UN plava kapica – Crvenkapica. Ili čak bakica?

Govoriti o imunitetu, u kontekstu zapovjedne odgovornosti dužnosnika UN-a licemjerno je, a istovremeno suditi temeljem zapovjedne odgovornosti one koji su slabo naoružani branili svoj dom od agresije. UN je jamčio sigurnost nenaoružanim civilima, a pustio je kukavički da ih pobiju kao....

Svaka međunarodno priznata država ima legalno pravo obrane svojih teritorija od agresije druge države. Tako je 23. prosinca 1991. Savezna Republika Njemačka priznala Sloveniju i Hrvatsku. Već je 13. siječnja 1992. Vatikan

priznao Hrvatsku i Sloveniju, a 15. siječnja 1992. Europska je Unija priznala Sloveniju i Hrvatsku. Napokon, 7. travnja 1992. i SAD su priznale Sloveniju, Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu.

Nesretna Rezolucija 713. Vijeća sigurnosti izglasovana 25. rujna 1991. ostaje na snazi i dalje, do sloma agresije. Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini otežano je tom rezolucijom neosporno pravo na samoobranu, a od dobro naoružanog agresora ih nisu obranile takozvane „zaštićene zone UN-a“ poput Srebrenice. Javier Perez de Cuellar nije jer mu je početkom 1992. istekao mandat, a ni novi glavni tajnik Boutros Boutros Ghali također nije povlačenjem rezolucije omogućio Hrvatskoj i BiH naoružavanje i njihovo neotuđivo pravo na obranu svoje zemlje od agresora. Tko je od njih odgovoran po zapovjednoj odgovornosti? A pravo? A pravda? A moral?

Ali, tko iz UN-a je odgovarao pred sudom zato što je nepravednim embargom otežao samoobranu od agresije? Ili prešutno odobravao zločin? Ili čak vise od toga?

Da li je zapovjednik Nizozemskog kontingenta odgovarao za ne činjenje u Srebrenici, pa i za neljudskost jer mirno gledati pokolj... i oni mogu mirno spavati? Nije teško ustanoviti tko su počinitelji nečinjenja na strani UN-a. Svi vojnici nizozemskog kontingenta u Srebrenici. Jesu li procesuirani i tko ih štiti svojim autoritetom od procesuiranja i pravde pred sudom? Nije li i takvo nečinjenje ratni zločin koji nikada ne će zastarjeti, kao ni mrlja na UN-u? Stvarno je život ironija.

Još jednom hvala svima koji traže na ovaj način pravdu za hrvatske generale.

TREBA IZAZVATI ŠOK KOD HAAŠKIH TUŽITELJA

Završit ću ovaj tekst komentarom mr. sc. Barbare Bulat:

Kao i brojni državotvorni Hrvati, razmišljam o teškim nepravdama prema našoj Domovini, našim braniteljima, našim seljacima, radnicima, ribarima ... i našim generalima u Haagu.

Lijepo je što diljem svijeta Hrvati održavaju prosvjede protiv zločinačkih presuda Gotovini i Markaču. Ali, prosvjednici na ulici dođu i prođu i nikome ništa. Naši branitelji štrajkali su glađu na Trgu bana Jelačića, i opet nikome ništa. Nisu doprli ni do „naših“ TV-ekrana.

Potrebno je učiniti nešto više, nešto što će izazvati šok kod haških tužitelja i sudaca, šok s imenom i prezimenom ...

Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generala Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir.

Podloge su uvod iz Vaše knjige „Rasizam suda u Haagu“, odnosno „Protokoli I i II Ženevske konvencije“... da se svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“, zatim ovogodišnja objava Memoranduma SANU II (Srpske akademije nauka i umetnosti), koji dokazuje kontinuitet jedne agresorske velikosrpske politike, i niz drugih dokumenata koje Vi posjedujete.

Vaši prijatelji i Vi znat ćete temeljem pravnih i vojnih operacija u Oluji (oslobođeni okupirani teritoriji Republike Hrvatske, spašeni dijelovi susjedne Bosne i Hercegovine, spriječen pokolj u Bihaću) složiti podlogu za jednu takvu nagradu Anti Gotovini. I nije sada važno hoće li to proći ili ne će, krucijalno je važno da iza te nominacije stoje ljudi koji u ovome svijetu ipak nešto znače i koji mogu procijeniti važnost vojnoredarstvene akcije Oluja, a ne da rezultat svih prosvjeda bude eventualno smanjenje kazne Gotovini.

Vi ste već u tijeku prikupljanja podrške generalima, pa već u tom smislu imate određeno iskustvo.

Predlažem u timu prof. prava (Sveučilište Yale) Slavka E. Yambrusica, koji ionako boravi u Opatiji. Njegovi prijatelji, naši Hrvati iz Kanade, dali su mi njegov broj telefona, budem

li ga možda trebala. Zatim su tu prof. Zvonimir Šeparović i njegovo Žrtvoslovno društvo (koje može biti nositelj prijedloga), prof. Josip Jurčević itd.

Ja osobno mogu animirati određeni broj akademika i sveučilišnih profesora iz Odjela za prirodoslovlje i matematiku Matice hrvatske, gdje uređujem časopis istoga naziva, bude li potrebno.

Molim da moj prijedlog shvatite kao pravu mogućnost da netko poslušati zločinačke poduhvate koji se vode protiv države Hrvatske. Pa će i odjeka biti. Čim "pokažete zube", odmah netko sluša što hoćete. Zar mislite da bi ovi pregovori s Unijom bili okončani da nismo digli glas da ne ćemo u Uniju? Opet bi bilo još uvjeta i uvjeta. (Na stranu sada je li to za nas dobro ili loše).

ZAPOVJEDNIK NATO-A 1998.: BIO SAM VELIKI OBOŽAVATELJ GENERAL PUKOVNIKA GOTOVINE

I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clarke rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.“

Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95" i „Oluja") spasio stanovnike toga grada od pokolja.

Želio sam završiti akciju kada sakupimo 1000 potpisa. Kako sam to očekivao negdje u rujnu, najavio sam i njezin završetak tada. To ne ćemo promijeniti, samo će broj supotpisnika očito biti mnogo veći od planiranoga.

Zapravo, željeni učinak o kome sam govorio u *Hrvatskom listu* već smo postigli. Toliki broj potpisnika i supotpisnika to doista garantiraju.

Međutim, ne treba se zaustaviti samo na slanju pisma Vijeću sigurnosti UN-a. Mnogima od potpisnika poslat ću Pismo. Nadam se da će ono biti dalje slano raznim novinama po svijetu i da će učinak pisma biti na tragu činjenice da papa Benedikt XVI. smatra da Hrvati imaju posebno mjesto među europskim narodima i da govori o "misiji Hrvata" u njoj. Sjetimo se da smo, kako sam već i rekao u "Hrvatskom listu", blaženom Ivanu Pavlu II. bili "narod nade". Zašto? Čini mi se da se najbolje razabire iz riječi bivšega francuskoga vojnog biskupa Michela Dubosta koji je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, *jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*

A vidimo kroz presude u Haagu da se radi o svijetu koji ne razabire dobro od zla, obranu od agresije, žrtvu od napadača, pa mu nije strano u ostvarivanju ciljeva koristiti i najprljavije što se može koristiti, pa i rasizam. Tom i takvom svijetu suprotstavili su se upravo Hrvati i izborili slobodu. Stalno upozoravam da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao baš tu Hrvatsku i prva poruka mu je bila o slobodi. Presude u Haagu samo su vrhunac u napadu na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A bez ponosa i dostojanstva Hrvati nisu više ni "narod nade" niti mogu imati svoju misiju u Europi.

Nadam se da će i naše Pismo odigrati značajnu ulogu u tome!

Portal HKV-a, 3. kolovoza 2011.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UN-A ZA OSLOBOĐENJE HRVATSKIH GENERALA

Skupina intelektualaca već neko vrijeme prikuplja potpise potpore Pismu Vijeću sigurnosti UN-a, tražeći na taj način oslobađanje hrvatskih generala osuđenih u Haagu. O ideji Pisma za Hrast.hr govori akademik Josip Pečarić:

Povodom mog intervjua objavljenog na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća bilo je mnogo komentara i na samom Portalu i onih poslanih meni osobno. Posebno me se dojmio jedan komentar koji je na Portalu objavljen s potpisom 'Verbum'. Poslao sam ga na niz adresa i reagiranja su bila slična mome. S akademikima Ašpergerom i Popovićem modificirao sam taj komentar i objavili smo ga na Portalu HKV-a, uz sugestiju da to naše pismo naslovljeno Haškom tribunalu bude uzor za slična pisma koja bi hrvatski domoljubi slali svugdje gdje bi to držali potrebnim. 'Naše' pismo sam poslao mnogim veleposlanstvima u Hrvatskoj, Vladi, ministarstvima... Objavljeno je na nizu hrvatskih portala, a danas je već i u knjizi: *General pukovnik Mladen Markač (priređio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011. str. 313-314.*

Na sugestiju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana počeli smo sakupljati potpise. Pismo je i dalje doručivano. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati Pismo onima koji su taj 'sud' osnovali, dakle Vijeću sigurnosti UN-a. Pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski i prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg), a supotpisnik može biti tko god hoće,

rekao je akademik Pečarić.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen, nego je više optužba na ponašanje njihova „suda“ i njih samih. Pečarić je pojasnio:

To jasno proizlazi iz cijeloga teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano 'povodom rasističkih haških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam 'sud' konstatirao da nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, već je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje oko 100 000 muslimana u Bihaću. A da se i ne spominje činjenica da je pritom oslobođen okupirani hrvatski teritorij. Pravo i OBVEZA Vlade po Ustavu i međunarodnim zakonima jest oslobađanje okupiranih područja. Tvrdnja da je to 'zločinački pothvat' zato što se moglo pretpostaviti da će po završetku oslobodilačke akcije biti osveta jest priglupa. Za Srbe, ako uopće imaju ponosa, takva tvrdnja je i uvredljiva optužba da su morali pobjeći jer je jedan posto granata palo više od 400 m dalje od vojnih ciljeva, a pet posto dalje od 200 m, a zna se da se vojni ciljevi moraju graditi na udaljenosti od 600 m od civilnih objekata. Istina, moguće je da se sud rukovodio riječima Slobodana Miloševića. Naime, on je tjedan dana poslije Oluje rekao:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Ako se želimo narugati „sucima” iz Haaga, njihove presude možemo interpretirati tvrdnjom da je zločin od strane hrvatskih vlasti i vojske doista napravljen: OD SRBA SU NAPRAVILI ZEČEVE!

Ali, ostavimo se šale. Cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se daleko veći pokolj. Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina daleko strašnijeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije a predsjednik Tuđman je okarakteriziran kao ratni zločinac. Tako je ispalo da je spašavanje oko 100 000 muslimana ratni zločin!

Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da 'dokaže' kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobađanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeće sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina njihova suda, oni su itekako i sudjelovali u njemu. Čudno je jedino zašto se povodom tog rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

Dakle, ne može se očekivati da će učinak Pisma u Vijeću sigurnosti biti onakav kakav bi smo mi željeli, zbog jednostavnog razloga što oni dobro znaju sve to što mi govorimo, ali su zbog interesa velikih uradili to što jesu. Pokazali su da im pri tome ni rasističko ponašanje nije strano! Međutim, ne treba se samo zaustaviti na slanju pisma Vijeću sigurnosti. Nadam se da će mnogi od potpisnika i supotpisnika slati Pismo raznim novinama po svijetu i vladama država u kojima žive i da će učinak pisma biti na taj način daleko veći od onoga što oni očekuju.

Pismo je do sada potpisalo više od 1400 supotpisnika, akademika i biskupa, a supotpisnik može biti tko god hoće. Akcija traje do rujna kada će pismo biti poslano.

Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa. Više od stotinu je sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca. Tu posebno treba ponoviti da je pismo napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima, a činjenica da toliko akademika, biskupa, sveučilišnih profesora i drugih intelektualaca potpisuje takvu tvrdnju poruka je Vijeću sigurnosti da im nakana da našem narodu nametnu krivnju za stvaranje države i za izborenu slobodu ne će proći! Potpisi se mogu poslati i izravno meni na adresu:

dodao je Pečarić.

Iako zanimljiva, ova akcija doživjela je svojevrstu medijsku blokadu.

Blokadu sam očekivao. Zato sam prvu verziju pisma i poslao vlastima, tako da nitko ne može reći da za pismo nije znao. Ali što se i moglo očekivati kada s jedne strane imate one za čiji odnos prema 'Oluji' Tihomir Dujmović (Večernji list, 13. kolovoza 2011.) kaže:

„Pupovac, Josipović, Pusićka, SDP i Boris Tadić misle – isto! U tome je hrvatska tragedija!“

A s druge strane imamo HDZ koji je sam sebe definirao s one četiri riječi, za koje je javna tajna da su ih servirale britanske službe: *'locirati, identificirati, uhititi, transferirati'*.

Hrvatska tragedija će trajati sve dok narod bude vjerovao da mu je jedini izbor jedna od te dvije opcije: Ili oni koji su sa radošću omogućili uhićenje hrvatskih generala, ili oni koji su ih navodno morali uhititi. A i jedni i drugi su uhićivali i sudili hrvatske generale i u Hrvatskoj (od generala Norca, do praktičnog smaknuća generala Brodarca).

Veliki mediji se drže zadanoga jednogmjernja i rade samo ono što im se naredi. Zbog toga sam računao da ću do rujna, kada planiram poslati pismo, sakupiti oko 1000 potpisa. Za znatno veći broj koji ćemo imati ipak su zaslužni oni mediji koji doista i jesu hrvatski. Prije svih spomenimo hrvatske portale. Uvijek bi poslije tekstova o Pismu stizalo veći broj supotpisa. A koliko bi tek potpisa bilo da smo stvarno imali medije, tj. da nije bilo medijske blokade, pokazuje primjer Hrvatskog programa na radiju u Torontu. G. Zvonimir Došen je Pismo pročitao na radiju, pa je kao rezultat slijedio niz potpisa iz Kanade. Recimo da ih je samo Ivan Radišić sakupio preko 230,

izjavio je za H-rast akademik Pečarić.

Što o radu Haškog suda misli akademik je najbolje opisao u svojim knjigama:

Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001;

Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.;

Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.;

Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

Pečarić drži da je svjetskim moćnicima bilo važno da sud u Haagu ne poštuje međunarodno pravo po kojemu se zločin u ratu povezuje samo s agresorom.

Oni u Statutu Suda u Haagu i ne spominju najvažniji zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije. Zato oni stalno govore o građanskom ratu. To rade i njihove sluge u Hrvatskoj, gdje je trebalo izbrisati razliku između ratnog zločina i zločina u ratu. Kada je to učinjeno, moglo se pristupiti i ostalome, što je dovelo do presude. Kada je obrana naših generala pokazala svu ništavnost njihovih argumenata, onda je ‘Sud’ postupio po spomenutom Josipovićevu naputku!

komentirao je Pečarić.

Reakcije na ovu inicijativu bile su i pozitivne i negativne, a objavljujane su na portalima HKV-a i HRSvijeta.

Naravno, bilo je i bit će napada onih koji trebaju pomoći svjetskim moćnicima u ostvarivanju njihovih prljavih namjera. Ali, doista je bio cijeli niz izvrsnih pisama. Tri takva mogu se naći na Portalu HKV-a, 3. kolovoza 2011. Tako mr. sc. Barbara Bulat piše:

„Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generala Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir.“

Evo kako sam, u istom tekstu, komentirao taj prijedlog:

I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clark rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.“

Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95" i „Oluja") spasio stanovnike toga grada od pokolja.

Zapravo, ovo ponovo spominjem, da bi se ozbiljno porazmislilo o samom prijedlogu. Najbolji pokazatelj da je taj prijedlog doista dobar jest činjenica da nitko; bilo od hrvatskih vlasti ili oporbe, bilo iz „suda" u Haagu, Amnesty Internationala i dr.; kada govore o Oluji i hrvatskim generalima ne spominju spašavanje Bihaća od pokolja koji mu je bio namijenjen. Sve samo zato što su svjetski moćnici iz Europe (Britanci, Nizozemci,..) htjeli poslije tog pokolja proglasiti Srbe pobjednicima u ratu. Čak su i Amerikanci bili šokirani takvom njihovom željom i odnosom prema jednom

tako strašno planiranom zločinu. To je spriječila Hrvatska vojska na čelu s generalom Gotovinom!, zaključio je Pečarić.

Portal HRAST-a, 24. kolovoza 2011.

HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU

Akademiče Pečariću, nedavno ste se vratili iz Pakistana gdje ste godinu dana zajedno sa znanstvenicima iz Pakistana i iz drugih dijelova svijeta surađivali na znanstvenoistraživačkim projektima. Možete li čitateljima Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća opisati ovu suradnju?

Vjerojatno imate dojam da sam bio tamo godinu dana zato što me nije bilo u javnosti nešto više od godinu dana. Već nekoliko godina odlazim u centar za razvoj matematike u Pakistanu (obično po šest tjedana po semestru). To je Abdus Salam School of mathematical science u Lahoreu (ASSMS). To je jedinstvena škola u svijetu, a i dobila je svjetsko priznanje kao jedna od najistaknutijih znanstvenih ustanova u toj regiji. Vjerojatno Vam je poznato da obično iz manjih zemalja šalju svoje talentirane matematičare (i ne samo njih) u velike zemlje da bi doktorirali. Oni ponajbolji obično i ostanu u tim zemljama. U ASSMS-u rade suprotno – oni upisuju na doktorske studije ponajbolje mlade matematičare (na natječaj se javi njih dvjestotinjak, a prime ih dvadesetak), a dovode iz svijeta priznate stručnjake. Tako osiguravaju da im ponajbolji mladi matematičari i ostanu doma. To je tamo državna politika. Kod nas nije. Naravno, u Hrvatskoj sam učinio koliko sam mogao, kao slobodan strijelac, da nam što manje mladih matematičara odlazi vani, a i da oni koji ne mogu ili nisu mogli otići mogu doktorati. Zapravo, cijelo svoje znanstveno djelovanje podredio sam tom cilju. Tako je do sada iz „moje” znanstvene škole doktoriralo njih 27, a do kraja godine očekujem da će ih biti 32. U Hrvatskoj ih ni u jednoj drugoj matematičkoj oblasti nije doktoriralo više. Iz znanstvene škole velikoga hrvatskog matematičara i domoljuba Zvonimira Janka (Heidelberg) doktoriralo je njih 16.

Kod drugih naših profesora još manje. Naravno, da bi to postigao morao sam raditi i na drugim stvarima. Uz pomoć profesora Nevena Elezovića i izdavačke kuće „Element” osnovao sam 4 znanstvena časopisa koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski

matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. I moja grupa u ASSMS-u je najveća. Do sada ih je doktoriralo 4, a još 8 radi na svojim doktoratima. Suradujem i s ostalim kolegama tamo. Počeo sam suradnju s dva tamošnja profesora (Rumunj i Gruzijac), ali i s nekim drugim kolegama iz svijeta koji rade u istim područjima matematike. Posebno mi je bila draga suradnja s mojim doktorandom iz Pakistana i kolegicom iz Izraela, zato što Pakistan i Izrael nemaju nikakve međusobne odnose. Naravno, sve to je bilo moguće zato što sam jedan od 5 najproduktivnijih svjetskih matematičara s oko 800 znanstvenih radova, te više priručnika i 15 monografija o nejednakostima (7 na engleskom su izdale poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog mog doprinosa matematici međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mi je jedan svezak. Organizirana je i međunarodna konferencija u Trogiru 2008. u čast moga 60. rođendana na kojoj je sudjelovalo 130 matematičara iz cijeloga svijeta, a njihovi radovi su objavljeni u 3 sveska dva naša časopisa. Ta konferencija je nastavila svoj život kao svjetska konferencija i druga je održana upravo u Lahoreu, a treća se treba održati u Južnoj Koreji.

Pakistan je država smještena u južnoj Aziji, a graniči ne samo s Indijom i Kinom, nego i s Afganistanom i Iranom, dakle zemljama koje se u našim medijima označavaju kao opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Kakav je Vaš dojam o ovom dijelu svijeta? Je li slika koju potenciraju naši mediji realna?

Prije svega bih rekao da je slika koju stvaraju mediji u Hrvatskoj i svijetu u službi svjetskih moćnika. Ravnatelj ASSMS-a mi je jednom rekao da kada vani čita što pišu o Pakistanu ni on ne bi došao. Na prošlogodišnjoj konferenciji tamo, mnogi su pozvani predavači u strahu odbili doći. Znam se našaliti kako je doista nevjerojatno kako se polovici od njih baš tada „razboljela majka”. Hrvatska grupa je bila brojna. Bojali su se doći, a onda bili oduševljeni. Jedna kolegica mi je poslije konferencije napisala: „Profesore, kad god ja ne želim negdje otići, opet me natjerajte da odem!” Profesor Ivan Perić je bio tamo nekoliko puta. Često

razgovaramo o Pakistancima. Različita civilizacija, ali ljudi s kojima komuniciramo izgledaju zadovoljniji, topliji od nas. Je li to ta „opasnost po zapadne demokratske vrijednosti“?

Zapravo i ne znam što znači „biti opasan po zapadne demokratske vrijednosti“. Je li to nešto dobro ili loše? Ivan Miklenić u Glasu Koncila, a prenosi i Vaš Portal⁵⁹, upozorava na paralelu Bleiburga i Haaga pa kaže:

Zastrašujuće posljedice što velika međunarodna sila nije poštivala međunarodno pravo prema hrvatskim vojnicima i civilima, a koji su imali povjerenje i nadu u nju smatrajući je pravnom, demokratskom i humanom, još uvijek ostaju kao izazov za poštenu i vjerodostojnu ispriku. No umjesto te civilizacijske geste, po općem uvjerenju u Hrvatskoj, baš ta velika međunarodna sila dala je svoj veliki doprinos baš za takvu hašku presudu, te je time i nehotice otkrila da su njezini politički interesi daleko važniji od života mnogih ljudi, od istine, pravde i poštivanja dostojanstva hrvatskoga naroda.

A upravo sam i sam u nedavnom izlaganju na Tribini HIP-a (što je također prenio Vaš Portal⁶⁰) spomenuo svoj tekst iz 1996. godine u kome sam govorio kako su naše vrijednosti mnogo iznad tih zapadnih demokratskih vrijednosti. Kao i Miklenić sada i ja sam još tada upozoravao na činjenicu da njima nisu važni ljudi. Nije im ni važna sloboda drugih, nego samo njihova i onih kojima je oni dozvole. Zato smo našem dragom Papi, sada već blaženiku, Ivanu Pavlu II. i bili „narod nade“: bili smo narod koji je izborio svoju slobodu unatoč onima koje krase „zapadne demokratskih vrijednosti“. Zato je za svoj stoti posjet izabrao „narod nade“, a prva poruka mu je bila u Dubrovnika ona o slobodi!

A o slobodi svoga naroda pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva i o drugim hrvatskim i općeljudskim vrijednostima: obitelji, braniteljima, svom narodu, Bogu. Ali te vrijednote su opasne po

---

⁵⁹ Ivan Miklenić pohvalio, ali i kritizirao Hebranga i Karamarka u Bleiburgu, Portal HKV-a, 22. svibnja 2011.

⁶⁰ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

zapadne demokratske vrijednosti. Thompsonu su zabranili ulazak u EU! Obrazloženje je ispod svake civilizacijske razine, kao i presude našim generalima u Haagu. Moj govor o tome ispred Veleposlanstva Švicarske također ste objavili na Vašem Portalu⁶¹.

Kako se u Pakistanu doživljava nagli gospodarski uspon susjedne Indije i Kine, a kako vojni uspon Irana, kojega neki danas drže za najmoćniju državu Bliskoga istoka?

Zapravo, mislim da se sve te zemlje od Maroka do Indonezije u velikoj mjeri okreću razvoju znanosti. U mojim časopisima posljednjih godina imamo veliki broj radova poslanih iz tih zemalja. A i sam nastanak ASSMS-a svjedoči tome. Zato u Lahoreu ne razgovaram o tome. U ASSMS-u se na sve moguće načine pokušavaju prilagoditi nama. A ako ne razgovaramo o matematici, teme su nam obično one općeljudske. Ako nisam zadovoljan nečim što se ne uklapa u moj pogled na svijet uvijek se trude postupiti po mojim uvjerenjima. Ali i pouče me ponešto. Kada sam, razočaran, pričao kako moj narod na izborima bira one koji služe svjetskim moćnicima, ravnatelj ASSMS-a profesor Alla Ditta Raza Choudary mi je pričao kako su mnogi i kod njih (a Pakistan je zemlja od 160 milijuna ljudi) vjerovali da Pakistanci ne mogu sami voditi svoju zemlju, nego to moraju raditi Englezi. Moji studenti mi kažu da je slična situacija onoj u Hrvatskoj i kod njih. Što i jest logično. Kada smo svjetskim moćnicima važni mi (a ima nas manje nego u pola Lahorea), kako ne će biti tako velika zemlja!

Pri tome treba naglasiti da profesor Choudary itekako vodi računa o našoj sigurnosti, tako da mi znamo da kada nas pozove sigurno nam se ne može dogoditi ništa loše.

Povod za naš razgovor, međutim, prije svega je predstavljanje Vaše nove knjige „Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?“, za koju su predgovor

---

⁶¹ Govor akademika Josipa Pečarića s prosvjednog skupa u petak u Zagrebu, Portal HKV-a, 12. listopada 2009. Zanimljivo je da se u tijeku akcije sakupljana potpisa Pismu VS-u UN-a pojavio i napad na knjigu o Thompsonu.

napisali prof. dr. sc. Miroslav Tuđman i akademik Dubravko Jelčić. Kako je knjiga sadržajno koncipirana?

Zapravo, ideju za nastanak ove knjige dao je moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, kada smo doznali kakve su haaške presude popisao sam sve svoje tekstove o tom „sudu” (otud podnaslov knjige). Mate je inzistirao na knjizi sa svim tim tekstovima.

U prvom poglavlju su dana moja pisma ministarstvima znanosti, kulture I vanjskih poslova, s molbom za financiranje. Uz njih sam priložio i spomenute recenzije iz kojih izdvajam:

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

U svim Pečarićevim radovima poruka je jasna, argumentacija logički neoboriva, matematički precizna. Kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika njegovih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

Akademik Dubravko Jelčić:

Vještina njegova pera i čvrsta, doista matematička logika daje uvjerljivost njegovim spisima i jamči vrijednost (i ove) njegove knjige. Anegdoticnost, kojoj autor također nerijetko pribjegava, povećava zanimljivost njegova pisanja (ustvari: pripovijedanja). Ali valja odmah upozoriti na specifičnost Pečarićeva stila i bitnu odliku njegove kritičnosti: ona se afirmira podrugljivošću, a ona ostvaruje ironijom i sarkazmom, što njegovim spisima pribavlja literarnu dimenziju. Time je čitateljima zajamčena draž čitanja.

Trebam li reći da mi iz ministarstava uopće nisu odgovorili? Ni službenici, a kamoli ministri kojima sam pisma uputio. Znali smo da i ne će. Pa neposredno prije tih presuda potiho su donijeli zakon u Saboru da će sa suđenjima nastaviti u Hrvatskoj.

Potom u knjizi slijede poglavlja: *Umjesto Predgovora, 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?, Rugajmo se rasistima! Umjesto zaključka.*

U kojem se oblicima manifestira rasizam Haaškoga suda? U knjizi pišete da je na Haaškomo sudu nekome dovoljno dokazati da je Hrvat, e da bi bio osuđen kao zločinac.

Zapravo rasizam tog suda sadržan je već u naslovu moje knjige *Priznajem, Hrvat sam!* To se doista i dogodilo u predmetu Kordić. U prvostupanjskoj presudi bilo je navedeno niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen na 25 godina!

Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su uvažili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinjoj (koja nema veze sa zdravom pameti) i presudili opet 25 godina!

Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je. I to izniman! Pa je i kazna jednog rasističkog suda tome i primjerena, zar ne?

Vjerojatno se scenarij trebao ponoviti i na suđenju generalima Gotovini i Markaču. Međutim, u mnogim našim tekstovima obarali smo sve što su oni stavljali u svojim optužnicama. Na kraju im je odvjetnički tim zagorčao posao. Oborili su im svaku smislenu optužbu već u prvostupanjskoj presudi, što odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić u svom nedavnom obraćanju hrvatskoj javnosti zapravo i konstatira. Sudu su ostale samo one besmislene, pa su kao i u slučaju Kordić presudili na osnovu njih. Dokazali su im, zapravo samo da su Hrvati. I to ne baš bilo kakvi.⁶²

A cijeli postupak oko suđenja generalima Gotovini i Markaču prepun je rasističkog ponašanja tužitelja i sudaca u Haagu. To i navodim na početku knjige:

---

⁶² Josip Pečarić: Kazne jednoga rasističkog suda – Priznajem, Hrvat sam!, Portal HKV-a, 24. svibnja 2011.

Rasizam:

U presudi hrvatskim generalima tvrdi se da nije važan kontekst u kojemu su se navodni ratni zločini dogodili. Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić kaže da je u pravu kod bilo kojeg prekršaja, a kamoli zločina, važan kontekst u kome se on odigrao.

Kontekst nije važan u odnosima viših i nižih bića (više i niže rase). Dakle, Hrvatima kao ljudima niže vrste, nije moglo pasti na pamet – svetiti se. To je djelo njihovih vođa. Oni su to isplanirali pa su i odgovorni za to. Zato sam rekao:

„A onda nam ti jaki (preko Haaga, a i izravno) poručuju:

DA, TO PRAVO IMAJU SVI NARODI, ALI VI HRVATI NISTE UČINILI TO ZATO, NEGO ZATO DA BI ISTJERALI SRBE. JER VI STE GENOCIDAN NAROD! Ako to nije rasizam, priznajem, ja doista ne znam što je rasizam.”

Sjetimo se da od prvog dana Oluje imamo tvrdnju o tzv. prekomjernom granatiranju Knina i optužbu da je predsjednik Tuđman zločinac. Prekomjerno granatiranje u kome je stradao JEDAN civil! Svima nam je pred očima razrušeni Vukovar i brojni pobijeni njegovi građani. To nije bilo prekomjerno granatiranje. Razrušen je grad u kome su živjela bića niže vrste i pobijeni su brojni pripadnici bića niže vrste. Ali u prekomjernom granatiranju Knina ubijen je jedan čovjek. Za to je sigurno odgovorna Vlada (...)

A kad strada jedan čovjek itekako je važno naći topničke dnevnik. Treba cijelom svijetu pokazati koliko je golem zločinački pothvat učinila vlada nižih bića kada je stradao jedan civil (...)

Gotovina je spasio 150 000 muslimana iz Bihaća od sudbine koje su doživjeli u Srebrenici. Ali to su Muslimani, kao i Hrvati, bića niže vrste. Kako se Gotovina usudio spašavati bića niže vrste, umjesto da spašava dvjestotinjak

bića više vrste. Umjesto da se proglašuje pobjeda bića više vrste, pobijeno je njih nekoliko stotina (...)

Jedna od tvrdnji koju je moguće pronaći u knjizi jest i ona da Haaški sud preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu. U kojem smislu?

Izmišljeni brojevi žrtava logora u Jasenovcu bili su osnova u rasističkoj tezi o genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju sprječavanja svake pomisli o stvaranju hrvatske države. A državu smo stvorili i normalno je „glavni zločinac” Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Cijeli sud u Haagu podređen je suđenju tome „zločincu”. To sjajno opisuje u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19. svibnja 2011. kršćansko-demokratski zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch. Već sam naslov njegova teksta puno govori: *Mrtvačka sinoda u Haagu*⁶³:

Godine 897. u Rimu se dogodio jedan znameniti spektakl. Tada svježe izabrani papa Stjepan VI., suočen sa sumnjama u zakonitost svog imenovanja, svom je prethodniku Formozu, devet mjeseci nakon njegove smrti, upriličio crkvenopravni sudski proces. Tijelo pape Formoza tada je izvučeno iz groba, navučena mu je papinska odora te je postavljeno na tron. Ishod presude mrtvačke sinode znao se već od samog početka. Ona je Stjepanu bila potrebna da bi si osigurao vlastiti legitimitet.

Slična farsa dogodila se je na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog je dana sudsko vijeće proglasilo krivim pokojnog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za progon pobunjenog srpskog stanovništva prilikom ponovnog preuzimanja hrvatskih područja koja su bila pod srpskom okupacijom. Time ga je sud stavio u isti koš s drugim mrtvacom: Slobodanom Miloševićem.

---

⁶³ Klaus-Peter Willsch: Presuda je skandalozna, nepravedna i opasna, Portal HKV-a, 23. svibnja 2011.

Ta je presuda skandalozna, nepravedna i opasna.

Skandalozna, jer sud time naknadno pruža moralnu nadogradnju politici ekvidistancije prema agresoru i žrtvi koju su u najboljem slučaju provodili „posebni prijatelji“ Hrvatske. S obzirom da Haškom sudu, za razliku od rimske kurije iz 9. stoljeća, nije dopušteno suditi mrtvacima, on je u zatvor poslao hrvatske vojne zapovjednike Antu Gotovinu i Mladena Markača: na 24, odnosno 18 godina...

Međutim, postavlja se logično pitanje: Zar je „zločin stvaranja hrvatske države“ doista tako veliki da su svjetski moćnici dopustili da se oni kao naredbodavci, a ne suci u Haagu, pokažu cijelom svijetu kao nasljednici pape Stjepana VI.? Otkud takva slijepa mržnja prema Tuđmanu?

Odgovor je jednostavno naći u nedavno objavljenim transkriptima sa sjednice Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja. Slobodan Milošević tada kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?

Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. Da smo istog tog dana napravili idiotsku glupost da im pomognemo, ko bi to stigao do Knina do večeri da im pomogne?! Pa, tamo ne bi moglo da se stigne od njihovih kolona kojima su zakrčili sve putove u bežaniji zajedno sa stanovništvom. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to

treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Dakle, kada im je već Tuđman stvorio državu, željeli su stvaranjem države u državi tzv. RSK onemogućiti njezino postojanje. Predstavnici UNPROFOR-a su zapravo štitali tu njihovu „državu“, a ne nesrpsko pučanstvo u njoj. I onda je Tuđman ponizio svjetske moćnike. Za 12 sati njihova „država“ je praktično nestala, a vojsku te „države“ Tuđman je pretvorio u čopor zečeva.

Zato mu je Haag presudio s 24 (Gotovina) plus 18 (Markač) godina. Zapravo mrtvi Tuđman je za sada osuđen na 42 godine zatvora za „zločin“ stvaranja hrvatske države i poniženje koje je nanio svjetskim moćnicima (to je valjda pravnički – za njihove duševne boli). Ali, ako se tome dodaju presude koje su već dosuđene hrvatskim braniteljima u Hrvatskoj i na koje se Hrvatski sabor najnovijim zakonom i obvezao, to će biti mnogo, mnogo više.

A dodajmo tome i „zločin“ koji je napravio Tuđman u BiH. Sjetimo se želja i postignutih rezultata svjetskih moćnika u susjednoj državi: Dopustili su pokolj u Srebrenici, u njihovoj navodno zaštićenoj zoni. Osudili su Darija Kordića bez ikakvih dokaza, zato što je spriječio isti takav pokolj u drugoj njihovoj zaštićenoj zoni.

Sada su osudili Gotovinu i Markača zato što je zapravo Tuđman spriječio još veći pokolj koji su trebali u Bihaću izvršiti njihovi saveznici Srbi.

Kako su svjetski moćnici planirali da nakon pokolja u Bihaću proglase Srbe kao pobjednike u ratu, jasno je da je i to veliki razlog da sude mrtvom Tuđmanu, kao što je i papa Stjepan VI. sudio svom prethodniku.

Sjetimo se samo Kordićevih 25 godina, a tko zna koliko će dobiti šestorka iz BiH na čelu s iznimnim generalom Slobodanom Praljkom. Kako i za njih možemo reći kao i za Gotovinu i Markača: preko njih sude mrtvom Tuđmanu. Možemo konstatirati da će „Sud“ u Haagu osuditi mrtvog Tuđmana na stotine i stotine godina!

Haaški sud označili ste i kao „lokomotivu prema Zapadnom Balkanu“. Smatrate li da se iza sve agresivnije nametanog koncepta „Zapadni Balkan“ odnosno „Jugosfera“ – unatoč

konstantnome paljetkovanju o ulasku u EU – zapravo skrivaju pokušaji obnove Jugoslavije, na koje je još pokojni predsjednik Franjo Tuđman upozoravao prije svoje smrti?

Da, upravo tako. Očito je i kroz to da svjetski moćnici žele vratiti na staro, koliko je god moguće. Jer ipak, rat se dogodio, Hrvatska je pobijedila u ratu, a i „zečevi” su bježali, zar ne? Jasno je da je cilj ostvariti formulu $6 - 1 + 1$ (Jugoslavija – Slovenija + Albanija). Zapravo, tu poništavaju Tuđmanovu pobjedu i žele napraviti nešto gore od bivše Jugoslavije. Tamo su sve hranili Slovenija i Hrvatska, a sada bi to radila samo Hrvatska. Na kraju krajeva i mi smo sudjelovali u Tuđmanovu „zločinu” pa trebamo biti kažnjeni!

Iako se politika Velike Britanije opravdano drži glavnim krivcem za sramotne haaške presude, mišljenja sam da one ne bi bile moguće bez izdajničke asistencije dijelova hrvatske političke nomenklature. Vaše mišljenje?

Ne samo njih! Ne zaboravimo i ulogu glavnih medija. Zapravo se sve odigralo po poznatim scenariju kako zavladatai raznim zemljama. To je izvrsno opisao Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. U spomenutom članku s Okruglog stola HIP-a⁶⁴ posebno sam upozorio na uloge dva predsjednika RH. Kako je izdajnička Mesićeva uloga poznata posebno sam upozorio na Josipovićevo ulogu. Ponovit ću:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske*

---

⁶⁴ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 18. svibnja 2011. Izlaganje je dano i u ovoj knjizi.

javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.

3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaskome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj, drže tog naputka!*

Kineski ratnik-filozof Sun Tzu za ljude koji provode tuđe interese na račun interesa svoga naroda kaže da su najniži i najodvratniji. Zato mi dopustite da se takvima narugam onako kako sam to učinio u spomenutom članku:

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Na desnoj strani političkoga spektra unazad nekoliko mjeseci događaju se znatna politička preslagivanja. Osnovano je nekoliko političkih stranaka ili pokreta kao što su „Hrast“, „Akcija za bolju Hrvatsku“, „Volim Hrvatsku, ne u EU“ itd. Tu je još i pravaški dio spektra, koji je razbijen na nekoliko

stranaka. Što je u ovakvim okolnostima potrebno učiniti kako bi se hrvatskim biračima ponudila jedna prepoznatljiva i koherentna nova opcija?

Zapravo ja i nisam najpogodnija osoba da „pametuje” o tome. Vjerojatno Vam je poznato da sam stajao iza mnogih akcija koje su pokretane među hrvatskim intelektualcima. Kada smo izašli s otvorenim pismima za zaštitu Marka Perkovića Thompsona mediji su vjerovali da smo kadri načiniti ovo što je sadržano u Vašem pitanju. Rukovodeći se „Načelom sv. Franje” nagovorili smo profesora Miroslava Tuđmana da bude kandidat. Vjerovali smo da to što iza tog prijedloga stoje hrvatski akademici kao što su Aralica, Barišić, Jelčić (pa i ja, ali i ne samo ja) i mnogu drugi hrvatski intelektualci, na kraju i Hrvatsko kulturno vijeće predstavlja dovoljnu garanciju da nam državotvorni Hrvati vjeruju. Objašnjavao sam kako nam mediji ne će biti skloni i da nam mogu pomoći samo dvije stvari: bez obzira što je Tuđman najbolji kandidat ipak je on Tuđman – i to mora probiti tu blokadu. Ali to nije dovoljno ako ne budemo jedinstveni. Naravno, pokazalo se da smo bili oholi i da se baš ne drži do naših mišljenja. Kako sam jednom rekao: Svi su za jedinstvo pod jednim malim uvjetom – da baš on bude glavni. Kada danas vidimo koliko „lidera” imamo, zar nije bolje da ja šutim? Tada sam bio ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol.

Koji su Vaši daljnji projekti i što bi čitateljima poručili za kraj?

Zapravo je sve vezano za Haag. Pa će i moja poruka biti u svezi s tim:

Znam da je veoma teško i našim osuđenim braniteljima i njihovim obiteljima. Ali oni nose samo Tuđmanov „križ”. Oni su izabrani da zamjenjuju u tim osudama najvećeg čovjeka u hrvatskoj povijesti. Veličina njegove, a time i njihove, osude samo govori koliko je veličanstveno djelo koje je on, a s njime i oni, napravio. Svi mi bili bi ponosni da smo na njihovom mjestu!

Portal HKV-a, 26. svibnja 2011.

RASISTIČKI SUD U HAAGU JE DO SADA JEDINO DOKAZAO DA SU KORDIĆ, GOTOVINA I MARKAČ HRVATI

Akademik Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Objavio je oko 800 znanstvenih radova (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj radova prešao 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 na engleskom izdale su poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog njegovih doprinosa matematici međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Međutim, s akademikom Pečarićem nismo razgovarali o matematici nego o aktualnim političkim temama. Za takav korak odlučili smo se zbog činjenice da je zahvaljujući svojim političkim stavovima akademik Pečarić sustavno prešućivan i ignoriran. Provjerite i zbog čega...

HRsvijet: Srpski mit o Jasenovcu je „alat“ preko kog je u vrijeme nekadašnje države sotonizirana svaka ideja o nastanku Hrvatske države. Čini se da se ista praksa nastavila i u neovisnoj Hrvatskoj. Kako je to moguće?

Zato što se u Hrvatskoj dogodio obrat. Sada imamo na vlasti one koji su uvijek bili protiv neovisne hrvatske države, ili oni koji su u službi onih svjetskih moćnika koji nikada nisu prihvatili postojanje hrvatske države. Sjećam se da sam još 1992. godine o tome govorio australskim Hrvatima, kazavši da ti moćnici nisu uspjeli onemogućiti stvaranje neovisne Hrvatske s pomoću velikosrpske agresije pa će pokušati s onim što je kod našeg naroda nažalost uvijek uspijevalo: zavadi pa vladaj!

HRsvijet: Poznate su vaš polemike s Ivom i Slavkom Goldsteinom i njihovim proklamiranjem jugoslavenskih teza i dogmi. Kako gledate na aktivnosti ovog dvojca i njihovih sljedbenika u krivotvorenju novije hrvatske povijesti?

Kada znamo da otac Slavko ima možda završenu srednju školu, trebalo bi biti čudno takvo pitanje, zar ne? Ali potpuno je na mjestu. Jedan poznati hrvatski povjesničar mi je jednom rekao da sin Ivo uvijek pita tatu hoće li nešto prihvatiti kao temu za doktorat. Vjerovali ili ne!

A na krivotvorenju hrvatske povijesti ne sudjeluju samo oni. Ima ih još na Filozofskom fakultetu, pišu i udžbenike po kojima uče naša djeca. A isti su veoma aktivni kad god postoji neka antihrvatska akcija. Sjetimo se samo koliko je vike bilo, cijela Hrvatska se tresla, kada je na Thompsonovu koncertu na Jelačić placu među 130 tisuća posjetitelja bila jedna kapa sa slovom „U“. Iza toga je stajao tata Goldstein. Zar Vam nije smiješno to veličanje ustaškog pokreta od strane tate Goldsteina?

A poznato je da se oni koriste lažima. O tome su pisale i kolege Ive Goldsteina, a ja sam sâm iskusio kako to izgleda kada su u Slobodnoj Dalmaciji lažno interpretirali moje riječi, uz tvrdnju da će sve učiniti da ne bih i dalje objavljivao moje „laži“. I gle čuda! Doista, Slobodna Dalmacija nije htjela objaviti tekst u kome sam pokazao da su oni ti koji ne govore istinu!

Srbi su tvorcii teze o „genocidnosti hrvatskog naroda“, dočim Haag nastoji dokazati postojanje navodnog „zločinačkog pothvata“. Jedan ste od rijetkih koji otvoreno govori o tim sličnostima. Kako to tumačite?

Zato što im je isti cilj. Svjetskim moćnicima je jasno da ne mogu vratiti sve na staro. Ipak smo pobijedili u ratu i to tako da su Srbi, kako Milošević reče, bježali kao zečevi. Ostao im je samo Sud u Haagu i ono „kadija te tuži, kadija te sudi“. I presude su im takve. Do sada su i Kordiću, i Gotovini i Markaču dokazali samo da su Hrvati. Naime, sve optužbe koje su sličile nekakvim optužbama odvjetnici su odbacili, tako da su ih osudili na osnovu „zločina“ koji su dostojni psihijatrijskih slučajeva. Kako tužitelji i suci u Haagu vjerojatno nisi psihički poremećene osobe, vjerojatnije je po srijedi rasizam koji ih rukovodi u optuživanju i osudi ljudi samo zato što su to što jesu. Zato je to za mene rasistički sud, a takvi su i njegovi nalagodavci.

HRsvijet: Haški sud ste svojedobno otvoreno nazvali zločinačkim sudištem u Haagu. Događaji i vrijeme potvrdili su vaše teze. Što je po vama primarni cilj jednoga takvog tijela?

Sud u Haagu, po nalogu svjetskih moćnika, sudi najistaknutije predstavnike hrvatske borbe za slobodu. Zapravo, sve su te presude presude Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu. To u Frankfurter Allgemeine Zeitung od 19. svibnja 2011. sjajno opisuje kršćansko-demokratski zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch. Već sam naslov njegova teksta puno govori: **Mrtvačka sinoda u Haagu**

Godine 897. u Rimu se dogodio jedan znameniti spektakl. Tada svježe izabrani papa Stjepan VI., suočen sa sumnjama u zakonitost svog imenovanja, svom je prethodniku Formozu, devet mjeseci nakon njegove smrti, upriličio crkvenopravni sudski proces. Tijelo pape Formoza tada je izvučeno iz groba, navučena mu je papinska odora te je postavljeno na tron. Ishod presude mrtvačke sinode znao se već od samog početka. Ona je Stjepanu bila potrebna da bi si osigurao vlastiti legitimitet.

Slična farsa dogodila se je i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog je dana sudsko vijeće proglasilo krivim pokojnog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za progon pobunjenog srpskog stanovništva prilikom ponovnog preuzimanja hrvatskih područja koja su bila pod srpskom okupacijom. Time ga je sud stavio u isti koš s drugim mrtvacem: Slobodanom Miloševićem.

Ta je presuda skandalozna, nepravedna i opasna.

Skandalozna, jer sud time naknadno pruža moralnu nadogradnju politici ekvidistance prema agresoru i žrtvi koju su u najboljem slučaju provodili „posebni prijatelji“ Hrvatske. S obzirom da Haškom sudu, za razliku od rimske kurije iz 9. stoljeća, nije dopušteno suditi mrtvacima, on je u zatvor poslao hrvatske vojne zapovjednike Antu Gotovinu i Mladena Markača: na 24, odnosno 18 godina...

Iznimno je značajno da imamo prijatelje i u svijetu koji su svjesni zločinačke uloge toga „suda“. Zločinačke i zbog toga što oni sude i svima nama, našoj djeci i unučadi, samo zato što smo željeli slobodu, borili se i izborili za nju usprkos njihovoj želji da je nikada ne ostvarimo!

HRsvijet: Erasmus Gilde, pokušaj Mesićevog puča iz 1994., Mesić-Račanov dolazak na vlast 2000., Documenta, Rekom, Haški sud – sve skupa izgleda kao dio jednog te istog plana izravno uperenog protiv onih koji su dali nemjerljiv doprinos u stvaranju i obrani moderne Hrvatske države?

Da, sve je to dio jednog te istog projekta kako uništiti ono što su branitelji i narod ostvarili pod vodstvom Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Ja uvijek ponavljam, pa ću i ovdje, riječi kineskog filozofa i ratnika Sun Tzua:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu (...) Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje (...) Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman (Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno, Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

HRsvijet: Stjepan Mesić se iz „petnih žila“ zalagao i zalaže za procesuiranje i pritvaranje hrvatskih branitelja kao i za političku osudu prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Međutim, istovremeno je Mesić jedan od najvjernijih odvjetnika obrane lika i djela šumskog maršala Josipa Broza i

protivnik istraživanja istine o komunističkim zločinima. Kako je moguće da su u dva mandata Hrvati birali za predsjednika političkog Jugoslavena?

Zapravo, kao da ste opisali sve one koji ne žele i koji su se sve vrijeme borili protiv hrvatske države. Pa zar i Broz nije rekao da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati državu? O fenomenu povratka onih koji ne vole hrvatsku državu na vlast nedavno sam govorio na Okruglom stolu HIP-a *Pamćenje i suvremenost*, a moje je izlaganje tiskano na Portalu HKV-a. Međutim, možda je dovoljno ponoviti jednu zgodnu priču. Kada sam 1992. godine došao u Australiju na poziv sveučilišta La Trobe (Melbourne), javio sam se tamo našim ljudima. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred zrcalo i pljunem u gada.

Takvih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga koji piše u *Vjesniku* od 22. veljače 1994. god.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčića“ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Bio sam u posjetu Melbourneu i 2000. g. Rekli su mi:

„Profesore, na izborima je pobijedio onaj Vaš 'mali crveni u glavi'.“
I, evo, pobjeđuje i dalje.

HRsvijet: Mnogi kritičari naglašavaju kako je Ivo Josipović nastavio provoditi Mesićevu politiku, samo na puno suptilniji i opasniji način. Slažete li se s tom ocjenom?

Apsolutno. Zato često znam prosvjedovati kada netko za akademika Tuđmana kaže da je „prvi hrvatski predsjednik“. Zašto? Zato što je

on jedini hrvatski predsjednik. Ostala dva su predsjednici RH. Koristiti za nekoga pridjev „hrvatski“ možete samo kada oni „debelo“ dokažu da su zaista hrvatski. Za njih ne znam jedino trebam li koristiti pridjev jugoslavenski ili srpski za ono što rade. Mesićevu veleizdajničku ulogu dokazao je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman u knjizi *Vrijeme krivokletnika*. Evo samo nekih od pokazatelja koji potvrđuju slično djelovanje drugog Predsjednika RH:

1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj., na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu. Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.). Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!
2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama. Na primjer, spominje Ženevsku konvenciju, ali ne i spomenuti citat.
3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.
4. Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud i dokazati nevinost.
5. Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.
6. Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku

sudjenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!

A da i ne spominjemo sve one njegove izjave i u Sarajevu i na susretima sa srpskim predsjednikom.

HRsvijet: Mnogi smatraju da je početkom devedesetih bilo potrebno provesti lustraciju. Međutim, je li to bilo moguće napraviti u ratom zahvaćenoj državi?

Nije!

HRsvijet: Mnogi se i danas zalažu za lustraciju. Međutim, rijetki priznaju da je lustracija provedena u obrnutom smjeru. Dakle, provedena je lustracija nad onima koji su stvarali i branili Hrvatsku državu. Je li danas lustracija nad pripadnicima jugoslavenskog režima uopće moguća?

Kako bi bila moguća kada je svakim danom u Hrvatskoj sve više i više u njihovim rukama? U medijima su postigli njihovo jednoulje, što je i logično. Jeste li primijetili da je poslije najnovije presude u Haagu dva dana slobode u medijima. Nije bilo antihrvatskog jednoulja. Tih „jugoslava“ nije bilo nigdje, a kad bi se i pojavili izgledali su tako bijedno. Zato oni ne smiju dopustiti slobodu. Tko želi da svi vide takovu njihovu bijedu. Pa ipak je i o njima Sun Tzu pisao kao o najnižim i najogavnijim ljudima, zar ne?

To ponekad izgleda i smiješno. Tako kada je 2008. g. u Trogiru organizirana međunarodna matematička konferencija meni u čast (povodom mog 60. rođendana), mediji su to prešutjeli (nazočilo je oko 130 znanstvenika iz 27 zemalja, a radovi su objavljeni u tri sveska u dva naša časopisa). A zapravo i nije slučajno. Ja pričam o politici i hrvatskoj povijesti na način koji se ne sviđa ni njima niti njihovim gazdama. Ljudi imaju poseban odnos prema matematici, pa bi mogli pomisliti: Kad to govori i piše netko tko je tako dobar u matematici, možda je sve to i istina. Zato je bolje da me nema u medijima. Kad me nema, kao da ne postojim, zar ne?

HRsvijet: Vladajući HDZ u javnosti želi stvoriti takvo ozračje i uvjeriti javnost kako je Balkanska unija zapravo alternativa Europskoj Uniji. Međutim, istovremeno je jako veliki broj onih koji ukazuju kako je regionalna politika koju proklamira EU siguran putokaz prema Balkanskoj uniji, jugosferi, odnosno četvrtoj Jugoslaviji. Kako gledate na to pitanje?

Ja spadam u ovu drugu grupaciju i o Balkaniji sam pisao i prije desetak godina. Evo što sam čuo nedavno u Akademiji. Bila je tamo neka znanstvena delegacija iz EU-a. Pitali su moje kolege što će nam tolika sveučilišta. Pa kada uđemo u EU dovoljno će biti da školujemo samo prvostupnike tzv. bakalare. Naše bi bilo da među njima detektiramo najbolje i da im ih pošaljemo, oni će ih dalje školovati, raditi kod njih, a oni će nam dati za to nešto novca i vratiti nam ih kada budu imali 50-tak godina. Kolege misle da to nije većinsko mišljenje u EU-u. Ali, vjerojatno većina u EU-u i zna razliku između agresora i žrtve, znaju da međunarodni zakoni jasno prave razliku između agresora i žrtve, pa ipak njihovo sudište sudi naše generale, zar ne? Smiješno mi je kada nam sada neki kažu da sud u Haagu nije sud EU-a, nego UN-a. Kao da za taj „sud“ nije vezivan svaki korak ulaska u EU. Doista misle da su Hrvati budale, zar ne?

HRsvijet: Hrvati u BiH su konstitutivan narod, barem na papiru. Međutim, njihova prava su svakim danom sve manja, jednostavno nestaju u političkim igrama i igricama pod protektoratom međunarodne zajednice. Ako Hrvati u BiH ne mogu zadržati svoju ravnopravnost, kako će jedan posto Hrvata u okvirima EU-a zadržati svoja prava?

To je normalno jer su prava Hrvata u Hrvatskoj sve manja i manja. Dok Hrvatska ne bude doista u hrvatskim rukama, dotle će Hrvatima biti loše bilo gdje, a samim tim i u BiH gdje ih, poslije Hrvatske, ima najviše i gdje su na papiru ravnopravni.

HRsvijet: Hercegovac iz Boke naziv je vaše knjige posvećene Dariju Kordiću. Zbog čega su hercegovački Hrvati i hrvatsko

iseljeništvo dežurni krivci u današnjoj Hrvatskoj? Zbog čega uopće takav naziv knjige?

Hercegovac sam iz Boke zato što su Hercegovci iznova i iznova najnapadaniji Hrvati. A zašto je to tako najbolje je vidjeti iz onoga što je za Hercegovce svojevremeno rekao veliki hrvatski književnik Slobodan Novak komentirajući Finkelkrautov intervju u Hrvatskom obzoru:

... moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjera; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar nije prirodno da su oni koji čuvaju Hrvatsku, ujedno i njeni najodaniji sinovi, prvi bili na udaru onih koji ne žele Hrvatsku?

HRsvijet: Hrvati u BiH se grozničavo bore za vlastitu opstojnost. Službeni Zagreb se deklarativno zalaže za BiH i jednakopravnost naroda i građana. Čemu takvo licemjerje službene hrvatske politike?

Zar nije licemjerno slaviti „Oluju“, a dopustiti da se pobjedničkim generalima sudi? Zar niste kao ruganje doživjeli i pohvale američkih dužnosnika kada su hvalili naše vlasti što su jedino one izručile generale pobjedničke vojske da im se sudi? A kada su u tome morali slušati želje svjetskih moćnika, zar možete očekivati da će se drugačije postaviti i prema Hrvatima u BiH?

Zar nije licemjerno tvrditi da su presude u Haagu za njih neprihvatljive, kada znate da su osam dana prije njih usvojili u

Saboru zakon kojim se obvezuju dalje suditi našim braniteljima po smiješnim dokazima „Suda“ u Haagu?

Pogledajte samo odnos hrvatskih vlasti prema suđenju „Šestorki“ iz BiH u Haagu. Potpuno se slažem s mišljenjem koje je povodom predstavljanja 18. knjige generala Praljka napisano na Portalu HKV-a:

Svjestan da je optužba i moguća presuda u procesu tzv. Šestorici Hrvata iz BiH još opasnija i dalekosežnija za RH od već donesene prvostupanjske presude generalima Gotovini, Čermaku i Markaču, general Slobodan Praljak učinio je izniman ljudski i intelektualni napor te u 18 knjiga objedinio izvorne dokumente, podatke i svjedočenja o ratu u BiH te je analizama i argumentacijom dokazao pravednost hrvatske borbe za slobodu i neovisnost.

Iako su sve do sada objavljene knjige tiskane u više tisuća primjeraka i sustavno odašiljane hrvatskim političkim institucijama (predsjedniku RH, Vladi i Saboru), intelektualnoj eliti (HAZU, MH, DKH), javnim medijima i značajnim pojedincima kao i na utjecajna mjesta u svijetu (vladama, parlamentima, političarima), ostale su neprepoznate i bez odjeka u hrvatskoj i svjetskoj javnosti. Izuzetan intelektualni napor generala Praljka, njegovo sjajno analitičko zaključivanje i strpljivo dopiranje do istine koja ruši umjetnu tezu Haškog tribunala o agresiji RH na BiH, prekrile su poslovična hrvatska šutnja i kukavičluk, dok svijet ionako ne brine istina ili presuda na lažnim i iskonstruiranim činjenicama.

Jedan izniman čovjek uradio je više za obranu Hrvata i Hrvatske od lažnih optužbi od hrvatskih vlasti. Zar na njegovom primjeru ne vidimo koliko je bio veliki Slobodan Novak kada je pisao o onima koji čuvaju Hrvatsku i njezini su najodaniji sinovi?

HRsvijet: Izborna je godina. Mnogi analitičari naglašavaju kako između SDP-a i HDZ-a nema značajnijih programskih razlika. Vidite li mogućnost zajedničkog nastupa državotvorne opcije?

I SDP i HDZ služe svjetskim moćnicima. Tako je Račan poništio odluku Hrvatskog državnog sabora o nenadležnosti „Suda“ u Haagu za vojno-redarstvene odluke i donio „Josipovićevu“ Deklaraciju o kojoj sam već govorio. Kada nije smio i uhititi Gotovinu, onda je na vlast došao Sanaderov HDZ koji je to učinio. To sam svojevremeno i predvidio rekavši: Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!

HRsvijet: Uz to što ste jedan od najvećih živućih matematičara, akademik ste i iznimno plodan pisac. Zbog čega hrvatske intelektualne elite uporno šute na sve što se čitavo jedno desetljeće događa Republici Hrvatskoj?

Ne postoji mjerilo po kome se može reći za nekoga to što Vi tvrdite o meni kao matematičaru. Zato ću vam samo citirati što o meni piše u knjizi o 150 godina HAZU-a:

Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Osnivač je seminara „Nejednakosti i primjene“ na Matematičkom odjelu PMF-a, koji je do sada dao 27 doktora matematičkih znanosti. Boravio je više godina kao gostujući profesor u Australiji i Pakistanu, gdje je također bio voditelj novih doktoranada. Osnivač je i glavni urednik četiri međunarodna matematička časopisa, tiskana u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. U literaturi je Pečarićevo ime vezano uz niz nejednakosti (jednakosti) i neke postupke. Npr. o Mond-Pečarićevoj metodi objavljena je monografija, a u monografiji P. S. Bullena o sredinama najcitiraniji je autor (citira se 105 njegovih radova i 7 monografija). Objavio je oko 800 znanstvenih radova (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj radova prešao 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 na engleskom su izdale poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog njegovih doprinosa

matematici međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Intelektualci obično žive od plaće, koju dobivaju od države! To ponekad postaje komično. Zar vam nije izgledala komično moja akademija kada su svojevremeno tadašnjeg predsjednika Mesića zvali da im drži predavanje iz povijesti. Akademcima povjesničarima predavanje je držao jedan pravnik. A nedavno je mojoj akademiji sada već bivši predsjednik bio stručnjak i za ekonomiju. A kao predsjednik se pokušao miješati i u uređivačku politiku moga matematičkog časopisa. Da umreš od smijeha!

HRsvijet: U hrvatskim medijskim i kulturnim krugovima na površinu su isplivali projugoslavenski kadrovi. Što je s državotvornom hrvatskom opcijom među intelektualcima?

Zapravo odgovorit ću Vam isto ono što sam rekao na slično pitanje u razgovoru na HKV-u:

Ja i nisam najpogodnija osoba da „pametuje” o tome. Vjerojatno Vam je poznato da sam stajao iza mnogih akcija koje su pokretane među hrvatskim intelektualcima. Kada smo izašli s otvorenim pismima za zaštitu Marka Perkovića Thompsona mediji su vjerovali da smo kadri načiniti ovo što je sadržano u Vašem pitanju. Rukovodeći se „Načelom sv. Franje” nagovorili smo profesora Miroslava Tuđmana da bude kandidat. Vjerovali smo da to što iza tog prijedloga stoje hrvatski akademici kao što su Aralica, Barišić, Jelčić (pa i ja, ali i ne samo ja) i mnogi drugi hrvatski intelektualci, na kraju i Hrvatsko kulturno vijeće, predstavlja dovoljnu garanciju da nam državotvorni Hrvati vjeruju. Objašnjavao sam kako nam mediji ne će biti skloni i da nam mogu pomoći samo dvije stvari: bez obzira sto je Tuđman najbolji kandidat ipak je on Tuđman – i to mora probiti tu blokadu. Ali to nije dovoljno ako ne budemo jedinstveni. Naravno, pokazalo se da smo bili oholi i da se baš ne drži do naših mišljenja. Kako sam jednom rekao: Svi su za jedinstvo pod jednim malim uvjetom – da baš on bude glavni. Kada danas vidimo koliko “lidera” imamo,

zar nije bolje da ja šutim? Tada sam bio ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol.

HRsvijet: Radite li na kakvoj novoj knjizi?

U tisku mi je knjiga (pretpostavljam da me pitate o nematematičkim knjigama): *Rasizam Suda u Haagu /15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Knjiga će biti predstavljena u Dvorani Vijenac, Nadbiskupijski pastoralni institut, Kaptol 29 a, Zagreb, u četvrtak, 9. lipnja u 19 sati. Predstavit će je: Ozana Ramljak, profesor, prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, Mate Kovačević, novinar i publicist, akademik Dubravko Jelčić i, naravno, ja.

HRsvijet, 1. lipnja 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

OTVORENO PISMO SVIMA KOJIMA JE HRVATSKA U SRCU

Bivši komunisti su 2000. godine došli na vlast s parolom “Oni su nama oprostili – mi njima ne ćemo!” Da su doista tako i mislili pokazao je Račan, kada su došli na vlast, izjavom: “HDZ je stranka pod istragom!” To nisu mogli provesti zbog više razloga.

Za ostvarenje tog plana ne bi imali 2/3 glasova u Saboru.

HDZ je bio još uvijek Tuđmanova stranka i imao je jaku poziciju u Saboru.

Na čelo HDZ-a doveden je čovjek spreman detuđmanizirati HDZ i tako im sve olakšati.

Danas vidimo da doista očekuju završetak tog plana. HDZ je i doslovno stranka pod istragom, a najavljuju i raspad te stranke koja je stvorila hrvatsku državu. Kukuriku koalicija očekuje i najavljuje dobivanje dvotrećinske većine u Saboru. Očito je svima da “posao” za takav rasplet izbora odrađuju mediji i DORH. Ostvarenje tog

scenarija znači promjenu Ustava i “temeljitu rekonstrukciju Hrvatske”. To su njihove riječi.

Ponašanje hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca nije ukazalo da su dorasli današnjem trenutku. Svi pokušaji ujedinjenja i sprječavanje potpunog ostvarenja ciljeva velikosrpskog Memoranduma 2, o čemu smo govorili u našem Pismu Saboru RH, propali su. S druge strane, ponašanje Predsjednice HDZ-a pokazuje da su konačno i u HDZ-u shvatili o čemu se radi (barem neki jer je sigurno politika te stranke u zadnjim godinama itekako ostavila duboki trag i u samom HDZ-u). Spomenut ću samo njeno reagiranje na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a, u kome se izrijekom govori o rasističkim presudama u Haagu. Unatoč našoj izuzetno oštroj osudi ponašanja svjetskih moćnika, predsjednica Vlade kaže da visoko cijeni “zauzimanje za zaštitu temeljnih demokratskih vrijednosti Domovinskog rata na kojima je stvorena Republika Hrvatska” i pozvala nas je na dogovor “o mogućim daljnjim aktivnostima i suradnji po tom pitanju”. Pismo je objavljeno na internetskim stranicama Vlade, što je svojevrsna poruka i onima u zemlji i onima izvan nje. Da je mislila ozbiljno pokazuje i reagiranje medija koji su prešutjeli jednu tako važnu poruku predsjednice Vlade i svjetskim moćnicima i svima koji kriminaliziraju Domovinski rat.

Možemo li biti sigurni da upravo to nije bio neposredan povod odluci da se u izbore ponovno, još drastičnije nego u slučaju izbora predsjednika, umiješa USKOK? Da Predsjednica misli ozbiljno pokazao je posjet hrvatskih intelektualaca, uglavnom onih koji su bili okosnica u ovom i nizu drugih sličnih otvorenih pisama (akademici Ivan Aralica, Dubravko Jelčić, Slaven Barišić, profesor Miroslav Tuđman i drugi) kada je Predsjednica najavila stvaranje Savjeta predsjednice HDZ-a za zajedničko promišljanje o tome što treba učiniti za budućnost Hrvatske, koji će uz ostale činiti i te osobe. A radi se o osobama koje su se kroz sve ovo vrijeme suprotstavljali detuđmanizaciji (tj. rashrvaćivanju) i HDZ-a i Hrvatske!

Znamo da je profesor Miroslav Tuđman naglašavao da će prihvatiti suradnju s HDZ-om pod uvjetom da se “mora HDZ demokratizirati

i vratiti na pozicije predsjednika Tuđmana, odnosno javno odmaknuti od 8 godina Sanaderova vođenja HDZ-a”. Njegovo postavljanje na listu HDZ-a na mjesto koje mu garantira ulazak u Sabor, znači upravo to da je HDZ već danas ili želi biti na tim pozicijama.

Zapravo, sve je to poznato mnogim našim ljudima. To na najjednostavniji i najbolji način potvrđuje prvo reagiranje na tu vijest koju sam dobio od jedne mlade Hrvatice:

“Sada znam da ću otići na izbore i ne mogu vjerovati da ću glasovati za HDZ.”

Na krajnje simpatičan način poručila nam je da ovaj put glasovati za HDZ ne znači glasovanje po principu “što manje zlo”, nego to glasi davanje podrške i profesoru Tuđmanu, akademikima Aralici, Jelčiću i Barišiću i svima ostalima koji će kroz Savjet predsjednice HDZ-a učiniti sve što je moguće da vratimo ponos i dostojanstvo našoj Hrvatskoj. To znači snažnu poruku da mnogi u Hrvatskoj žele povratak HDZ-a na pozicije predsjednika Tuđmana. A takav HDZ, bio on na vlasti ili ne, i jest najveći mogući udar svim protivnicima ostvarivanja hrvatskih nacionalnih interesa.

Zato pozivam sve one kojima je Hrvatska u srcu da izađete na izbore, glasujete po svojoj savjesti i tako spriječite ostvarenje velikosrpskog Memoranduma 2.

akademik Josip Pečarić,

22. studenog 2011.

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se “ocrnilo”, zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred “razjarenim bikom”. Što više “krvi i spektakla”, to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu

stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su “kadili” bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako “nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu”. Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u

jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonantni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje “pranje mozga”. Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se “novine iz ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partijske politike”. Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**

- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Slaven Barišić

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni
član HAZU-a

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu

dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu

prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split

doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo

prof. dr. sc. Marin Čikeš

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Nenad Trinajstić

dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton,
OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split

dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta
Krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar,
Zagreb
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split

prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Antun Abramović prof. Zagreb
Duško Abramović, Toronto, Canada
Nevena Abramović, Toronto Canada
Katica Amidžić Peročević, dipl. oec., Zagreb
Nikola Andačić, prof., ravnatelj škole, Makarska
Grgo Tomislav Antičić
Martina Antunović

Josip Anušić, vjeroučitelj

dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist

prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini

prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb

prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb

Stjepan Asic, dizajner, predsjednik Australско-hrvatskog kongresa

Marko Aščić, dipl. ing. el.

(...)

UZ DESETO PISMO

PISMA

From: media <media@odihr.hr>
To: josip.pecaric@yahoo.com
Sent: Wednesday, November 30, 2011 12:31 PM
Subject: Sastanak za OESS

Poštovani,

obraćam Vam se kao asistentica medijskom analitičaru iz OESS-ove Ograničene misije za praćenje parlamentarnih izbora 2011., a u vezi s apelom javnosti nazvanom “Suprotstavimo se medijskim manipulacijama” koji je objavljen na stranici www.hkv.hr i kojeg su potpisala 640 člana hrvatske intelektualne zajednice. Uvidjevši kako na portalu postoji Vaša kontakt adresa, pretpostavili smo da ste Vi i koordinator potpisivanja apela. U vezi s tim, medijski analitičar iz OSCE/ODIHR bi želio ugovoriti sastanak s Vama ovaj petak budući da nas zanimaju razlozi zbog kojih je apel napisan, kao i primjeri iz kojih su izvedeni zaključci napisani u apelu.

OSCE/ODIHR Media Analyst bavi se upravo pitanjima slobode i nepristranosti medija u praćenju izbora te mu je zbog toga i Vaše stajalište zanimljivo.

Kako se izbori odvijaju ovaj vikend, željeli bismo ugovoriti sastanak baš u petak, jer je vrijeme misije ograničeno, po mogućnosti prije 14 sati.

Osigurat ćemo i tumača u slučaju da se ukaže potreba za prijevodom s engleskog na hrvatski i obrnuto.

Slobodno nam se javite na adresu elektroničke pošte i/ili na telefon u vezi s terminom koji Vam odgovara.

Srdačno,

Iva Glavinić

Media Monitor Analyst Assistant

Tel: 01/ 644 14 15

OSCE/ODIHR

Limited Election Observation Mission

Parliamentary Elections

Republic of Croatia 2011

Grand Centre, 5 floor Petra Hektorovića 2 Zagreb

ODGOVOR:

Poštovana gđo Glavinić,

drago mi je vidjeti da Vaš medijski analitičar želi uspostaviti kontakt, budući da vas “zanimaju razlozi zbog kojih je apel napisan, kao i primjeri iz kojih su izvedeni zaključci napisani u apelu”.

S obzirom da se radi o profesionalcu, čini mi se da je nepotrebno objašnjavati mu kako je dovoljno da pogleda koje su sve dnevne novine i koje televizije u Hrvatskoj izvijestile o takovom Apelu, koji je potpisalo 755 ljudi (a ne 640 kako je preneseno). Kada vidi da je to učinio samo *Vjesnik*, vjerojatno će mu kao profesionalcu biti dovoljno za zaključivanje o kakvim “medijskim slobodama” se uopće radi u Hrvatskoj. Apel koji je izazvao vaše zanimanje, njima – kao – medijski uopće nije interesantan. Zapravo, samo potvrđuju kako su tvrdnje u Apelu istinite i treba ih sakriti od javnosti. To su valjda “pošteni izbori” i “slobode i nepristranosti medija”.

Vjerojatno će vam biti zanimljiva činjenica da smo nedavno imali dvije slične akcije koje su također “nepristrani” mediji potpuno ignorirali zato što smo govorili o stvarima važnim za nas narod, a “nepristrani” mediji su procijenili da to ne odgovara onima koje oni protežiraju, pa su ih prešutjeli.

Za Pismo Saboru u dva dana sakupljeno je 1000 potpisa, ali o njemu nije bilo ni riječi.

Sličnu sudbinu imalo je i Pismo Vijeću sigurnosti UN-a, čiji su autori 20 akademika, biskupa i nadbiskupa, a supotpisalo ga je oko 2300 ljudi. Tu je još zanimljivija činjenica da je pismo podržala predsjednica Vlade, pa je i to prešućeno!

Istina je da sam ja koordinator potpisivanja apela. Međutim, ja sam sada izvan Hrvatske pa spomenuti susret ne možemo ostvariti. Međutim, svi potpisnici su ravnopravni i mogu Vam biti izvrsni sugovornici. Ja vam mogu predložiti neke koji su Vam vjerojatno poznatiji, a zapravo činjenica da su i takvi ljudi potpisnici Apela, a on nije interesantan medijima, govori kako su mediji “nepristrani”.

Recimo, prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je bivši predsjednički kandidat. Upravo zbog nepoštenih izbora priklonio se onoj strani koja nije ravnopravna kod medija.

Ili, prof. dr. sc. Zdravko Tomac, koji je bivši predsjednički kandidat SDP-a i bivši njihov saborski zastupnik, dakle one stranke koja ima apsolutnu podršku medija u Hrvatskoj.

Tu je i cijeli niz drugih uglednika. Sugerirat ću Vam samo nekoliko: akademik Ivan Aralica, bivši potpredsjednik jednog doma u Saboru akademik Slaven Barišić, bivši savjetnik predsjednika RH

akademik Dubravko Jelčić, bivši saborski zastupnik

dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Sabora

prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini KBF-a, bivši pomoćnik ministra

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva, dva puta ministar

Ili, ako hoćete nekoga od novinara, predlažem vam g. Ivana Miklenića, koji je glavni urednik Glasa Koncila.

S druge strane je i dobro što ja ne mogu biti sugovornik vašem medijskom analitičaru. Naime, više ne vjerujem organizacijama koje nam dolaze iz svijeta a bave se pitanjima ljudskih prava. Naime, Pismo Vijeću sigurnosti govori o osudi hrvatskih generala u Haagu zbog operacije “Oluja” u kojoj su spasili 100 000 ljudskih života (valjda zato što se radi o muslimanima pa ih se osudilo kao zločince):

Zatočili ste ih (hrvatske generale Gotovinu i Markača, op. J. P.) i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

“Nepristani” mediji u Hrvatskoj – naravno – već godinama prešućuju ovu činjenicu, a organizacije za “ljudska prava” ne razmišljaju o tome kako im treba dati Nobelovu nagradu za mir, već kako ih što drastičnije osuditi.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako “znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!” To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš “Sud” određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

***

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.

Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

- a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
- b) Priznanje BiH od RH.
- c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
- d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad*.

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.

1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrjebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.

- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.

- Išao je na snajpersku vatru kod vojarnje JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.

- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.

- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.

- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.

- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve

+ 3 000 automobila. Ne sam.

- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.

Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret

- hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.
- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.
- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čaplinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.
- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
- Itd. Itd.
- Goering – Praljково ponašanje u Sunji ću preskočiti.
- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.

Tužitelj citira Goetheova “Fausta” – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.

Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.

Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono što tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobođajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje. Podatci i činjenice, izjave, statistike... u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama. Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

- a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
- b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
- c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
- d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i
- e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance. Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Citiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

***

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger

akademik Slaven Barišić

akademik Boris Bućan

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član
HAZU-a

Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Dario Vretenar

Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences,
des Arts et des Lettres

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu,
član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar,
Split

- prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.

prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta
krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević

- prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
- prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
- Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
- dr. sc. Ivan Marcelić, Split
- prof. dr. Jozo Marević
- dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
- prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu
- prof. dr. sc. Božidar Matijević
- dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
- prof. dr. sc. Vine Mihaljević
- dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
- prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
- prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
- prof. dr. sc. Milan Nosić
- prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
- doc. dr. sc. Tado Oršolić
- dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
- prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u Splitu
- prof. dr. sc. Davor Pavelić
- dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
- prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
- prof. dr. sc. Marijana Peruzović
- prof. dr. sc. Ivan Petrović
- prof. dr. sc. Franjo Plavšić
- prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
- dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
- dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
- prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
- Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
- dr. sc. Mirko Ruščić, Split
- prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG

prof. dr. sc. Sven Seiwerth

dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus

Mirko Strabić

dr. sc. vlč. Mirko Šimić,, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske
Nadbiskupije, Sarajevo

prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar

dr. sc. Igor Šipić, književnik

prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.

Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Dubravka Tolić

prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik

prof. dr. sc. Kosta Urumović

dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG

dr. Mile Vidović, svećenik, Split

dr. sc. Zlatko Vučić

prof. dr. sc. Tomislav Živković

dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.

dr. Edward Slavko Yambrošić, Washington, D.C. USA

(...)

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

THOMPSON, PAVUNA I BISKUP POZAIĆ ZAHTIJEVAJU OSTAVKU SVIH ČELNIKA HRT-A I HND-A

Online peticiju za potporu novinarki Karolini Vidović Krišto već je potpisalo više od tisuću ljudi, a u njoj se, između ostalog, traže neopozive ostavke Gorana Radmana i Zdenka Duke.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara pokrenuo je online peticiju kojom zahtijevaju neopozivu ostavku Gorana Radmana i svih rukovoditelja i urednika na HRT-u te predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke.

"S obzirom na jedinstveni slučaj i način na koji se progoni Karolinu Vidović Krišto, a koji je najbolja slika ideologizacije koja se od postojanja Hrvatske države i Hrvatske radiotelevizije, pogotovo u zadnje vrijeme, provodi na HRT-u, zahtijevamo; neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana, neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u, neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika

HND-a kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima", stoji u samom uvodu online peticije koju možete potpisati na adresi:

(http://www.onlinepeticija.com/signatures/neopoziva_ostavka_gorana_radmanaostalih_urednika_htv-a_te_duke/)

Zahtjev Stožera za obranu hrvatskog Vukovara potpisali su još i akademik Josip Pečarić, akademik Dubravko Jelčić, akademik Andrej Dujella, akademik Stanko Popović, akademik Slaven Barišić, prof. dr. sc. Davor Pavuna, Marko Perković Thompson, prof. dr. sc. Matko Marušić, biskup Vlado Košić, biskup Valentin Pozaić, Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca domovinskog rata ogranak Split – Predsjednik Mirko Ramljak, HVIDRA Split, Hrvatski časnički zbor Grada Splita, Ante Glibota – redoviti član Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti.

Pokretači potpisivanja peticije se između ostalog pitaju: "Je li problem što je Karolina Vidović Krišto pokrenula pitanje o tzv. spolnom odgoju i zastrašujuće opasnoj istini o Kinseyu koja proteklih šest mjeseci, od njezine suspenzije u siječnju 2013., hrvatsku javnost drži na nogama i je li problem što je Karolina Vidović Krišto podigla kaznenu prijavu protiv Vojislava Stanimirovića, pokrenula postupak protiv protuzakonite abolicije više tisuća ratnih zločinaca u Hrvatskoj te otvoreno zagovara lustraciju?"

Pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, pokretači potpisivanja peticije traže argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti program i emisija Slika Hrvatske te zašto je suspendirana urednica programa i emisije Slika Hrvatske gđa Karolina Vidović Krišto.

Peticiju je do sada potpisalo više od 1100 potpisnika.⁶⁵ Autor: M. P.Dnevno.hr, 15. srpnja 2013.

---

⁶⁵ U ovom je trenutku blizu 3500 potpisa

NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara
Trg Hrvatskih branitelja 1, 32 000 Vukovar
Tel/mob: 091/7230 969, 099/2254 630
e-mail: vustozer@gmail.com

Ur. broj: 91/2013
Zagreb, 11. srpnja 2013. g.,

ZAHTJEV

S obzirom na jedinstveni slučaj i način na koji se progoni Karolinu Vidović Krišto, a koji je najbolja slika ideologizacije koja se od postojanja Hrvatske države i Hrvatske radiotelevizije, pogotovo u zadnje vrijeme, provodi na HRT-u, zahtijevamo:

- neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana.
- neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u.
- neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika HND-a kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima.

Zahtjev podnosi **Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i:**

akademik Josip Pečarić
akademik Dubravko Jelčić
akademik Andrej Dujella
akademik Stanko Popović
akademik Slaven Barišić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Sorbona, Pariz, dopisni član HAZU-a

biskup Vlado Košić

biskup Valentin Pozaić

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU-a, Mostar i
predsjednik HKD Napredak, Mostar

prof. dr. sc. Davor Pavuna

prof. dr. sc. Adalbert Rebić

Marko Perković Thompson

prof. dr. sc. Matko Marušić,

prof. dr. sc. Josip Jurčević

prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, dopredsjednica Udruge katoličkih
intelektualaca

Damir Markuš, Kutina

Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca Domovinskog rata,
ogranak Split – predsjednik Mirko Ramljak,

HVIDRA Split,

Hrvatski časnički zbor Grada Splita

Ante Glibota, redoviti član Europske akademije znanosti, umjetnosti
i književnosti

Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti

HDZ – Split, predsjednik GO, Petar Škorić

Obiteljska stranka – predsjednik Mate Knezović

Udruga 4+, predsjednica Vesna Plazibat

HČSP, predsjednik Josip Miljak

Udruga HVIDRA – Črnomerec, Renato Šelj, predsjednik

Udruga pripadnika Gardijskog središta za specijalističku obuku
dočasnika "DT Gavran"

dr. sc. Petar Vučić, predsjednik Hrvatske akademske zajednice kralj
Tomislav

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
managementa

prof. Nikola H. Debelić, dr. dr. h. c., veleposlanik u miru
Hrvatska udruga Benedikt, Split

dr. Mladen Ibler, Hrvatska kulturna udruga u Danskoj

Miroslav Piplica, predsjednik Austrijsko-hrvatske zajednice za kulturu i šport, Beč

prof. dr. sc. Zdravko Tomac, Forum hrvatske sloge, dopredsjednik
Udruga oboljelih branitelja Domovinskog rata Split

Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju, Sydney,
predsjednik Tomislav Beram

Hrvoje Hitrec, predsjednik Hrvatskoga kulturnog vijeća
Udruga Hrvatska pravica, Zagreb

Zajednica Hrvata istočne Hercegovine, Mostar

A-HSP, predsjednik Dražen Keleminec
Udruga Žene u Domovinskom ratu, Zadar

Udruga Blaženi Alojzije Stepinac, predsjednik Krešimir Miletić
Zavičajno društvo Zavelim, Split

Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj

Hrvatsko društvo političkih zatvorenika, podružnica Zagreb,
predsjednik mr. sc. Marko Grubišić

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Hrvatski institut za povijest

Pokret Krunice, duhovni ravnatelj dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul

Zdrug 252. samostalne satnije veze ZNG

Stranka hrvatskog zajedništva, dopredsjednik Stjepan Tokić

KK Dražen Petrović, Essen

Udruga NekoM Život, Crne Lokve, Široki Brijeg

Pokret Volim Hrvatsku, predsjednik Roko Šikić

Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara, Zadar

dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj vladi RH

Je li problem što je Karolina Vidović Krišto pokrenula pitanje o tzv. rodnošpolnom odgoju i zastrašujuće opasnoj istini o Kinseyu, koja proteklih šest mjeseci, od njezine suspenzije u siječnju 2013., hrvatsku javnost *drži na nogama*?

Tražimo:

Pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti program i emisija Slika Hrvatske te zašto je suspendirana urednica programa i emisije Slika Hrvatske gđa Karolina Vidović Krišto.

Podsjećamo, HRT, na čelu s Glavnim ravnateljem Goranom Radmanom, nepuna 24 sata nakon emitiranja emisije "Slika Hrvatske – Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?", novinarku i urednicu Karolinu Vidović Krišto optužilo je ne samo za neprofesionalnost, nego i za kazneno djelo zloupotrebe položaja.

Citiramo:

"HRT se ispričava gledateljima Slike Hrvatske, koja se emitira za iseljenike, zbog subotnje emisije (29.12.) koju je uredila i vodila Karolina Vidović Krišto.

Ističemo da stajališta iznesena u emisiji nisu HRT-ova.

Zbog ozbiljnog narušavanja pravila struke te zloupotrebe položaja HRT će poduzeti oštre mjere."

Ovo priopćenje HRT-a objavljeno je 30. prosinca 2012. na naslovnici teleteksta HRT-a, čitano je na vijestima Hrvatskog radija te je preuzeto od svih relevantnih i najčitanijih tiskovnih i internetskih medija u Hrvatskoj.

Zahtijevamo argumentirano objašnjenje:

1. Od kojih stajališta iznesenih od strane novinarku i urednice HRT-a Karoline Vidović Krišto se kao HRT ograđujete?
2. Koja su stajališta HRT-ova?
3. Argumentirano navedite i precizirajte na koji je način novinarka i urednica Karolina Vidović Krišto narušila pravila struke?
4. Objasnite kojim je postupcima novinarka i urednica Karolina Vidović Krišto zloupotrijebila položaj?
5. Zašto je ukinuta emisija i program "Slika Hrvatske"?

Obrazloženje zahtijeva:

(molimo sve građane RH te Hrvate diljem svijeta da pročitaju navedene isječke iz Ustava i zakonskih propisa)

U Članku 38. Ustava Republike Hrvatske (pročišćeni tekst, Ustavni sud Republike Hrvatske, 23. ožujka 2011.), pod poglavljem Zaštita ljudskih prava i temeljnih sloboda, 1. ZAJEDNIČKE ODREDBE stoji:

Jamči se sloboda mišljenja i izražavanja misli.

Sloboda izražavanja misli obuhvaća osobito slobodu tiska i drugih sredstava priopćavanja, slobodu govora i javnog nastupa i slobodno osnivanje svih ustanova javnog priopćavanja.

Zabranjuje se cenzura. Novinari imaju pravo na slobodu izvještavanja i pristupa informaciji.

Jamči se pravo na pristup informacijama koje posjeduju tijela javne vlasti.

Ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju te nužna u slobodnom i demokratskom društvu, a propisuju se zakonom.

Jamči se pravo na ispravak svakomu komu je javnom viješću povrijeđeno Ustavom i zakonom utvrđeno pravo.

U Zakonu o Hrvatskoj radioteleviziji koji je Hrvatski sabor donio na sjednici 3. prosinca 2010. a proglasio predsjednik RH Ivo Josipović 6. prosinca 2010., stoji:

Članak 1.

(4) U obavljanju svoje djelatnosti HRT je neovisna o bilo kakvom političkom utjecaju i pritiscima promicatelja komercijalnih interesa.

Članak 6.

(1) U ostvarivanju programa, HRT je dužan:

– promicati nacionalne interese, pridonositi poštivanju i promicanju temeljnih ljudskih prava i sloboda, domoljublju, toleranciji, razumijevanju i poštivanju različitosti, demokratskih vrednota i institucija, civilnog društva, te unapređenju kulture javnog dijaloga,

Članak 7.

(1) HRT je dužan:

– trajno, istinito, cjelovito, nepristrano i pravodobno informirati javnost o činjenicama, događajima i pojavama u zemlji i inozemstvu od javnog interesa

– poštivati i poticati pluralizam političkih, religijskih, svjetonazorskih i drugih ideja te omogućiti javnosti da bude upoznata s tim idejama; HRT ne smije u svojim programima zastupati stajališta ili interese pojedine političke stranke, kao ni bilo koja druga pojedinačna politička, religijska, svjetonazorska i druga stajališta ili interese,

– nepristrano obrađivati politička, gospodarska, socijalna, religijska, zdravstvena, kulturna, obrazovna, znanstvena, ekološka i druga pitanja, omogućujući ravnopravno sučeljavanje stajališta različitih izvora

U Zakonu o elektroničkim medijima koji je Hrvatski sabor donio na sjednici 11. prosinca 2009., a proglasio predsjednik RH Stjepan Mesić 17. prosinca 2009., stoji:

II. OPĆA NAČELA

Članak 3.

(1) Jamči se sloboda izražavanja i puna programska sloboda elektroničkih medija.

(2) Nijedna odredba ovoga Zakona ne može se tumačiti na način da daje pravo na cenzuru ili ograničenje prava slobode govora i izražavanje misli.

U Ugovoru između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije od 1. siječnja 2013., a za razdoblje 2013. – 2017., stoji:

Uvodne odredbe

Članak 9.

Vrijednosti koje HRT zastupa i promiče

Univerzalnost

– zaštita i unapređenje općih javnih vrijednosti

Neovisnost

– neovisnost o političkim i komercijalnim utjecajima - aktivno promicanje slobode izražavanja

– pravo na informiranost – odgovornost prema javnosti

Raznolikost

– sveobuhvatnost i uvažavanje različitosti (kulturne, etičke, regionalne, religijske i svake druge)

– pluralnost pogleda – tolerancija

Odgovornost prema javnosti

– otvorenost – transparentnost – predanost misiji

Članak 8.

Misijski ciljevi HRT-a:

1. stvarati vrijednosti za društvo i pojedinca

2. čuvati, njegovati i promicati nacionalni identitet i kulturu

3. promicati civilno društvo i temelje demokracije

Zaključak:

Svi navedeni članci i isječci mjerodavnih zakonskih akata u RH koji se tiču novinarske profesije i dužnosti javnog RTV servisa, a vezano uz emisiju "Slika Hrvatske – Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?", emitiran 29. prosinca 2012., nedvosmisleno dokazuju:

– da je urednica Karolina Vidović Krišto u cijelosti poštivala zakone i novinarsku profesiju

– da je urednica Karolina Vidović Krišto jedina urednica/novinarka HRT-a koja je o temi tzv. rodno-spolnog odgoja profesionalno i u skladu s novinarskom profesijom informirala javnost, a što je dužnost, zakonska, profesionalna i etička obveza svih novinara i urednika HRT-a.

Ignorirajući, štoviše, kršeći sve mjerodavne zakonske i Ustavne propise, HRT, na čelu s Glavnim ravnateljem Goranom Radmanom, svojim je postupkom:

– pokušao uništiti ne samo profesionalnu karijeru, nego i privatni život svoje novinarke/urednice Karoline Vidović Krišto koja je, u ovom slučaju, jedina djelovala po svim zakonskim, Ustavnim, profesionalnim i etičkim načelima

– izdigao se iznad zakona i Ustava te ozbiljno narušio demokratski poredak Republike Hrvatske

– izravno pokušao manipulirati hrvatsku javnost onemogućujući joj pravo na informaciju i javnu raspravu.

Republika Hrvatska je demokratska zemlja, država u kojoj su sloboda govora i medija te zabrana cenzure zajamčeni Ustavom. Iznad svih demokratskih institucija u državi upravo je javna radiotelevizija, HRT, prva pozvana braniti zajamčene slobode i sprječavati cenzuru.

Slučaj Slike Hrvatske i progon Karoline Vidović Krišto ne samo da je kap koja je prelila čašu, nego je i dosad najgori progon novinara te jedan od najistaknutijih oblika cenzure.

Predugo hrvatska javnost trpi elementarno kršenje svih demokratskih uzusa te zabranu pluralizma. Mjesecima, godinama

nižu se postupci najgrubljeg kršenja novinarskih kodeksa i demokratskih načela, kako na Hrvatskome radiju, tako i na Hrvatskoj televiziji. Samo onaj glavni ravnatelj, ravnatelj, glavni urednik, član programskog vijeća, rukovoditelj, itd. na HRT-u koji časno služi građanima, koji omogućuje da HRT kao javni servis informira građane, poštuje i promiče temeljna ljudska prava i slobode, štiti nacionalne interese, poštuje različitosti te potiče pluralizam političkih, religijskih, svjetonazorskih i drugih ideja te omogućuje javnosti da bude upoznata s tim idejama, opravdava svoje postojanje na takvom položaju. U protivnome šteti ugledu javnog medija HRT-a, narušava demokratski poredak hrvatskog društva te Ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, izravno manipulira hrvatskom javnošću i treba odstupiti s rukovodećeg mjesta kao i iz javnog života.

Tražimo:

- **neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana**
- **neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u**
- **neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika tog društva kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima.**

Tražimo: pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti programi.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

"OVO JE BOSNA"

Zanimljivo je da su i na Odboru za vanjske poslove Europskog parlamenta, u kojoj je sudjelovala Visoka predstavnica EU-a za vanjske poslove i sigurnosnu politiku Catherine Ashton, shvatili što je bitno kod prosvjeda u Mostaru (Hrsvijet, 12. 2. 2014.). Naime, gđa Ashton je naglasila da je pozorno pratila sva događanja u BiH, a posebice u Mostaru, koja su mogla prerasti u međunacionalni sukob. Da je netko s muslimanske strane sukob doista želio pokazuje i oštro reagiranje na posjet predsjednika Vlade RH Zorana Milanovića, koji je imao za cilj spriječiti taj sukob.

Najzanimljivije je što je najoštrija u tom napadu bila redateljica Jasmila Žbanić, koja iz Hrvatske izvlači velike novce:

Kad god je Hrvatska u Bosni smirivala situaciju, a za svoje saveznike imala nacionaliste i mafiju, građani su patili, a zemlja bila rasturena! MILANOVIĆU, MARŠ KUĆI!!!

Spominje se sitnica od 3,8 milijuna kuna, ali i to da redateljica baš i ne voli Hrvate. Proslavljeni hrvatski redatelj Jakov Sedlar kaže (*Jasmila je primitivna Balkanka! Mi financiramo filmove o*

mužahedinima umjesto da promoviramo svoju kulturu', Dnevno.hr, 12. 2. 2014.):

"Svatko je odgovoran za svoje riječi, ali nije u redu da se tako govori o zemlji koja ti pomaže da radiš svoje filmove. Time pokazuje da je primitivna Balkanka, takva je to komunikacija."

Odmah mi pade na pamet kako to što ne voli Hrvate i jest prednost kada u Hrvatskoj tražiš novce. Doista je jednostavno:

Ne smiješ voljeti Hrvatsku, ali možeš hrvatske novce!

Mnogo manje bi trebalo uložiti da se npr. tiska knjiga pisama koja mi gđa Hilda M. Foley spominje u e-pismu od 10. 2. 2014.:

... malo je Hrvata koji reagiraju na laži i klevete protiv Hrvatske – a ima ih stalno. Ja sam pisala tih zadnjih 23 godine oko 5 000 pisama, ponajviše na engleskome, upućene američkim predsjednicima, senatorima i predstavnicima u Washingtonu, američkom Ministarstvu vanjskih poslova i Ministarstvu obrane, te UN-u, ICTY-u, vladama u Engleskoj, Francuskoj, Izraelu, Njemačkoj, nekoliko i hrvatskoj Vladi i Saboru, te mnogim novinama, New York Times, Chicago Tribune, Los Angeles Times i druge, oko 75 ih je tiskano barem koliko znam, jer imam kopije od tih nekoliko novina. Dapače, dva pisma su tiskana u London's Financial Times, čije kopije sam primila od tamošnjih prijatelja. Živim već 63 godine u Americi, udana za Amerikanca (irskog porijekla) pa bi čovjek mogao pitati zašto sam se toliko trudila? Jednostavno – kao rođena Zagrepčanka, ljubav za domovinu nikad nije uvenula. Kad bi samo domaći Hrvati shvatili kakvu divnu zemlju imaju, morali bi se dragom Bogu zahvaliti za nju i čuvati i ljubiti ju kroz dobro i zlo.

Nije "slučajno" da ju toliki narodi već stoljećima žele osvojiti.

Vjerovali ili ne: 5000 pisama! Ne dvojim da bi to današnjim vlastima bilo jako teško ponuditi gđi Foley tako nešto. Naravno, mogli bi naći niz drugih primjera sličnih ovom, ali u Hrvatskoj da se primjenjuje gornje pravilo, pa zašto ne bi novce za to dobio i netko tko službeno nije Hrvat?

Čak i zabavno izgleda kada bosanska redateljica predsjedniku Vlade države koja joj daje silne novce kaže to što je rekla. Da, zašto on ide spašavati Hrvate u Mostaru i BiH od novog sukoba? Prvo treba

pokazati ljubav prema Hrvatima u RH! Zato neki i misle kako je takvo reagiranje uslijedilo samo zato što su uskoro izbori.

Kako je na portalu Dnevno.hr, 11. 2. 2014. objavljen komentar: *Jasmila, marš kući, i vrati pare*, a jako mnogo ljudi je iskazalo slaganje s autorom teksta, redateljica je izjavila kako ona samo govori istinu.

Naravno, ne spominje kako su prosvjednici u Mostaru vikali **OVO JE BOSNA!**

To je naglasilo niz hrvatskih komentatora. Svakom Hrvatu jasna je paralela s velikosrpskom politikom Slobodana Miloševića, pa nisu izostale ni te usporedbe (devedesetih se vikalo u Hrvatskoj: **OVO JE SRBIJA**, zar ne?), kao i s činjenicom kako se to sve događa u vrijeme kada su u EU konačno počeli shvaćati najelementarniju činjenicu kako ravnopravnost tri naroda u BiH podrazumijeva da sva tri naroda moraju imati ista prava!

Pogledajmo što sam o sličnosti s Miloševićevom politikom govorio prije 21 godinu na hrvatskom radio programu u Melbourneu (siječanj 1993.):

Izetbegović je vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. 'Svi Srbi u jednoj državi. Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi' Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: 'Jedan građanin – jedan glas' (ovu parolu doslovno spominje danas u svom komentaru prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, portal narod.hr, op. J.P.). (...) S obzirom da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti triju naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA 'VLASTITOG TERITORIJA', koja bi im garantirala da se povijest ne će ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga 'boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku.

Naravno, razumijem i naše ljude koji na ovakav način reaguju na spoznaju kako netko tko od RH dobiva tako velike novce iskazuje na ovaj način svoju "ljubav" prema Hrvatima. Jeste li zaboravili sam početak srpske agresije na BiH? Hrvatska je primila oko 600.000 njihovih izbjeglica, a nisi mogao ući u neki tramvaj u Zagrebu da ne čuješ kako govore sve najružnije o zemlji koja ih je udomila i hranila?

Meni je uvijek na pameti slična "zahvalnost" jedinog mog doktora znanosti koji radi na sveučilištu u BiH. Vidio sam na nekom portalu kako se okomio na mišljenje jednog našeg sveučilišnog profesora, jer mu se kako je rekao – ne može vjerovati kada je podržavao politiku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Iskazao sam čuđenje kako se on, kao moj doktorand, nije odrekao doktorata i pozicije na sveučilištu kada dobro zna da i ja podržavam politiku akademika Tuđmana. Vjerovali ili ne, uopće se nije odrekao ni doktorata ni svoje pozicije na sveučilištu!?

Evo što je o pomoći RH susjednoj državi, o kojoj govori i redateljica, a i mnogi u BiH ovih dana, rekao general Slobodan Praljak u svom veličanstvenom završnom govoru u Haagu (cijeli govor je sastavni dio Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH, koje je prije dvije godine poslano članicama VS-a UN-a, a potpisalo ga je preko 2000 Hrvata, npr. akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Pečarić, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a dr. sc. Zvonimir Janko, der Universitaet Heidelberg i dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz – Sorbona, biskup Pozaić, Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.) itd.):

Obuka policajaca iz BIH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BIH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BIH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BIH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BIH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BIH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BIH.

Regularni logistički centri A BIH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BIH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BIH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BIH) i onda kada je ta vojska (A BIH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

A što je s referendumom Hrvata za BIH, koji je preduvjet za postojanje te države.

Priznanje BIH od RH.

Imenovanje veleposlanika RH u BIH.

Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BIH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

Potpuno analogno našem generalu možemo reći kako je logika onih koji napadaju Milanovićev pokušaj sprječavanja sukoba u Mostaru zlo za BiH *logika koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa*.

Zapravo, ona je istinita samo za one koji su takav sukob željeli, ali to ne mogu priznati. Jer, doista, u situaciji kada u EU-u počinju uvidati kako u BiH doista moraju biti ravnopravna sva tri naroda, takav sukob pomaže da se zaustavi tako nešto.

A "zahvalnost" prema RH, koju vidimo i danas, ponajbolje je pokazati na primjeru spašavanja Bihaća od genocida. Znamo da se takav genocid spremao Bihaću neposredno poslije onog u Srebrenici. U srpskom okruženju bilo je 160 – 180 tisuća ljudi. Iz Bihaća (a slična pisma stižu i iz Sarajeva) tada pišu vlastima u RH:

*PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH
DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH
N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.*

Vaša ekscelencija, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutrašnjih poslova Bihać.

Zbog siline artiljerijskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona se iseljava i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gađajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice. Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napućeno stanovništvo.

*S poštovanjem,
Adnan Alagić,
načelnik općine Bihać*

Svima je poznato da je operacijom *Oluja* spriječen genocid u Bihaću. Tuđman je znao što nas čeka ako spasi Bihać, ali spasio ga je. Kao što kaže tadašnji američki vojni ataše u RH Ivan Šarac, član kuće slavnih američkih obavještajaca, general Gotovina, a time i RH, spasio je Bihać od genocida razmjera onih u II. svjetskom ratu. Slično govore i pišu general Brian Gallagher (Hrvatski vjesnik, 10. listopada 2012.) i niz drugih zapadnih vojnih stručnjaka. Znamo da je genocid u Bihaću bio odobren od nekih svjetskih moćnika (iz EU-a) jer se poslije njega trebalo Srbe proglasiti pobjednicima u ratu.

Zapravo, o tome sam pisao predsjedniku Vlade u nizu od 12 pisama prije konačne presude našim generalima u kojima sam mu sugerirao da zbog spašavanja tolikog broja ljudi u Bihaću generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Logičnije bi bilo da to učine oni koje je spasio, zar ne? A zašto nisu vjerojatno ponajbolje opisuje sljedeća priča iz moga jedanaestog pisma Milanoviću:

Zanimljivu priču mi je u Tomislavgradu ispričao jedan zastupnik BH parlamenta iz vremena kada je uhićen general Gotovina. U Parlamentu je sjedio pored jednog zastupnika iz Bihaća, koji mu je rekao:

- *Meni je general Gotovina glavu spasio.*
- *Pa javi se za riječ i to kaži svima!*
- *Kada bih ja to rekao, onda bi mene moji za glavu skratili!*

Naravno, sve je to razumljivo. Da, teško je biti čovjek! Lakše je govoriti "istinu" i dobivati hrvatske novce, zar ne?

Dnevno.hr, 18. veljače 2014.

Glas Brotnja, 18. veljače 2014

PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU

Izlaganje na tribini u Splitu posvećenoj prvostupanjskoj presudi šestorici Hrvata iz BiH, 27. svibnja 2013.

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim Hrvatskoj udruzi Benedikt što je u sklopu Tribine pred presudu šestorici Hrvata iz BiH organizirala predstavljanje mojih knjiga. Posebno sam zahvalan svojim dragim prijateljima Josipu Joviću i Jošku Čelanu što su sudjelovali u ovoj tribini i predstavili moje knjige.

Josip je spomenuo moju knjigu *Trijumf tuđmanizma*, a zapravo je taj naslov nastao poslije razgovora s njim. To me asociralo na činjenicu da je na tuđmanizmu zasniva i velika koalicija koja je za ove izbore stvorena upravo u Splitu pa posebno pozdravljam ovdje nazočne budućeg gradonačelnika Splita g. Vjekoslava Ivaniševića i buduće dogradonačelnike moje drage prijatelje prof. dr. sc. Matka Marušića i prof. dr. sc. Borku Jadrijević, budućeg župana Zlatka Ževrnju.

U knjizi *Hajka na Thompsona* ima je jedan tekst u kojem ja kao polemiziram s Joškom o mentalitetu južnih i sjevernih Hrvata. A vidim da je tu i g. Luka Podrug koji je svojevremeno na HTV-u prenio jednu moju "priču" o tome:

Kaže Štef Stipi:

– Znaš li Ti, Stipe, što je Zagreb za Split?

– Ne znam!

– Europa!

– Jest, imaš pravo. A znaš li Ti, Štef, što je Split za Zagreb?

– Ne znam!

– HRVATSKA!

– Jest, imaš pravo.

Jučer sam dobio sljedeći e-mail:

Uvaženi akademiče Pečariću,

Osobno sam zahvalan Vama, kao i drugim suorganizatorima tribine koja će se održati 27. 05. o.g. u Splitu a povodom iščekivanja izricanja prvostupanijske presude šestorici BiH Hrvata pred sudom u Haagu. Ja sam u tim teškim i turbulentnim vremenima borbe za opstojnost Hrvata u BiH u periodu kolovoz 1992 do rujna 1993 godine bio na dužnosti pomoćnika dvojice načelnika glavnog stožera HVO-a, tj. u određenim periodima bio sam pomoćnik i generalu Petkoviću i generalu Praljku i s ponosom se sjećam te dvojice časnika i njihovog doprinosa u borbi za opstanak hrvatskog naroda u BiH. Također sam u različitim periodima ratnih devedesetih godina surađivao i sa četvoricom ostalih optuženih Hrvata iz BiH. Prije tri godine na Haaškom sudu sam bio posljednji svjedok obrane generala Petkovića, kao i jedan od svjedoka obrane generala Praljka.

Gospodine akademiče, ja bih mogao ispisati stotine kartica teksta o tim teškim ratnim godinama ponosa i slave, u kojima nama nije bila velika nijedna žrtva za ostvarenje svetoga cilja, stvaranja i oslobađanja jedine nam domovine, i mi smo taj cilj i ostvarili, bez obzira na sve poteškoće i djelovanja onih kojima je glavni grad bio (i ostao) Beograd, a ne Zagreb. Bili smo i ostali spremni na svaku žrtvu, pa i ove sudske križne putove koji zadesiše naše mnoge suborce. S vjerom u Boga i konačnu pravednu, oslobađajuću presudu i ovoj našoj šestorci, još jednom Vam kao general HVO-a zahvaljujem na vašem ogromnom osobnom doprinosu i nesebičnom zalaganju za očuvanje digniteta i vrijednosti Domovinskog rata, kao i na aktivnostima vezanim za obranu optuženih Hrvata.

U ponedjeljak ću sa zadovoljstvom nazočiti najavljenoj tribini u Splitu, kao i na predstavljanju Vaših knjiga.

S osobitim poštovanjem,

Ivica Primorac, general bojnik u mirovini

Naravno, svi mi nazočni zahvalni smo generalu Primorcu i svim hrvatskim braniteljima što su ostvarili ovo što je naš general napisao u ovome svom e-mailu.

Podsjetimo se kako je predsjedavajući Žalbenog vijeća Haaškoga suda američki sudac Theodor Meron obrazlažući oslobađajuću presudu generalima Gotovini i Markaču nazvao suprotnu odluku nerazumnom. Drugim riječima, do te odluke Sud u Haagu se ponašao nerazumno. Ja sam u momentu uvođenja priče o tzv. Zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije to nazvao suludim. A baš i ne znam koliko je bitna razlika između "nerazumnog" i "suludog". Zapravo, pričom o našim Hrvatima iz BiH ta priča se samo nastavlja.

Jednom sam napisao da kada netko napadne vašu domovinu, a ovdje se radilo još šire – željelo se iskorijeniti cijeli narod, možete postupiti na tri načina:

- 1) Ili ćete uzetu pušku u ruke
- 2) ili ćete uzeti pero
- 3) ili niste čovjek.

Na žalost, na vlasti su nam od 2000. ovi treći. Još je i gore: mnogi rade izravno za korist agresora. Sud u Haagu im je svojim nerazumnim, tj. suludim odlukama puno pomogao u tome.

Trebalo je uništiti ponos narodu koji je razoružan pobijedio u pravednom osloboditeljskom ratu, a kao takav postao kost u grlu svjetskim moćnicima koji misle da su bogovi na Zemlji i kao bogovi oni odlučuju koji narod može biti slobodan a koji ne. Naravno, zato su domaćim slugama, a prva knjiga koju danas predstavljamo jest *Rasizam domaćih slugu*, na udaru svi oni koji ometaju ostvarenje takvih nakana: Branitelji, Crkva i mnogi pojedinci. Jasno je zašto je – onda – u sklopu ove tribine i knjiga *Hajka na Thompsona*. Nitko od nas koji smo pisali i perom se borili za svoju domovinu nije pomogao više očuvanju ponosa ovog naroda od Thompsona i njegovih pjesama, zar ne?

Jednu svoju knjigu sam tako i naslovio *Za ponosnu Hrvatsku*, 2009. A posvetio sam je *Hrvatskim pravednicima koji i danas stradavaju, zbog presuda sramotnog suda u Haagu, da bi Hrvatska bila zemlja ponosnih i dostojanstvenih ljudi*. Neke sam i nabrojio. Tu su Kordić, Gotovina, Markač, a i svi Hrvati iz BiH kojima je posvećena ova tribina. Još 2001. posvetio sam Haaškim uznicima i knjigu *Sramotni*

sud u Haagu, tiskanu još 2001., a general Praljak je pisac predgovora te knjige!

I druge sam svoje knjige posvećivao pojedinim našim ljudima koje je progonio Sud u Haagu: i Kordiću (Hercegovac iz Boke, 2003.) i Bobetku (Trijumf tuđmanizma, 2003.) i Gotovini (Nepoćudne knjige, 2003.) i Praljku (U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski, 2004.), ali, naravno, i onima koji su i Haagu i svjetskim moćnicima najveća kost u grlu, pa ih progone i ovim optužnicama: Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu (Za hrvatsku Hrvatsku, 2001.) i ratnom ministru Gojku Šušku (Pronađena polovica duše, 2002.).

Na žalost, iako presude Gotovini i Markaču pokazuju da se štošta promijenilo u ponašanju Haaškog suda, ipak ne možemo biti spokojni. Zlokobna je spoznaja da je Dario Kordić već 15 godina (od dosuđenih mu 25) na teškoj robiji, iako je poznato da je osuđen na temelju jednoga jedinog lažnog dokaza nastalog u "radionici" odvjetnika Nobila i MUP-a, kako pokazuje Hrvatski tjednik od 9. svibnja 2013. u tekstu *Kako je 2000. godine krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima, a kako je na robiju osuđen nevini Kordić – 32 MILLJUNA DOLARA PLAĆENO ODVJETNIKU NOBILU ZA OBRANU GENERALA BLAŠKIĆA*, iz koga je razvidno da je ta činjenica odavno poznata.

Naravno, i interes muslimana u BiH je sličan. Pa oni su minirali most u Mostaru čije je rušenje bio osnova za demoniziranje generala Praljka i Tuđmanove Hrvatske. A upravo je general Praljak to dokazao. Činjenica da su današnje hrvatske vlasti tu kao i ostalih 17 knjiga našega generala proglasio šundom svjedoči da im je i danas u interesu osuda Hrvata iz BiH-a. Tako bi nadoknadili izgubljeno oslobađajućom presudom Gotovini i Markaču.

Zašto su generalove knjige šund sjajno pokazuje sljedeći primjer: General Praljak je u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.–1995.* pisao o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut ću da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.

Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta!

Svjetski moćnici su već samom optužbom Hrvata iz BiH pokazali da ih ne zanima istina u svemu tome. Oni znaju da ih je Izetbegović izigrao potpisivanjem Cutilierovog plana po kome je BiH trebala biti podijeljena na nacionalne jedinice, da bi uopće BiH bila priznata kao država. Pa ipak im je zločin Hrvata iz BiH stvaranje Herceg Bosne, dakle ono što su sami predložili, a muslimani ih izigrali. Logično je zaključiti da su i oni uključeni u tu prijevaru Hrvata u BiH, kao što su sudjelovali i u prijevari optuživanja Hrvata za rušenje Staroga mosta u Mostaru i mnogim drugim sličnim prijevarama. Uostalom, poslije pokolja muslimana u Srebrenici, svjetski moćnici su planirali još veći srpski pokolj u Bihaću, da bi Srbe proglasili pobjednicima u ratu. To je spriječio predsjednik Tuđman i Hrvatske vojne snage. Kada sam 2001. tijekom boravka u Australiji doznao da se u Haagu interesiraju za generala Praljka ovako sam to prokomentirao:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gore položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu Za hrvatsku Hrvatsku u Zagrebu promovirao, uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića, upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman.

U posveti spomenute knjige iz 2004. napisao sam:

Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Čitajući komentare o generalu Praljku na Portalu HKV-a vidjet ćete kako hrvatski intelektualci misle isto to što sam napisao prije puno godina.

Tako Vinko Buretić piše:

Nadam se da će naši hrvatski generali biti oslobođeni. Ne ću se iznenaditi ni ako budu osuđeni. Naime, kad je riječ o političkim suđenjima tada pravo poklekne pred politikom. Zar nije za to najbolji dokaz slučaj kardinala Alojzija Stepinca, pravomoćno osuđenog, danas hrvatskog blaženika.

General Slobodan Praljak je za mene sada i ostatak će jednim od najvećih Hrvata. Bez obzira na presudu. Presuda će više govoriti o haškom sudu i tužilaštvu negoli o optuženim generalima.

Izdvajam još samo jedno mišljenje:

Hrvatski vitez, Slobodan Praljak, general pobjedničke Hrvatske vojske, ima sve osobine državnika, sposobnog u budućnosti voditi hrvatsku državu.

A zar na tom tragu nije i naslov jednog poglavlja iz moje prethodne knjige iz trilogije o rasizmu (*Rasizam svjetskih moćnika*): *U susret novim rasističkim presudama: General Praljak kao inspiracija.*

Prvi dio knjige *Rasizam domaćih slugu* upravo je i posvećen Bihaću preko pisama predsjedniku Vlade, s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir. Drugi dio posvećen je Hrvatima iz BiH-a, a dano je i pismo V-aS UN-a o Hrvatima iz BiH-a na engleskom i hrvatskom jeziku, u kojemu je glavni dio veličanstveni završni govor generala Praljka. Spomenut ću da su to pismo potpisali i akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a Janko (Heidelberg) i Juričan (Sorbona), kao i mnogi drugi. Završno poglavlje knjige *Čekajući slobodu i Hrvata iz BiH* zapravo je naša poruka svima: *Bez obzira kada ćemo dočekati njihovu slobodu, ništa ne može promijeniti činjenicu da se radi o velikanima hrvatskog naroda.*

Pitanje je samo hoćemo li dočekati njihovu slobodu odmah ili ćemo morati nastaviti i našu borbu za pravdu. Siguran sam da bi nam u takvoj borbi i dalje od velike pomoći bilo gornje pismo.

Ili da citiram poznatog hrvatskog kolumnistu Matu Kovačevića:

Presuda, ma kakva ona bila, ne će, niti može u našim srcima utrnuti solidarnost, a u očima i doprinos generala Slobodana Praljka, Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića u stvaranju hrvatske slobode i obrane hrvatskoga naroda u BiH, kao i stvaranju preduvjeta za mirovne pregovore, koji su, između ostaloga, omogućili i opstanak muslimansko-bošnjačkom narodu.

Hvala!

Hrsvijet, 28. svibnja 2013.

Glas Brotnja, 29. svibnja 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

RAČANOVA OPORUKA (I.)

Vjerovali ili ne nedavnu presudu HDZ-u doživio sam i osobno. Iako sam se još poslije predsjedničkih izbora povukao iz političkog djelovanja ipak je ta presuda bila i sudska presuda takvom mom djelovanju.

O čemu se radi? Dolaskom na vlast 2000. godine Račan je objavio kako je HDZ stranka pod istragom, a ja sam baš u to vrijeme izabran za akademika. Bilo je očito kako Račan pripisuje samo HDZ-u zasluge za stvaranje hrvatske države, a za njega i njegovu stranku stvaranje hrvatske države je najveći mogući zločin. Naravno, radilo se o kontinuitetu njegove izjave o stranci opasnih namjera. Da su te opasne namjere bile stvaranje hrvatske države bilo je očito kada je Račan sa svojim SDP-ovcima napusti Sabor prilikom izglasavanja neovisnosti. Živo je bilo sjećanje na izjavu Mata Meštrovića kako se čelnici oporbe okupljene oko Račana nisu radovali Oluji. To je bio razlog zašto je napustio takvu oporbu i prešao u HDZ.

Već tada je bilo jasno da se radi o ljudima koji ne vole ni hrvatski narod ni njihovu u krvi izborenu državu. Još tada sam komentirao kako je meni mnogo ljepše nego njima: Oni vladaju državom čije ime ne vole, a ja živim u državi čije ime volim! Zato sam se tada, dakle u vrijeme kada su mnogi bježali iz HDZ-a, upisao u HDZ. Na samom prijemu priznao sam da su razlozi egoistični, tj. želio sam biti u osuđenom HDZ-u i tako «pobrati» djelić zasluga stvaranja države. Istina, detudmanizacija HDZ-a učinila je da baš i nisam dugo ostao u HDZ-u, ali mi je drago da sam sudjelovao makar malo u onemogućavanju Račanove oporuke, koja se ovih dana realizirala i presudom.

Tihomir Dujmović u tekstu *Je li presuda Sanaderu pravda ili politika?* Dnevno.hr, 14. 03. 2014. kaže:

I da na kraju balade nije i HDZ osuđena kao da je doista kriminalna organizacija, pa da mediji pod kontrolom vlasti nisu krenuli u hajku, hajku kojoj je intonaciju dao Davor Butković tezom „HDZ je od danas i službeno kriminalna organizacija” mi bismo još mogli reći da je nerealno spekulirati oko toga nije li politika prava pozadina ovog suđenja. Nakon što je presuđeno i HDZ-u, a Mirela Holly spekulira oko toga nije li ovo dobar pledoaje za zabranu HDZ-a, posve je jasno da se motivi cijelog ovog suđenja nisu zadržavali samo na „afirmaciji pravde”. (...) Početi suđenje točno prije jednih izbora, a locirati konačnu presudu taman negdje uoči idućih izbora i pri tom kalkulirati „da im zabranimo rad ili ne?” nije daleko od gole politike i čiste instrumentalizacije pravosuđa. Za nadati se da bi se na tu temu na vlasti moglo pronaći pametnih i odgovornih premda su inače takvim kadrovima silno deficitarni, jer ako nekomе padne na pamet zabraniti HDZ revoltu neće biti kraja.

Na neki način sudjelovao sam i u početku tog suđenja koji spominje Dujmović. Niz aktivnosti grupe istomišljenika imale su za cilj onemogućiti očitu želju za uništenjem HDZ-a. Zapravo to uništenje je samo jedan korak koji vodi u borbi za (pro)Srpsku ili/tj. (pro)Britansku Hrvatsku, kako to svakim danom sve više i više postaje tako razvidno. I takvo naše djelovanje je doprinijelo tome da se te želje koje i danas spominje Dujmović nisu već tada ostvarile.

Tada sam iz Pakistana napisao i slijedeće pismo (koje je supotpisalo nekoliko stotina naših ljudi i pored velikih problema u komunikaciji koje sam imao):

OTVORENO PISMO SVIMA KOJIMA JE HRVATSKA U SRCU

Bivši komunisti su 2000. godine došli na vlast s parolom „Oni su nama oprostili – mi njima ne ćemo!“ Da su doista tako i mislili pokazao je Račan, kada su došli na vlast, izjavom: „HDZ je stranka pod istragom!“ To nisu mogli provesti iz više razloga.

Za ostvarenje tog plana ne bi imali 2/3 glasova u Saboru.

HDZ je bio još uvijek Tuđmanova stranka i imao je jaku poziciju u Saboru.

Na čelo HDZ doveden je čovjek spreman detuđmanizirati HDZ i tako im sve to olakšati.

Danas vidimo da doista očekuju završetak tog plana. HDZ je i doslovno stranka pod istragom, a najavljuju i raspad te stranke koja je stvorila hrvatsku državu. Kukuriku koalicija očekuje i najavljuje dobivanje dvotrećinske većine u Saboru. Očito je svima da „posao“ za takav rasplet izbora odrađuju mediji i DORH. Ostvarenje tog scenarija znači promjenu Ustava i „temeljitu rekonstrukciju Hrvatske“. To su njihove riječi.

Ponašanje hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca nije ukazalo da su dorasli današnjem trenutku. Svi pokušaji ujedinjenja i sprječavanje potpunog ostvarenja ciljeva velikosrpskog Memoranduma 2, o čemu smo govorili u našem Pismu Saboru RH, propali su. S druge strane, ponašanje Predsjednice HDZ-a pokazuje da su konačno i u HDZ-u shvatili o čemu se radi (barem neki jer je sigurno politika te stranke u zadnjim godinama itekako ostavila duboki trag i u samom HDZ-u). Spomenut ću samo njeno reagiranje na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a, u kome se izriječom govori o rasističkim presudama u Haagu. Unatoč našoj izuzetno oštroj osudi ponašanja svjetskih moćnika, predsjednica Vlade kaže da visoko cijeni „zauzimanje za zaštitu temeljnih demokratskih vrijednosti

Domovinskog rata na kojima je stvorena Republika Hrvatska“ i pozvala nas je na dogovor „o mogućim daljnjim aktivnostima i suradnji po tom pitanju“. Pismo je objavljeno na internetskim stranicama Vlade, što je svojevrsna poruka i onima u zemlji i onima izvan nje. Da je mislila ozbiljno pokazuje i reagiranje medija koji su prešutjeli jednu tako važnu poruku predsjednice Vlade i svjetskim moćnicima i svima koji kriminaliziraju Domovinski rat.

Možemo li biti sigurni da upravo to nije bio neposredan povod odluci da se u izbore ponovno, još drastičnije nego u slučaju izbora predsjednika, umiješa USKOK? Da Predsjednica misli ozbiljno pokazao je posjet hrvatskih intelektualaca, uglavnom onih koji su bili okosnica u ovom i nizu drugih sličnih otvorenih pisama (akademici Ivan Aralica, Dubravko Jelčić, Slaven Barišić, profesor Miroslav Tuđman i drugi) kada je Predsjednica najavila stvaranje Savjeta predsjednice HDZ-a za zajedničko promišljanje o tome što treba učiniti za budućnost Hrvatske, koji će uz ostale činiti i te osobe. A radi se o osobama koje su se kroz sve ovo vrijeme suprotstavljali detuđmanizaciji (tj. rashrvaćivanju) i HDZ-a i Hrvatske!

Znamo da je profesor Miroslav Tuđman naglašavao da će prihvatiti suradnju s HDZ-om pod uvjetom da se „mora HDZ demokratizirati i vratiti na pozicije predsjednika Tuđmana, odnosno javno odmaknuti od 8 godina Sanaderova vođenja HDZ-a“. Njegovo postavljanje na listu HDZ-a na mjesto koje mu garantira ulazak u Sabor, zapravo znači upravo da je HDZ već danas ili želi biti na tim pozicijama.

Zapravo, sve ovo je poznato mnogim našim ljudima. To na najjednostavniji i najbolji način potvrđuje prvo reagiranje na tu vijest koju sam dobio od jedne mlade Hrvatice:

„Sada znam da ću otići na izbore i ne mogu vjerovati da ću glasovati za HDZ.“

Na krajnje simpatičan način poručila nam je da ovaj put glasovati za HDZ ne znači glasovanje po principu „što manje zlo“, nego to glasi davanje podrške i profesoru Tuđmanu, akademikima Aralici, Jelčiću i Barišiću i svima ostalima koji će kroz Savjet predsjednice HDZ-a učiniti sve što je moguće da

vratimo ponos i dostojanstvo našoj Hrvatskoj. To znači snažnu poruku da mnogi u Hrvatskoj žele povratak HDZ-a na pozicije predsjednika Tuđmana. A takav HDZ, bio on na vlasti ili ne, i jest najveći mogući udar svim protivnicima ostvarivanja hrvatskih nacionalnih interesa.

Zato pozivam sve one kojima je Hrvatska u srcu da izađete na izbore, glasujete po svojoj savjesti i tako spriječite ostvarenje velikosrpskog Memoranduma 2.

akademik Josip Pečarić

22. studenog 2011.

Evo kako je to naše djelovanje tada opisao g. Vinko Buretić (Portal HKV-a, 28. 11. 2011.):

Angažman prof. Miroslava Tuđmana na strani HDZ-a, te niza javnosti poznatih osoba kao što su Ivan Aralica, Josip Pečarić, Dubravko Jelčić, Zdravko Tomac, Damir Krstičević i mnoštvo drugih nije nikakvo iznenađenje. Nakon što je predsjednica HDZ-a Jadranka Kosor podržala zahtjev 2200 hrvatskih intelektualaca Ban Ki-Moonu i Vijeću sigurnosti da puste na slobodu Gotovinu i Markača, i nakon što je Kukuriku koalicija najavila kako će dvotrećinskom većinom „zacrvenjeti“ Hrvatsku, bilo je razumno očekivati okupljanje oko HDZ-a svih onih kojima je na srcu normalna, višebojna Hrvatska.

Treba prije svega naglasiti da smo mi još tada, dakle prije samih izbora, koji su i provedeni u znaku Račanove oporuke, tj. HDZ-a kao stranke pod istragom, mi ukazivali na provođenje Memoranduma 2 SANU! Zato treba iznova podsjećati naše ljude što traži taj novi velikosrpski memorandum (STRATEŠKA POLAZIŠTA ZA OSLOBAĐANJE HRVATSKE OD UNUTARNJE AGRESIJE, UHIP i ZZH Zagreb, 2013.):

Cilj Memoranduma 2 jest staviti Srbiju u ravnopravan položaj sa svim državama na koje je ona počinila agresiju.

Devet zadaća Memoranduma 2

Program, ciljevi i metode Memoranduma 2 uobličeni su u dvije cjeline s ukupno devet zadaća.

Promijeniti karakter rata

Umanjiti odgovornost Srbije za počinjene zločine i razaranja, te optužnicama, potjernicama i montiranim sudskim procesima protiv državljana Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Kosova dovesti Srbiju u ravnopravan položaj s onim državama u njezinom okruženju na koje je počinila agresiju.

Odvratiti pozornost regionalnih i međunarodnih medija sa završnih procesa bivšim pojedincima srbijanskog političkog, vojnog i sigurnosnog vrha te političkog vrha Republike Srpske kojima se sudi na Haškom tribunalu.

Susjedne države – Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu i Kosovo, dovesti u položaj da odustanu od tužbi najavljenih pred međunarodnim sudovima.

Jedan od načina postizanja toga cilja jest taj da se pozornost javnosti zaokupi optužnicama, potjernicama i sudskim procesima koji će se odvijati pred srbijanskim pravosuđem protiv državljana Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Kosova.

Pokajničkim akcijama dovesti Srbiju u jednak položaj sa stradalim i oštećenim državama iz okruženja.

Ustrajavati na zatvaranju Haškog tribunala i na tome da se generalu Ratku Mladiću sudi pred domaćim pravosuđem.

Ostvariti teritorijalne probitke

Destabilizirati vlade susjednih država, provocirati unutarnje nezadovoljstvo i nemire te tako slabiti oštricu optužaba protiv Srbije. Ovu zadaću provoditi pod geslom „slaba vlast, slaba država“. U tome kontekstu, prijeko je potrebno poticati unutarnje nezadovoljstvo i nemire, jer time „u politički nestabilnim državama slabi oštrica optužaba protiv Srbije“.

Pomagati odcjepljenje Republike Srpske

Ustrajavati na konstitutivnosti Srba u Hrvatskoj, Crnoj Gori i na Kosovu, a srpske manjine koje žive u državama okružja preoblikovati u unitarnu svesrpsku zajednicu. Pritom i dalje instrumentalizirati Srbe u zemljama okruženja. Pokazivati „veliku brigu“ za Republiku Srpsku, zatim za srpsku manjinu u Vukovaru i istočnoj Slavoniji te na sjevernom dijelu Kosova kako bi te manjine na tim područjima postale konstitutivan narod, a potom zahtijevati teritorijalnu autonomiju Srba u tim dvjema državama. Nikada ne prihvatiti, kao konačno rješenje, da

„Srpska Krajina i slavonske zemlje“ ne postanu srpske zemlje, po uzoru na Njemačku, za koju Istočna Njemačka nikada nije bila izgubljena.

Donijeti Zakon o dijaspori i Srbima u regiji, u kojemu treba istaknuti pojam svesrpske zajednice (što je eufemizam za veliku Srbiju). Zaustaviti odvajanje Vojvodine, spriječiti daljnju regionalizaciju Srbije i oslabiti djelovanje islamske zajednice u Sandžaku.

Zaključak

Ako su Srbi Memorandumom 1 prouzročili genocid, urbicid, ratne zločine i razaranja, Memorandumom 2, prema njegovim autorima, Srbi trebaju u miru dovršiti sve one velikosrpske projekte koji nisu ostvarili u ratu.

Zar nije očito kako je politika hrvatski vlasti istovjetna Memorandumu 2 SANU? To pokazuje čak i ponašanje vlasti i u onome u što nisu uspjeli - povlačenjem tužbi za genocide. Neuspjeh u ostvarivanju tog cilja Memoranduma 2, pokazuje kako nije jednostavno biti srpski sluga. Naravno oni neće odustati od svog sluganstva što pokazuje kako su i odredili tim za sud u Haagu koji se ponaša u skladu s takvim željama vlasti, a što dokazuje naš poznati odvjetnik Željko Olujčić (narod.hr, 21. 03. 2014.):

“Šefica hrvatskog tima u Haagu Vesna Crnić – Grotić odrekla se unakrsnog ispitivanja, iz hrvatskog tima izbačen je jedan od najvećih autoriteta na području kaznenog procesnog prava prof. Mirjan Damaška, kolega Luka Mišetić statira i ne dobiva priliku da istupa i elaborira odrađene stavove hrvatske argumentacije.”

A najgore od svega je to što su gazde današnjih vlasti u RH u ratu poraženi od razoružanih Hrvata kojima je još bilo zabranjeno i kupovanje oružja. Porazeni? Ma idite! Hrvati su, kako je priznao sam njihov vožd Slobodan Milošević, napravili zečeve od njih.

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 31. 03. 2014.

Glas Brotnja, 31. 03. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

OTAC HRVATSKE DRŽAVE AKADEMIK FRANJO TUĐMAN I THOMPSON

Iznenadila me je prepuna Društvena dvorana Općine Tisno na razgovoru sa mnom koji je organizirao don Lazar Čibarić. Naravno, najviše je bilo riječi o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu i Thompsonu.

Svoje nove koncerte, na radost mnogobrojnih posjetitelja, Thompson počinje s čuvenim govorom predsjednika Tuđmana o izdajnicima koji se prodaju za Judine škude. Thompson zapravo i na taj način iskazuje svoju zahvalnost hrvatskom Predsjedniku za veliki dar koji nam je podario – hrvatsku državu. Namjerno ne govorim o “prvom hrvatskom predsjedniku” iz jednostavnog razloga što ona dva poslije njega jesu bili izabrani predsjednici RH, ali zar možemo upotrijebiti pridjev “hrvatski” za njih? Možemo li upotrijebiti taj pridjev za one o kojima je naš Predsjednik govorio u spomenutom govoru o judinim škudama? Mnogi hrvatski kolumnisti su već konstatirali ono što možemo čuti u svakodnevnim razgovorima: današnje vlasti sprovode velikosrpske interese. (Vidjeti npr. tekst Marka Curaća, *JOSIPOVIĆ – Komu treba pružiti ruku 'na drugoj*

strani’?, Hrvatski tjednik, 22. kolovoza 2013.) Nije Thompson bez razloga izabrao baš taj govor, zar ne? O tome kako je to izgledalo u Čavoglavama opisala nam je Eva Kirchmayer Bilić:

Sokolov se krik prolomio Petrovim poljem preko Svilaje, zaorio je glas prvog hrvatskog Predsjednika Franje Tuđmana, molitva i vapaj Bogu i Hrvatima diljem svijeta, sa stotinu tisuća k Nebu i Gospi uzdignutih ruku.

Evi naravno nećemo zamjeriti što je koristila ono “prvi” za jedinog hrvatskog predsjednika, zar ne? Možemo to tumačiti kao vjerovanje da ćemo uskoro dobiti i drugog!

Tijekom razgovora jedno pitanje je bilo zašto toliko pišem o Thompsonu. Još na prvoj proslavi u Čavoglavama poklonio sam Thompsonu knjige napisavši mu da je jedan od najvećih živućih Hrvata. Danas mnogi državotvorni Hrvati u svojim tekstovima spomenu Thompsona, a urednici ga stave u naslovu – svjesni njegovog ugleda. Npr. pogledajte tekst sjajnog kolumniste Zvonimira Hodaka, *Divljanje šačice od 150 tisuća nacionalista u Čavoglavama, tamo namjerno ne pozivaju Boru Čorbu, Cecu, Bajagu...* Svjedoci smo koliko je Thompson svojim pjesmama učinio i stalno čini da se mladi i danas osjećaju ponosni što su Hrvati, kao što smo se osjećali u vrijeme Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana.

Zato me nije iznenadilo kada sam dobio slijedeći e-mail. G. Ivan Bradvica, dipl. ing. građ. i pjesnik mi piše:

Gospodine Josipe!

Nakon Vaših informacija o proslavi Dana pobjede u Čavoglavama odlučio sam posvetiti pjesmu o Marku Perkoviću pa Vam je šaljem u privitku...

Marko Perkoviću Thompsone

Marko Thompsone
iz Tvog glasa slavljenički zvone
riječi i osjećaji životoljublja
koju glazba sljublja
u budućnost potomstva

hrvatskog zraka, kopna i pomorstva.
 Hrvatstvo slave
 pronosom istine prave.
 Prihvatio Te je puk
 njegov si istinski slavoluk
 lučonoša gdje Hrvata ima
 ljubav si među Hrvatima.
 Neka Te poživi Bog
 na ponos naroda svog.
 Pjevaj danas, pjevaj sutra
 vedra su s Tobom sva jutra.
 Duša nakon naše žrtve cvate
 Marko brate
 pjevaj u slobodi mira
 hrvatskog veselja našeg odabira.

Koliko god me nije iznenadio e-mail s pjesmom o Thompsonu, toliko me je iznenadilo kada mi se prije nekoliko dana opet javio g. Bradvica sa slijedećom pjesmom:

Josipe Pečariću

S Vašim javnim znanjem
 uočenim negativnim stanjem
 ne znanja i destrukcije
 u vlasti nacije
 priželjkujemo život bolji
 po našoj suverenoj volji.
 Matematičke i društvene nejednakosti
 bilo koja struka
 poput ljudskih ruka
 iskustvom spozna
 zakonitosti života
 rijetko tko dozna.
 Vi ih znate
 obogaćujte Hrvate
 a i druge

kao do sada
pa neka vlada
onaj tko zna bolje
to se očekuje dolje.
Kao pripadnici puka
u kojem se nagrađuje
žrtva, trud i muka
vođe pregaoce
stručne stvaraoce
slične Vama poznajete
njih okupite
na izborima se nametnite
Hrvatsku iz krize izvucite.
Mi Vas želimo gore
sve je dolje gore
rješite naše more
djela nade iz Vas zборе.
Akademiče Pečariću
želim Vam od srca sreću.

Od puno naših ljudi dobijam poruke u kojima hvale pojedine moje tekstove i ukupan angažman na koje obično ne odgovaram, ali ova pjesma me je ponukala da to učinim svima odjednom.

Naime, sve takove poruke doživljavam kao žal za našim Predsjednikom. Zašto?

Sredinom 1992. godine otišao sam u Melbourne na poziv sveučilišta LaTrobe. Odmah sam se povezoao s tamošnjom hrvatskom zajednicom. Bila su to teška vremena, a informacije nisu bile lako dostupne. Kao sveučilišni profesor smatrao sam se obaveznim objasniti našim ljudima što se zapravo dešava u Lijepoj našoj. Postavio sam sebi zadaću – mogu li iz doista malo podataka kojima smo raspolagali shvatiti što to zapravo naš predsjednik radi. Satima sam “slagao kockice” i potom objašnjavao ljudima o čemu se radi.

Da sam doista bio uspješan u tome pokazuju i slijedeće tri priče.

Prva se odigrala dan nakon Predsjednikova govora u Melbourneu 1995. Supruga jednog našeg konzula rekla mi je da me

se sjetila u trenutcima kada je jednoj manjoj grupi naših ljudi Predsjednik u povjerenju govorio o situaciji na ovim prostorima:

- *Govorio nam je sve ono što ste nam Vi objašnjavali prošle godine preko radija!*

Druga je iz kasnijeg perioda. Supruga velikog ratnog ministra Gojka Šuška gđa Đurđa mi je rekla da kada čita moje tekstove ima dojam da sam sjedio s njima kada su donosili važne odluke koje komentiram u svojim tekstovima.

Na kraju i na razgovoru u Tisnom sjajno je primljen moj govor s komemoracije u Adelaideu koji je pročitala gđa Mira Vrbanović (svojevremeno je na jednom predstavljanu u Splitu isti govor pročitao don Josip Čorić), koja je i inače sjajno vodila razgovor, a u kome sam dao sukus Tuđmanove politike.

Mnogi naši ljudi razumiju i vjeruju da su moje interpretacije Tuđmanovih zamisli doista dobre, pa čak neki znaju reći kako sam ja najveći živući Tuđmanist.

Meni je drago čuti da uspješno obavljam zadaću koju sam si postavio sam sebi te daleke 1992. godine u Australiji.

Međutim, mnogi ne razumiju da se radilo samo o interpretaciji Tuđmanove politike pa me pozivaju, kao i naš pjesnik, da radim nešto što ne treba raditi netko tko samo objašnjava tuđe zamisli.

Kada sam na hrvatskim radio programima (Sydney, Melbourne, Adelaide) govorio našim ljudima – oni su doista bili oduševljeni. Zapravo nisu ni bili svjesni da su se oduševljavali Predsjednikovim umijećem koje sam ja samo interpretirao. Tako mi je jedan tamošnji Hrvat (nisu mu tamo priznali naš fakultet, pa ga je ponovno završio; u tim 90-ima je već bio magistar, a kasnije je i doktorirao) rekao:

- *Josipe, Ti bi trebao biti predsjednik Hrvatske!*
- *Baš ste vi Hrvati čudni ljudi. Bog Vam je dao Tuđmana, a vi hoćete mene!*

Inače, smiješno mi je kada su mi svo vrijeme poneki naši ljudi govorili isto što i taj prijatelj iz Australije iz jednostavno razloga što bi odmah pokazali da mi baš puno i ne vjeruju. Naime, rekao bih im da sam ja pogriješan kandidat i da je pravi prof. dr. Miroslav Tuđman. On samo ne interpretira tuđe zamisli, već slično ocu, od svega toga stvara znanost. A ako promatramo i pobjedu u ratu, znamo da je

jedna od glavnih komponenata uspjeha Hrvatske vojske bila i obavještajna služba koju je vodio upravo Miroslav Tuđman.

Još 2000., kada je već krenula detuđmanizacija, uvjeravao sam HDZ-ovce da moraju istaknuti, već tada, kandidaturu profesora Tuđmana za buduće predsjedničke izbore.

O tome sam govorio i uoči posljednjih predsjedničkih izbora (a dao u nizu knjiga pa i u *Hajci na Thompsona*, str 79.):

U Večernjem listu sam već spomenuo kako sam još 2000., na Amac mreži pisao, (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvačivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman, najavom da će njihov kandidat na sljedećim predsjedničkim izborima, biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije važna samo vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi, itekako, trebala zabrinuti detuđmanizatore, jer bi morali računati na vrijeme koje dolazi, na vrijeme u kojem će im opet jedan Tuđman – biti predsjednik države.

U predgovoru knjige *Za ponosnu Hrvatsku iz dana u dan* koju sam poslao samo prijateljima uoči drugog kruga tih izbora napisao sam:

Zapravo smatram se i osobno odgovoran jer sam pripadao najužem krugu onih koji su nagovorili g. Tuđmana da se prihvati kandidature. Ni svi članovi njegove obitelji, ni neki najbliži prijatelji nisu ga podržali u tome. Bio sam uvjeren da sve što smo sve ove godine radili i akademici Aralica i Barišić, ja, a i neki drugi akademici, mnogi drugi intelektualci pa konačno i HKV garancija da ćemo se okupiti oko MT u velikom broju. Bilo je očito da se ovi iz vlasti jedino njega boje. Da njegovo prezime pomaže u razbijanju očekivane medijske blokade.

Iz dana u dan postajao sam svjestan da ljudi ne drže puno do toga što mi mislimo. Nisu polemizirali s našim stavovima, valjda smo bili preglupi da bi to trebali. Samo sam slušao o novim mogućim kandidatima. I onda su se pojavili i to tada kada je već MT i neki koji ga podupiru obišli SAD, Kanadu, Australiju.

Kao da su htjeli potvrditi zašto sam u emisiji kod dr. Tomca rekao da vjerujem samo MT, jer sin sigurno neće izdati oca!

Dok je Thompson vjerovao hrvatskim akademikima, pa je svoju podršku dao profesoru Tuđmanu (i na TV spotu), takva je podrška izostala i od Crkve u Hrvata (i u Hrvatskoj i u BiH), od mnogih državotvornih intelektualaca i od hrvatskih privrednika. Hrvatski akademici im očito nisu zaslužili takvo povjerenje!

I u nedavnom intervjuu za Hrvatski fokus ponovo sam govorio o tom mom prijedlogu HDZ-ovcima iz 2000-e:

Nisu razumjeli ni tada, ni na zadnjim predsjedničkim izborima (ne samo HDZ), a ne vjerujem da će i ubuduće, iako je prof. Tuđman sada njihov član (zapravo je na izborima spašavao HDZ u momentu kada je sve učinjeno da se HDZ izbriše s povijesne scene). A tako bi danas najjednostavnije svima pokazali da se doista vraćaju Tuđmanizmu! I dalje mislim kako je Tuđmanizam preduvjet za bilo kakvo hrvatsko okupljanje.

Zapravo je prof. Tuđman HDZ-ov zastupnik. Sjetimo se da je on postavio zastupnička pitanja o porezu za knjige generalu Praljku (proglasili su šundom knjige hrvatskog generala o Domovinskom ratu) ili o položaju novaka na sveučilištima. Jedini je saborski zastupnik potpisao i Pismo VSUN-a o Hrvatima BiH, ili ono o neopozivoj ostavci Gorana Radmana, ostalih urednika HTV-a, te Duke.

Da ponovim, ako mi se ne vjeruje u procjeni oko predsjedničkog kandidata, iako nisam naišao na neki ozbiljniji tekst koji oponira mojim argumentima, kako se može vjerovati nekim drugim mojim odlukama. (Ponavljam: ne treba s pravom jer nije isto donositi odluke i objašnjavati odluke koje je netko drugi već donio.) Zapravo, koliko sam bio u pravu kada sam govorio o utjecaju medija u izborima pokazuje i članak Marka Curaća *Prije će smijeniti Nadzorni odbor HRT-a nego Josipovićeva miljenika Gorana Radmana*, Hrvatski tjednik 22. kolovoza 2013., u kome se konstatira kako Josipović ne će dopustiti smjenu Radmana jer mu je potreban da mu pomoću HRT osigura još jedan mandat.

S druge strane poznato je također da je od tih predsjedničkih izbora moje djelovanje vezano samo za obranu vrijednosti Domovinskog rata.

Međutim, bez obzira na sva ta nerazumijevana, zahvalan sam svima kojima se sviđa to što radim, jer – kao što sam već naglasio – to doživljavam kao pohvalu politike i državničkog umijeća predsjednika Tuđmana, a meni govori da su moje interpretacije bile doista dobre.

Posebno sam zahvalan i Thompsonu jer sve što radi – radi u slavu Lijepe naše. Slavi našu domovinu koju nam je podario Otac hrvatske država akademik Franjo Tuđman. Kada vidimo i sto tisuća mladih kako na njegovim koncertima pjeva zajedno s njim jasno je i nama (a bogme njima):

Tuđmanova Hrvatska živi u mladima i ništa je više ne može i neće slomiti!

Josip Pečarić

Hrsvijet, 23. 08. 2013.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

**OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG
SUDA RH**

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,

Dražen Boroš u tekstu *MORA LI GLAVAŠ ZAISTA UMRIJETI?*, dnevno.hr, 19. ožujka 2015., upozorava kako su prošla dva tjedna od kada je Branimir Glavaš stupio u štrajk glađu zahtijevajući da Ustavni sud samo donese odluku o rješenju Vrhovnoga suda RH po kojem je Glavašu ponovno određen pritvor nakon što ga je upravo taj isti Ustavni sud pustio na slobodu, vrativši drugostupanjsku odluku Vrhovnog suda na ponovno odlučivanje. Boroš vas također podsjeća kako je prije osam godina Glavaš također štrajkao glađu. I doista podsjećam vas kako su tada akademici i biskupi poslali apel Vrhovnom i Ustavnom sudu koji vam ponovo šaljem u obliku u kojem je tada hrvatsku javnost izvijestila HINA:

APEL AKADEMIKA I BISKUPA – "SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!"

ZAGREB, 2. prosinca 2006. (Hina) – Skupina hrvatskih akademika i biskupa poslala je danas Apel Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, naslovljen "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!".

"Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", ističe se u Apelu, kojeg je potpisalo 19-oro akademika te četvorica biskupa.

U Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH navodi se i kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova. Da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljeća krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?"

Smatramo da je čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrijednije od života, zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati – iako mu se time ne obustavlja proces – i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo".

U Apelu najvišim tijelima sudske vlasti u Republici Hrvatsko akademici i biskupi podsjećaju kako je "štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao u dramatičnu fazu, i pitanje je dana kada bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt, koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek, koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine, nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine, pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica". "A konačno", dodaje se u Apelu, "treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića,

odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske", navodi se u Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, a koji je danas dostavljen Hini.

Apel su potpisali hrvatski akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jelčić, Mislav Ježić, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Ivo Padovan, Josip Pečarić Stanko Popović, Zdenko Škrabalo, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer-Baletić, te biskupi mons. dr. Mile Bogović, mons. dr. Valentin Pozaić, mons. dr. Želimir Puljić i mons. dr. Marin Srakić.

Žalosno je danas vidjeti da se ni poslije toliko godina ništa nije promijenilo, a još žalosnije je vidjeti iz teksta g. Boroša čime se Ustavni sud zadnjih tjedana bavio, a nije još našao vremena za Glavaševu tužbu koja doslovce život znači. Život hrvatskog generala koji je nakon trećeg odlaska u pritvor za isti "zločin" napisao: "Ako će me se odreći moja Hrvatska za koju sam prije 25 godina bio spreman život dati, onda idem do kraja!"

Istina, Glavaš ne bi bio prvi koji je zapravo osuđen na smrt kako smo mi akademici i biskupi upozorili još te 2006. godine, jer je u međuvremenu stradao, bolje reći ubijen general Đuro Brodarac, ali vaša odgovornosti će sigurno biti neupitna.

*Akademik Josip Pečarić,
na dan sv. Josipa zaštitnika našeg sabora i naše domovine*

Naslov: OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH

Datum: Fri, 20 Mar 2015 07:21:06 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Ustavni_sud@usud.hr, Ksenija_Podgornik@usud.hr,
Karmen_Gospodinovic@usud.hr,
Vladimira_Vodanovic@usud.hr
CC: hina@hina.hr

ODLAZE PRIJATELJI

Opet me zatekla tužna vijest. Nedavno je umro akademik Slaven Barišić, a danas evo i akademik Nikola Kallay. Obojica iz mog razreda u HAZU.

Rado sam prepričavao njegov komentar poslije mog govora na Izornoj skupštini Akademije na kojoj je prof. dr. sc. Ivo Goldstein dobio manje od trećine glasova akademika. Naime, Razred za društvene znanosti je 2012. godine predložio prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana Akademije. Prvo sam napisao podrugljivo pismo Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU. Poslije mog govora na Skupštini to moje pismo je zajedno s Goldsteinovim "odgovorom" pročitao tajnik Razreda za društvene znanosti. Rezultat je poznat: Nikad nitko nije dobio manje na nekoj izbornoj skupštini. (Više o tome može se naći u knjizi: Josip Pečarić *Zabranjeni akademik / Prijevarom u HAZU?!*, Zagreb2012.)

Kolega Kallay se našalio: Moram paziti da se ne zamjerim kolegi Pečariću, jer on može proučiti i moje radove iz Kemije.

Naravno, duhovito je aludirao da sam ja matematičar znatno pomogao u zaustavljanju izbora jednog povjesničara.

I on i Barišić, zajedno s academicima Paarom i Popovićem se već godinama bore da sačuvaju naše školstvo od napada na prirodno-matematičke znanosti (matematika, fizika, kemija i biologija). Naime Vlast pokušava smanjiti ove predmete u školama.

Zapravo, najteži dio tog posla svalili smo na njegova leđa.

Dragi Nikola, neka Ti je laka hrvatska zemlja.

Akademik *Josip Pečarić*

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!

Na portalu narod.hr 11.07. 2015. objavljen je slijedeći tekst:

DA JE BIHAĆ PAO, 3 PUTA VEĆE ŽRTVE BI BILE

Dr. Ante Nazor: politička elita iz Srbije mora se suočiti s odgovornošću za stradanja

“Odgovornost za stradanja, za uzrok rata, s tim se današnja Srbija, tj. politička elita, mora suočiti. Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH je danas rekao da nema loših naroda, nego pojedinci – s tim bih se složio i dodao da ima loših politika, a upravo govorimo o predstavnicima te politike iz devedesetih koji su danas na vlasti u Srbiji. Od njih se očekuje najveći iskorak da se suoče s onim što su oni u tom razdoblju činili”, rekao je ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata doc. dr. sc. Ante Nazor gostujući u emisiji na HRT 4 posvećenoj komemoraciji u Srebrenici.

Naglasio je kako se i hrvatski i bošnjački narod izborio za svoju neovisnost i slobodu u vrlo teškim međunarodnim diplomatskim odnosima. Podsjetio je kako je 1994. godine kad je Bihać trebao pasti, kad su ga srpske snage trebale okupirati, hrvatska je delegacija u Washingtonu i Pentagonu tražila zeleno svjetlo za oslobađanje svojih međunarodno priznatih teritorija, no ne dobiva odobrenje. Zatim dolazi akcija "Zima 1994" iz smjera Dinare kroz Livanjsku bojišnicu jer Hrvatska nije dobila zeleno svjetlo.

Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici

"Diplomatskim i vojnim putem hrvatski i bošnjački narod se morao izboriti za svoju slobodu u teškim okolnostima. Zalihe streljiva u ljeto 1994. u Bihaću su bile nedovoljne za obranu, prema dokumentima koje imamo, postoji jedno pismo načelnika Unsko-sanskog kantona današnjeg, tadašnja bihaćka općina, koji piše predsjedniku Franji Tuđmanu i moli za intervenciju te da se nemaju u koga pouzdati osim u hrabre borce 5. korpusa Armije BiH i prijateljski hrvatski narod, spomenuta je i 101. pukovnija HVO-a", rekao je Nazor te dodao: "Moramo naglasiti da je prijateljski hrvatski narod pomogao tada da Bihać ne doživi sudbinu Srebrenice. Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici. Tada je u Bihaću bilo 180 000 ljudi".

"Postojala je velikosrpska politika koja je imala za zadatak cilj da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina. U tom smislu su izrađeni brojni planovi, već 1990. godine imamo konkretne vojne planove koji govore o tim zadacima i ciljevima", rekao je dr. sc. Mujo Begić iz Instituta za traženje nestalih Bihać te napomenuo činjenicu da su genocid na području Potočara, tj. Srebrenice počinile snage iz tzv. postrojbe Republike Srpske, snage s područja Republike Srbije, snage s područja privremeno okupiranog djela Republike Hrvatske – pripadnici milicije tzv. Republike Srpske Krajine.

"Jedna jedinica iz sastava tih milicijskih snaga iz Knina je sudjelovala u ubijanju na prostoru Srebrenice", rekao je Begić

Na to je Nazor rekao kako su pojedini pripadnici koji su ubijali u Vukovaru ubijali i u Srebrenici.

“To je taj kontinuitet koji trebamo naglasiti”, rekao je.

“Kad gledamo Hrvatsku i BiH, kad govorimo o ratu, od Banovine, istočne Slavonije, Hrvatske, preko Prijedora – Srebrenica je jedan vrh tog kontinuiteta koji je napokon i međunarodnu zajednicu natjerao na učinkovitije djelovanje”, ocijenio je

Naravno u komentarima nisu izostala upozorenja o suđenjima onima koji su spašavali Bihać od genocida, o nezahvalnosti Bošnjaka za to spašavanje, kao i o petoj koloni iz RH koja je sudjelovala u tome.

Međutim, podsjetimo se kako su genocid u Bihaću odobrile neke velike sile (Velika Britanija, Nizozemska,...) jer su poslije takve "pobjede" srpske vojske željeli proglasiti Srbiju za pobjednika u ratu.

Upravo zato što je Hrvatska vojska spriječila taj genocid i onemogućila takav plan sudili su našim generalima u Haagu, a Hrvatska je bila na optuženičkoj klupi. I još uvijek je zbog isto tako nepravedne prvostupajnske presude generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH jer cilj tih moćnika je bio isti kao i cilj velikosrpske politike *da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina.*

Zar nije groteskno da je upravo Velika Britanija predlagala VSUN-a rezoluciju o genocidu u Srebrenici?

Sjetimo se da su i danas na vlasti u RH oni koji su podržavali takovo ponašanje suda u Haagu. Ta vlast financira jedino udruge koje su se slično ponašale, a glavni mediji su u rukama onih koji su optuživali hrvatske generale zato što su spriječili genocid u Bihaću.

Naravno, nisu oni nikada rekli da je sprječavanje tog genocida i time onemogućavanje proglašenja Srbije za pobjednika u ratu bio razlog za napade na generale. Dapače, godinama je u RH bilo zabranjen i sam spomen te činjenice.

O tome je prvi put "glasno" progovoreno u našem Pismu VS UN-a:

PISMO

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronadete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15.4.2011.

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger (+ 2014.)

akademik Hrvoje Babić (+ 2015.)

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić (+ 2015.)

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

akademik Stjepan Gamulin

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

mons. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Frano Kršinić

akademik Ranko Matasović

akademik Slavko Matić

akademik Davor Miličić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Pismo je supotpisalo preko 3000 naših ljudi (ogroman broj sveučilišnih nastavnika, znanstvenika, književnika, umjetnika,...) unatoč ignoriranja glavnih medija.

Igrom slučaja ili ne, poslije pojave ovog pisma i politika SAD-a se promijenila, pa njihov vojni ataše u Hrvatskoj iz vremena "Oluje" tvrdi da je Gotovina spasio Bihać od genocida ravnog onima iz Drugog svjetskog rata, a otvaraju i arhive (poslije 17 godina!) o Bihaću. Znamo i to da je američki sudac Theodor Meron ukazao na ono što smo tvrdili svo vrijeme – nerazumno je osuditi nekoga za oslobađanje okupiranih područja svoje države.

Nije spomenuo spašavanje Bihaća i sprječavanje genocida. Dapače, čak ni američki vojni ataše nije ni pozvan u Haag da svjedoči!

Spomenut ću i mojih 12 pisama poslanih, prije drugostupanjске presude generalima, predsjedniku Vlade u kojima sam tražio da zbog tog spašavanja Bihaća od genocida generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Zašto to uopće spominjem? Pa vidimo da su hrvatski glasači na predsjedničkim izborima pokazali da su konačno shvatili da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato Milanović nije ni pomislio odgovoriti na moja pisma. Pa ne voli on ni svoj narod ni svoju slučajnu državu da bi se suprotstavio svjetskim moćnicima.

Ali poslije predsjedničkih izbora naprasno je počeo pokazivati tu "ljubav" (očito treba staviti navodnike jer su mu branitelji i dalje mrski – ipak su oni glavni u "zločinu" stvaranja hrvatske države, zar ne?). Ta naprasna ljubav toliko je smiješna da već i u Saboru javno kažu da očekuju da će do kraja kampanje pozdravljati s: **ZA DOM SPREMNI!**

Mene ne bi iznenadilo da do tada ne dobijem i odgovor na mojih 12 pisama, i da Milanović doista ne predloži Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!

A zapravo to bi trebalo učiniti Vijeće sigurnosti UN-a! Na taj način bi hrvatski generali koji su najzaslužniji što je spriječen krajem dvadesetog stoljeća u Europi genocid ravan onima u Drugom

svjetskom ratu dobili kakvu takvu satisfakciju za sve zlo koji su im priredili proganjajući ih, zatvarajući ih i sudeći im zbog sprječavanja tog genocida!

Kamenjar.com, 12. 07. 2015

Glas Brotnja, 13. 07. 20125.

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafačiger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna

Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno ćuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademičke potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeve misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

**MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.
ZAGREB, 2018.**

**PREDSTAVLJANJE KNJIGA “PIŠEM PISMA,
ODGOVORA NEMA 1. I 2.”**

Dozvolite mi na početku da se zahvalim svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje, FER-u što su nam ga je omogućio kao i predstavljačima dr. sc. Nevenu Elezoviću, red prof. u trajnom zvanju s FER-a, dr. sc. Sanji Varošaneć, red prof. u trajnom zvanju s MO PMF-a i dr. sc. Ivanu Periću, red prof. u trajnom zvanju PBF-a. Pozdravljam i one koji su bili pozvani, a nisu došli.

Prof. Varošaneć je moj prvi doctor, a bila je i predsjednik Hrvatskog matematičkog društva. Prof. Perić mi je najbliži suradnik i s njim sam u svakodnevnim raspravama. Na prof. Elezovića sam bio ljubomoran zbog svih ovih napada jer nisam znao smeta li im više on ili ja. Međutim, kada ga je jedan akademik (!) upozorio da može firma “Element” imati problema jer ja koristim njihovu e-mail adresu postalo je jasno da je prednost na mojoj strani.

Oni su govorili o prvoj knjizi s podnaslovom “Navodna Hrvatska zaklada za znanost”. Kada su govorili o konferenciji u Mostaru koju smo mi organizirali za koju su naknadno tvrdili u HRZZ-u da ne možemo sudjelovati u većem broju iako sam im objašnjavao da tako

ne mogu tumačiti riječ “u pravilu”. Radilo se o prvoj međunarodnoj matematičkoj konferenciji u Mostaru! Mi smo konferenciju ipak održali, a u HRZZ-u su nedavno donijeli tumačenje da na konferencijama u RH može biti više sudionika s projekta. Zapravo od hrvatskih sveučilišta isključili su samo Mostar pa bi već sama ta činjenica opravdala podnaslov te knjige.

Kada vidimo na koliko pisama samo iz ove dvije knjige nismo dobili odgovore čini mi se da bi bilo mnogo bolje da sam ostao u Australiji odakle sam još 1998. godine dobio poziv za preseljenjem kao znanstvenik i dobio takvu vizu. Trebalo je ostati 2 godine tamo za dobivanje državljanstva, a ja sam se vratio poslije 22 mjeseca. Samo smo iskoristili tamošnji trogodišnji projekt za moj boravak u Adelaide-u, a pri tome je sredstva projekta koristilo i više mojih suradnika iz Hrvatske pa su bili tamo na mjesec ili dva dana. Da sam ostao u Australiji i pisao od tamo, pa makar zahtijevao da ja sastavljam Vladu, očito bi mi odgovarali, zar ne:) Prva knjiga ne bi pokazala što se doista dogodilo s našim projektom HRZZ-a da se nije dogodio napad Glavnog tajnika HAZU akademika Pavla Rudana u Hrvatskom saboru, kada je izvješće o radu Akademije iskorišteno za politički obračun s akademikom Stankom Popovićem i sa mnom.

Napad na mene je bio izuzetno glup. U godini proslave 850. obljetnice katedrale svetog Tripuna u mom rodnom Kotoru i dolaska u Zagreb tijela sv. Leopolda Bogdana Mandića Glavnom tajniku sam rođen u Socijalističkoj (!?) Republici Crnoj Gori, fakultet, magisterij i doktorat stekao u Beogradu i onda došao u Hrvatsku predlagati Peticiju ZDS. Točno je da sam došao u Zagreb prije 30ak godina i stvorio znanstvenu školu iz koje je izašlo preko 40 doktora matematičkih znanosti, napisao sam preko 1000 znanstvenih radova u matematičkim časopisima i stvorio 3 znanstvena časopisa koji su na svjetskim listama, ali o tome ni riječi. Glavnom tajniku bi trebalo nekoliko života za takav učinak (srećom to mu i ne treba da bi postao i predsjednikom ovakve Akademije). Ali važnija je Peticija ZDS. Zbog takvog ponašanja akademik Rudan je uz akademika Silobrčića kod nekih izvrsnih hrvatskih kolumnista opisan i prihvaćen kao današnji predstavnik JAZU.

S druge strane u pravu je i profesor Elezović da je Akademija pala na razinu piljarica kada im je toliko važno gdje je tko rođen. Zato me

i ne čudi što je link na moj razgovor s fram Mariom Knezovićem u kome je bilo riječi i o tome s radija Međugorje na portal narod.hr dan u sklopu mog govora s predstavljanja u Sisku:

<http://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-istinsko-suocavanje-s-istinom-iz-2-svjetskog-rata-i-poraca-tzv-antifasista-doista-bi-bilo-bolno>

I kada se očekivala neka isprika na Skupštini HAZU je njegovo ponašanje ocjenjeno kao vehementno, a meni praktično onemogućeno da iznesem svoje mišljenje tj. nekakvu obranu. Da se čovjek zapita: Koliki je dio JAZU u HAZU?

Zapravo tako je Akademija pokazala da je duboko upletena u sve što se događalo s našim projektom iz HRZZ-a i zašto više od godinu dana nije bilo nikakvih suvislih odgovora niti iz Zaklade niti iz Ministarstva znanosti.

Što se tiče Peticije ZDS poznati hrvatski kolumnist Marko Ljubić konstatira na portalu narod.hr kako je novoosnovano vladino Vijeće za suočavanje s prošlošću osnovano zahvaljujući Peticiji ZDS, a pogotovu Pismu HAZU koje smo inicirali prof. dr. sc. Matko Marušić i ja od prije dvije godine i naglasio kako je to pobjeda suverenističke Hrvatske. Za Pismo HAZU on kaže:

“Tada je peticiju koju je potpisalo više od dvije stotine akademika, profesora znanosti, biskupa (spomenuo bih i nadbiskupa Barišića, JP) i pripadnika akademske elite u Hrvatskoj, ignorirao doslovno sve do jedan tzv. pretežiti ili mainstream medij, vlada je šutjela, a HAZU se usudio poslati nakon moga višemjesečnoga inzistiranja isključivo meni tada, izbjegavajući ostale medije, izjavu u kojoj kažu da nisu primijetili prijetnje i sprječavanje slobode znanstvenog istraživanja, ali se ipak zauzimaju za – slobodno istraživanje i primjenu znanosti na sva moguća društvena pitanja.”

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-politicka-odluka-o-formiranju-vijeca-pobjeda-je-suverenisticke-hrvatske>

A nedavno je dr. sc. Damir Pešorda napisao o Peticiji ZDS:

“Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar. Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligna trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne

benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusičke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive.” Nisam očekivao da se Pešordin tekst može odnositi i na HAZU. Sumnjao sam da sve neugodnosti koje imamo i moja obitelj i moji suradnici su posljedica Peticije ZDS. Pisao sam nekim kolegama i prijateljima o tome. Podršku mi je dao akademik Davorin Rudolf, koji je o tome pisao i Predsjedniku Akademije i Rektor u Zagrebačkog sveučilišta u funkciji predsjednika Znanstvenog vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a. Nitko nije reagirao, a u mom Razredu kome je uputio svoja pisma konstatirano je:

“Nitko nas nije ništa pitao pa i ne moramo davati svoje mišljenje.” Akademik Rudolf je na isti način reagirao i kod nastupa Glavnog tajnika u Saboru. Ovaj put je moj razred u Akademiji zauzeo slijedeći stav: *“Razred se ne slaže s tvrdnjama i osuđuje izjave koje su o članovima Razreda akademikima Vladimiru Paaru, Josipu Pečariću i Stanku Popoviću iznesene tijekom rasprave o godišnjem izvješću Akademije u Hrvatskom saboru dana 14.12.2016. Razred podržava znanstveni i stručni integritet tih svojih članova.”*

Dok je moj razred razmišljao o te dvije rečenice ja sam napisao knjigu koju večeras predstavljamo – dakle ovu s podnaslovom “Je li Akademiji važna znanost?”. Pri tome pretpostavljam da će Tajnik Razreda akademik Andrej Dujella imati problema, ako ih već nema, i zbog ove dvije rečenice. Prema podnaslovu knjige vjerojatno mu neće pomoći ni to što je ovih dana postao počasni doctor Sveučilišta u Debrecinu, na što mu čestitamo I ovom prigodom!

I mi smo ovih dana dobili čestitku. Ministarstvo je ostalo pri odluci da se ukine financiranje naša tri časopisa koja su na svjetskim listama, i po Skopusu su među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa na 2., 4. i 6. mjestu. U Elementu nisu predvidjeli kakva će pravila biti donesena pri kraju prošle godine a važit će retroaktivno. Na neki način potpora sličnog i još goreg ponašanja u HRZZ-u, a s druge strane i podrška Akademiji zbog mog neprimjerenog ponašanja. Naime prije nekoliko godina sam poslao popis 50 najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa po Scopusu. I tada su moja

3 časopisa bila među 6 najboljih, ali još bolje plasirana. Bili su na 1., 2. i 6. mjestu! Dok sam ja mislio da je to nešto dobro i da je normalno da o tome obavijestim Akademiju, ispalo je da nije. Naime u to vrijeme je časopis Glavnog tajnika Akademije izbačen s tih lista. Kada vidimo najnovija reagiranja iz Akademije, jasno je u čemu sam pogriješio, zar ne? A da sve bude još gore od tri časopisa iz Teorije matematičkih nejednakosti koji imaju impact factor dva su naša, a jedan od njih ima i veći impact factor od Springerovog časopisa!

Zato je lijepo i od Ministarstva znanosti što podržava članove Uprave Akademije - i ne samo njih - u tim duševnim bolima i što je na ovakav način kaznilo krivce za te boli! Doista je sramotno imati 3 (TRI) časopisa s impact faktorom dok Glavnom tajniku izbacuju njegov!

Naravno u knjizi sam se osvrnuo i za druge razloge koje opravdavaju Akademiju u njenim postupcima.

Počnimo od trenutka kada su sljedbenici Titove partije pobijedili i na predsjedničkim izborima i na onima za Sabor. Bili su uvjereni da se vraća razdoblje od 45, da će dugo vladati I mogu raditi što god hoće. Međutim, prvi poraz su doživjeli tako što unatoč snažne potpore Uprave Akademije prof. dr. sc. Ivo Goldstein nije postao akademik. Tu sam se itekako zamjerio mnogima, a moja e-mail prepiska s Glavnim tajnikom dana je u knjizi. Čak su neki koji su me javno podržali imali neugodnosti. Srećom Goldstein je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije – manje od 1/3 nazočnih, pa je ostalo samo na neugodnostima.

Potom sam se usudio tražiti od Akademije da – kao i za neke moje druge publicističke knjige – pošalje poziv akademikima za predstavljanje moje knjige “Hrvatski genocid: napravili zečeve od Srba”. Predstavljajući su bili i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, koji je usput rečeno general, i admiral Davor Domazet Lošo! Glavni tajnik je s pravom to odbio učiniti jer sam “zlonamjerno” iskoristio Miloševiću usporedbu njegovih hrabrih ratnika u “Oluji” sa zečevima. Pa svima je poznato da su naše branitelje Srbi nazivali ustašama a Hrvatsku – Tuđmanova ustaška država, a ja podržavam takove i još mi predstavljaju knjige jedan general i jedan admiral. Strašno, zar ne? Tekst o tome objavio sam tada u tjedniku 7Dnevno i dan je i u ovoj knjizi.

STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.

DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

Toliki muk vlada u RH oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti(!) zahvalio jedan kolega akademik:

Dragi Josipe,

i ja Ti čestitam na stotoj knjizi!

I hvala na lijepim vijestima o filmu Operation Storm, za koji i Ti imaš zasluge!

S dobrim željama,

Da, koliki je muk oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti zahvaljuje jedan akademik.

Valjda i ne trebaju ljudi znati kada je ko-scenarist dr.sc. Miroslav Međimorec koji je ne samo znanstvenik nego i general i književnik i bivši veleposlanik i bivši pomoćnim ministra vanjskih poslova i redatelj. A da završio je Filozofski fakultet (1965.) i Akademiju za kazališnu i filmsku umjetnost (1973.) u Zagrebu, i poslijediplomski studij u Royal Shakespeare company London/Stratford on Avon.

U toj mojoj stotoj knjizi na španjolskom ima i Međina priča o našem prijatelju generalu Praljku i o njemu samom, tj. začetku njegove diplomatske karijere u Sunji:

Za tim stolom se začinjala buduća diplomacija, stranci su se upoznavali s našom kuhinjom i vinima, poviješću, narodnim običajima i kulturom. Ispočetka bi strani promatrači, uglavnom vojna lica i diplomati, dolazili neinformirani, puni predrasuda, napuhani pred nama "civilima" koji ratuju, ljudima upitnog vojnog obrazovanja i opće kulture. Takvima bi nas dvojicu ako nije bilo Svena, Hemingway (Praljka, JP) prvo predstavio, završili smo pet fakulteta, govorimo strane jezike, nešto značimo u umjetnosti i društvu svoga naroda, proputovali smo veći dio svijeta. Izrazito drske bi izazivao na razgovor iz područja filozofije, svjetske književnosti, fizike ili matematike. Dolasci timova promatrača su bili sve češći, razgovori uz ukusne ručkove sve opušteniji i zanimljiviji, dok je naš ugled u očima stranih promatrača sve više rastao.

Pitam se je li znalo onih 500 američkih veterana koji su 10 min pljeskali filmu i autorima da je scenarist njihov kolega – general i sve to.

Moj kolega iz HAZU se zahvaljuje na tekstu u čijem prilogu sam dao i Međin tekst o snimanju nagrađenog filma. A počeo ga je s PISMOM VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA. Jedan od potpisnika tog pisma bio je i redatelj nagrađenog filma Nikola Knez.

A pismo ima itekako veze s Akademijom. Prvu verziju objavili smo akademici Smiljko Ašperger, Stanko Popović i ja. Zapravo ja sam na svoje adrese prenio jedno reagiranje na moj intervju, a akademik Ašperger je tražio i tom zahtjevu se pridružio akademik Popović da to objavimo. Tekst je objavljen na portalu HKV-a ali i u knjizi o generalu Markaču:

S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, *Haaškome tribunalu*. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je sugerirao skupljanje potpisa. On je pisao recenziju prve i predgovor treće knjige u trilogiji o rasizmu i Haagu:

1. J. Pečarić, *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.
2. J. Pečarić, *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.

3. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

Kako sam pisao Predgovor knjige Mladena Pavkovića o generalu Markaču na predstavljanju te knjige sam i pročitao pismo koje je prvi put poslano VS UN-a s potpisom 20 biskupa i akademika
Naš sjajni snimatelj Oskar Šarunić je na Youtubeu izdvojio taj moj govor:

akademik Josip Pečarić-Mladen Pavković "general pukovnik Mladen Markač"

Negdje od 4.,min i 45sec. Možete ga i poslušati:

<https://www.youtube.com/watch?v=SW-Mcf0purY>

Konačno Osmo pismo: *Jesmo li Balkansko pleme s pozivom* Predsjedniku Vlade RH da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir poslao sam i supotpisnicima ovog Pisma. Na kraju pisma je dan i prilog sa konačnom listom potpisnika (biskupa i akademika):

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

akademik Stjepan Gamulin

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

mons. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Frano Kršinić

akademik Ranko Matasović

akademik Slavko Matić

akademik Davor Miličić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Danas podpredsjednik Akademije akademik Davor Miličić je potpisao Pismo i ranije dok je bio dekan Medicinskog fakulteta. Objavio sam i njegov tekst koji je tom prigodom napisao;

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobodio južnohrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnjeg izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna

zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke“ i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Glavno je da se u Hrvatskoj ne zna za američku nagradu filmu o Oluji. Treba misliti o tome kako ostati na vlasti. A to možeš duže ako hrvatski ljudi znaju što manje o onome čime se mogu ponositi. Bolje je da ne znaju ni akademici. I oni mogu pričati i širiti tako nepovoljne vijesti, zar ne?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21329-dobro-je-da-ni-akademici-ne-znaju-o-nagradenom-filmu-o-olujii>

NEKI TEKSTOVI AKADEMIKA BARIŠIĆA

F. TUĐMAN: OSTAJE NAROD

Kako su protjecali posljednji mjeseci 1999. postajalo je sve jasnije da je predsjednik Tuđman teško bolestan. Iako sam na Pantovčaku bio jedna od samo nekoliko osoba u rangu savjetnika Predsjednika, onog za znanost i strategiju razvitka Hrvatske, rijetko sam ga viđao. Bilo je to dijelom zbog smanjenja njegovih djelatnosti, a dijelom i zato što su ograničavali naše susrete, možda zato što sam bio poznat kao oštar kritičar nekih vidova hrvatske unutarnje politike. Ipak, ostao mi je nepisani minimum što me po protokolu išao, jedan ručak tjedno za njegovim stolom.

Toga je dana za stolom sjedilo samo nekoliko njegovih bliskih suradnika, posluživala se uobičajeno jednostavna hrana, i pilo, gotovo simbolički, vino. Ozračje za stolom bilo je teško. Predsjednik je jedva nešto jeo, samo je on znao kuda mu blude misli, a pogled mu je bio okrenut prema gore, kao da već izravno komunicira s Bogom. Ostali su šutke prebitali po tanjurima, tek ponekad bi se začuo zvuk pribora za jelo ili neka tiha riječ upućena susjedu.

Možda zato što sam bio rijedak gost, a možda i zato što spadam među ljude koji vjeruju da nikada ne treba odustati, odlučio sam prekinuti

tišinu, otjerati oblak, pobuditi nadu, pa sam, da pokrenem razgovor, izrekao rečenicu:

- Predsjedniče, čini mi se da Hrvatska sve ozbiljnije klizi prema južno-američkom gospodarskom modelu!

Bila je to naša šifra iz prethodnih rasprava, još od početka 1991., kojom sam označavao neke države čija intelektualna elita, umjesto da se brine za nacionalne interese naroda koji ju je izdigao, u svojoj stvaralačkoj nemoći i ispraznoj želji za položajima i probitcima, služi kao zastupnik i fasada tuđih interesa, da ne kažem kao njihov obični prevodilac na nacionalni jezik. Među suprotne primjere znao sam navoditi de Gaulleovu Francusku i Izrael, kojima sam se divio, ne toliko zbog svih političkih poteza njihovih vođa, koliko zbog upravo suprotnog ponašanja njihovih elita uma, srca i mača.

Nakon moje je rečenice oko stola zavladao potpuni tajac. Predsjednikov se pogled počeo polako odvajati od stropa, izgledalo je kao da se spušta zajedno s njegovim mislima. Konačno me pogledao, a iz njegovih je očiju na časak ponovo provirila ona neopisiva intenzivnost i oštrina, koja ga je svojedobno učinila vođom. Rekao je međutim tihim, ravnim glasom:

- Pa to je već gotova stvar.

Učinilo mi se da je to rekao kao da ga se to ne tiče, kao da nije baš on desetak godina vodio hrvatsku vlast, kao da je to nešto izvan i iznad njega. Rekao je to gotovo nevoljko u naš tajac, i zatim su mu se oči ponovo odvojile od nas i počele dizati prema njegovoj izravnoj komunikaciji s Bogom.

Bio sam potpuno zaprepašten. Ne samo da su mi stale riječi nego i misli, pa je prošla mala vječnost dok nisam uspio, još uvijek u tajcu, izustiti:

- Predsjedniče, pa što ostaje?

Ne spuštajući više pogled iz svojih visina, već udaljen, samo je ovlaš odgovorio:

- *Ostaje narod.*

Na mah me njegov odgovor duboko razočarao. Prvo sam pomislio da se radi o konvencionalnoj pristojnosti kojom prekida naš neželjeni mu ili dosadni razgovor. Zatim sam se zabrinuo da to nije samo slabašna floskula koju je bolest izvukla iz njegove partizanske prošlosti. Konačno, dok smo još svi sjedili za stolom, sjetio sam se da je za njega sve politika, da je politici uvijek davao prednost pred svime i da je duboko vjerovao u njenu gotovo neograničenu moć, odnosno u neograničenu moć naroda. Ručak je završio u istom ozračju u kojem je i počeo, u prebiranju po svojim vlastitim mislima,

te po tanjuru bez apetita. Na kraju je ustao i, iako izmučen bolešću, vojnički nam kimnuo i odsječnim korakom otišao iz blagovaonice, na svoj put. To je bio moj zadnji pozdrav s njim očima u oči.

Od onda je prošlo šest godina i često sam mislio na taj razgovor od četiri rečenice. Hrvatska je u međuvremenu otklizala prema mom južno-američkom modelu u mjeri koju si onda nisam mogao ni zamisliti. No vjerujem da sam konačno do kraja razumio cijelu neizrečenu i izrečenu poruku koju je F. Tuđman uputio na kraju života. S te svoje dvije rečenice zatvorio je puni krug i vratio se na svoj početak, pozvao na novi početak. Ta zar nije bio najjači na početku, kada između naroda i njega nije stajao nitko i ništa. Znao je da se narod ne će otklizati. Mali narod, ugroženi narod, narod koji će opstati jedino ako prepozna svoje ljude uma i srca. A ti ljudi mogu postojati samo ako ostanu uz svoj narod, ako zajedno s njime stvore nadu, a i iz nje i budućnost, u koju je on tvrdo vjerovao.

Zagreb, 21. siječanj 2006.
Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/26-akademik-s-barii-tuman-ostaje-narod.html>

**RAZGOVOR S AKADEMIKOM S.
BARIŠIĆEM, DOPREDSJEDNIKOM HKV-A,
OBJAVLJEN U HRVATSKOM SLOVU OD 13.
LISTOPADA 2006.**

Pred osam mjeseci na vas je izvršen atentat u vašem uredu na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu podmetanjem eksploziva u računalo. Da li su nađeni počinioci atentata i njihovi motivi?

Nisam obaviješten o rezultatima službene istrage, pa se o motivima može samo nagađati. Znakovito je da je atentat izveden u prostoru sveučilišta, koji je zaštićen običajima, ustavom, zakonima, bravama i čuvarima.

Znači li to da je motiv bio u poruci javnosti?

O motivu se obično nagađa po učincima koje je djelo proizvelo. Doživljaj tog atentata potpuno je drugačiji u širokoj nego u akademskoj javnosti. U našim vodećim medijima, uz rijetke izuzetke, čitav taj događaj bio je sveden na senzaciju iz crne kronike. Zato je u širokoj javnosti tako i doživljen, pa zaboravljen. S druge strane, u cijeloj našoj sveučilišnoj povijesti nije bilo sličnog napadaja na prostorima sveučilišta. Zbog toga su mnogi u akademskoj zajednici atentat doživjeli kao poruku da ih više ništa ne štiti od fizičkog napadaja zato što misle i govore. A to bi bila vrlo dalekosežna poruka, jer u demokraciji je društvena uloga akademskih građana upravo to da misle i govore.

Niste li možda stradali kao bivši savjetnik predsjednika Tuđmana?

Istina je da se kod nas se od 2000.g širi atmosfera slobodnog lova na ljude koji su, braneći se bez mržnje, stvorili hrvatsku državu. Promjeni ozračja nacionalnog pomirenja pridonosi i tužiteljstvo Haškog suda svojim neutemeljenim, paušalnim tezama o zločinačkom pothvatu. Time

tužiteljstvo ujedno miješa svoje sudske kompetencije s izvršnim političkim funkcijama, protivno tradicionalnom zapadnjačkom principu trodiobe vlasti. I inače Zapad postepeno odustaje od mnogih svojih temeljnih vrijednosti ili ih pretvara u farsu, no uskoro će se vidjeti da to čini ponajprije na svoju vlastitu štetu. Iza svog ponašanja u doba stvaranja hrvatske države čvrsto stojim, jer je bilo besprijekorno. Tko god želi može me napasti protudokazima, a ne eksplozivom ili paušalnim ocjenama.

Kakve su reakcije u intelektualnoj javnosti?

Shvaćajući sve domete tog događaja, Francuska se akademija znanosti, kroz svoj Odbor za obranu prava ljudi znanosti kojem predsjedava nobelovac François Jacob, obratila našim državnim vlastima s traženjem da zaštite u prvom redu sve naše znanstvenike, pa onda i mene. Slično je reagirala i domaća službena akademska javnost. Najviše me razočaralo da se nisu oglasile domaće udruge za zaštitu ljudskih prava, primjerice od HHO-a pa dalje, iako se obično javljaju i za mnogo manje, ako je to u skladu s njihovom političkom orijentacijom. U svijetu se obično krše prava političkih manjina no hrvatska je posebnost da se češće krše prava većine. U svakom je slučaju neprihvatljivo da se u Hrvatskoj i pomisli na odmjeravanje ljudskih prava po političkom usmjerenju. To je suština ljudskih prava u demokraciji, bez obzira da li pojedinci kojih se to tiče pripadaju

većinskom ili manjinskom smjeru demokratskog mišljenja. Mislim da bi zbog svog selektivnog ponašanja odgovorni u udrugama za zaštitu ljudskih prava trebali povući moralne konzekvence.

Niste li se kao dopredsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća i sami stavili na političku razinu?

Dnevnopolitičko svrstavanje i djelovanje ne spada u primarne djelatnosti HKV-a, udruge koja je okupila oko tisuću članova. Glavna namjera HKV-a je da organiziranim razmišljanjima pomogne u prepoznavanju i rješavanju hrvatskih problema. Naša je naime ocjena da su stručne obrade političkih odluka u Hrvatskoj često nedostatne, unatoč postojanju brojnih državnih stručnih, savjetodavnih tijela, koja su formalno neovisna od politike. Uspješne se države razlikuju od neuspješnih po tome da političke odluke slijede stručnu analizu, a ne obrnuto, da se stručni argumenti koriste kao celofan za unaprijed donesene političke odluke. To je uvijek bio glavni motiv moje javne djelatnosti. Zato HKV prvenstveno namjerava iskoristi stručne kapacitete svojih članova, među kojima su i mnogi istaknuti stručnjaci različitih profila. Ambicija HKV-a je stvaranje neovisne stručne adrese u Hrvatskoj koju će i široka javnost moći pratiti sa spontanom interesom i punim povjerenjem.

Kada smo već kod načelnih stavova i nacionalnih interesa, mislite li da je ulazak Hrvatske u EU u nacionalnom interesu?

Hrvatska je dio Zapada, makar i Zapada od pred 90-ak godina, iz kojeg je bila na silu istrgnuta. Zapad je dio hrvatskog kulturnog identiteta i tu se ništa ne može promijeniti bez ugrožavanja tog identiteta, a to ne želimo. Stoga mislim da prvo pitanje nije gdje ide Hrvatska nego gdje ide EU.

Može li Hrvatska zadržati svoj kršćanski identitet, ne vrati li se EU svojim kršćanskim korijenima?

Odgovor na to važno pitanje ovisi mnogo više o uspjehu kršćanstva da održi svoju vjeru i da obrani svoje vrijednosti u modernoj Europi, nego o formalnom upisu kršćanskih korijena u ustav EU. Tu međutim postoji jedna ozbiljna poteškoća koja opterećuje kršćanstvo

već stoljećima, iako ju je znanost u stvari već davno prevladala. Naime, još se od Galileja misli da je vjera nekako u oprijeci s dostignućima prirodnih znanosti, koje su u kratko vrijeme promijenile materijalne osnove naše civilizacije. Tako se i među vjernicima i među onima bez vjere provlači dojam da vjera i moderna civilizacija moraju pokleknuti jedna pred drugom. Posljedica te percepcije su milioni ljudskih žrtava u posljednja dva, tri stoljeća i postepeno potiskivanje kršćanstva iz razvijenog svijeta. No, nije ispravno u ime znanosti zaustavljati razvoj vjere, ili pak obratno. Ponajprije treba shvatiti da su vjera i znanost komplementarne. Već po samoj svojoj definiciji vjera se odnosi na transcendentni, intuitivni duhovni prostor, a prirodne znanosti same sebe ograničavaju na ljudskim osjetilima izravno dostupan materijalni svijet. Stoga znanost treba ostaviti vjeri da u znanstvenim spoznajama slobodno doživljava i prepoznaje Božje djelo. A vjera treba ne samo tolerirati nego i poticati ljude da otkrivaju i razumijevaju sve materijalne strukture koje ih okružuju, i da tako produbljuju svoj doživljaj njihove ljepote. Vjera i znanost se tako ne samo odvajaju nego i dodiruju, jer se svaka znanstvena spoznaja može i upotrijebiti i zloupotrijebiti. Upravo na tom razmeđu vjera i njena etika moraju naći svoju praktičnu ulogu odvajanja dobra od zla. Čini mi se da su na taj način raščišćeni odnosi vjere i znanosti jedno od dobrih temeljnih polazišta za stvaranje životno sposobne, znanstveno-razvojne kršćanske alternative liberalno-materijalističkom predlošku, koji u Europi prevladava, ali koji ljude ne ispunjava. Drugo važno polazište takve alternative je kršćanski socijalni nauk, kojem sam i osobno vrlo blizak, kao i mnogi drugi u Europi. Zato zajednički trud da se kršćanska Europa sačuva i cjelovito razvije ima izgleda na uspjeh. Sadašnji hrvatski kršćanski identitet, potvrđen u obrambenom Domovinskom ratu, sasvim je kompatibilan takvoj Europi.

To je projekt predodređen za duge staze, pa je zanimljivo pitanje kamo trenutno ide EU?

I uspjeh i neuspjeh tog dugoročnog projekta imat će epohalne posljedice. Za sada pak EU još nije postigla ni elementarnu unutarnju

stabilnost, nego se u europskim političkim krugovima vode tvrde debate o političkim rješenjima koja uravnotežuju unutarnje nacionalne interese i senzibilitete s postojećim liberalnim projektom cjeline. Radi se o interesima koji se na primjer tiču energetike, poljoprivrede, sudjelovanja u visokim vojnim i civilnim tehnologijama i slično. Dobra rješenja nije lako naći jer su veliki politički sustavi često birokratizirani i inertni, pa je i to poznati problem EU. Jedan od prvotnih plemenitih ciljeva EU bio je spriječiti međusobne ratove velikih europskih nacija. No zamijeniti veliki europski rat sukobom još većih političkih cjelina, pa i civilizacija, svijetu prijeti još većom kataklizmom. To stvaranju EU daje i diskutabilnu vanjskopolitičku dimenziju. Zato još nije sasvim razvidno kamo sada ide EU. Nažalost o svim tim pitanjima naši vodeći mediji govore zašecereno, podrazumijevajući valjda da Hrvatska mora u EU po svaku cijenu, kakva god bila da bila EU i njena budućnost, odnosno položaj i budućnost Hrvatske.

Zašto je u Hrvatskoj stvorena atmosfera potrebe ulaska u EU pod svaku cijenu?

Osobno mislim da je to posljedica dubokog nepovjerenja naših vodećih političkih slojeva u mogućnosti i sposobnosti hrvatskog naroda. Takva se percepcija prenosi na Hrvatsku. Zato Hrvatska poslije 2000.g. naokolo dijeli političke ustupke, valjda u nadi da će joj jednom biti vraćeni. Ta je nada jalova jer je uspjeh u davanje političkih kredita nepoznat u političkoj povijesti svijeta.

Znači li to da EU nije poželjna perspektiva Hrvatske?

EU je poželjna perspektiva Hrvatske, ali ne pod svaku cijenu, ne po cijenu vitalnih hrvatskih interesa, ne po cijenu gubitka identiteta hrvatskog naroda ili po cijenu njegovog svođenja na slugansku ulogu. Taj problem hrvatski narod ispravno osjeća i to je razlog eurorealizma šire javnosti. Dva su hrvatska interesa zaista temeljni, oba legitimni jer su obrambeni. To su održanje političkog suvereniteta hrvatskog naroda nad teritorijem Hrvatske, te ravnopravnost hrvatskog naroda s ostalim narodima u Bosni i Hercegovini. Odstupiti od opstanka hrvatskog naroda u ime

njegovog navodnog boljitka očita je besmislica. Kroz čitavu se povijest većina u hrvatskom narodu nije pristajala odreći svog identiteta da bi u materijalnom pogledu živjela bolje, ili da bi uopće živjela, pa se nadam da to ne će učiniti ni sada. U mnogim članicama EU slično se razmišljaju o svom identitetu, a prevlada li takva EU, u njoj mjesto može naći i Hrvatska. Pridruživanje EU može biti samo metoda za postizanje cilja, t.j. za unapređivanje zemlje, a ne cilj sam po sebi.

Što vi, kao bivši savjetnik predsjednika RH za strategiju razvitka, mislite da je Hrvatskoj u toj situaciji činiti?

Treba što hitnije prići energičnom restrukturiranju i moderniziranju društvenog i gospodarskog ustroja zemlje. Uvjeren sam da i ovdje i u hrvatskoj dijaspori postoje za to sposobni ljudi. Siguran sam da su pored naše Janice Kostelić moguće naše Janice i u mnogim drugim kategorijama ljudske djelatnosti. Sve te mlade talente treba pronaći i dobro obrazovati, te im dati mogućnost da rade i vode ovu zemlju. Organizirani napor u tom smjeru može, a u desetak godina nakon završetka agresije već je i mogao, dati ozbiljne rezultate. Čim bi Hrvatska vlastitim snagama demonstrirala sposobnost modernizacije i strukturnog usklađivanja s razvijenom Europom, ili, zašto ne, ponuditi i neka bolja rješenja, mogla bi mnogo ravnopravnije razgovarati sa svojim partnerima nego što to sada čini. Zato razvoju vlastitim snagama treba prići bez obzira da li Hrvatska ušla u EU sutra ili nikada. Stvarni cilj Hrvatske u materijalnom pogledu mora biti strukturna ravnopravnost s razvijenim zemljama svijeta, a sve će ostalo samo biti rezultat uspjeha ili neuspjeha na tom putu.

Mislite li da mladi u Hrvatskoj znaju da joj trebaju?

Ne samo da mladi nedovoljno znaju da budućnost Hrvatske bez njih ne može, nego također nedovoljno znaju da oni trebaju buduću Hrvatsku. Nitko mladima ne može pružiti ljubav i skrb kao njihova zemlja i nigdje njihov uspjeh ne može polučiti veće poštovanje i pažnju. Međutim, kod nas se mladima prerijetko pružaju dovoljno kvalitetni uvjeti za rad i razvoj. Stoga se među

mnogima šire bescilnost, razočarenje i cinizam, a oni najbolji jedva čekaju otići. Do nedavno se takav gotovo jednosmjerni odlazak zvao brain-drain, a u novom se celofanu to zove "pokretljivost". Dugo sam radio na Zapadu i još se uvijek krećem u svjetskoj znanosti. Zato znam da je čak i u toj prilično kozmopolitskoj sredini teško biti stranac, i znam koliki su naši talenti tamo bez traga nestali. S druge strane, bez izvrsnosti svojih mladih budućnost Hrvatske nema šanse i njihov odlazak bez povratka treba zaustaviti.

Od kuda konkretno početi?

Ponajprije trebamo kroz medije poraditi na mijenjanju atmosfere u zemlji, kako bi se ljudima vratilo samopoštovanje, vjera u vrijednost rada i u prednost stvaranja pred snalaženjem. Ujedno, u moru korupcije i marketinškog opsjenarstva treba uspostaviti otoke stvarne izvrsnosti. Hedonizam koji trenutno šire naši vodeći mediji, od najprimitivnijeg «Big Brother» predložka pa dalje, treba zamijeniti mnogo dubljim zadovoljstvom kakvo pruža svako, pa i najmanje stvaranje. To se gotovo jednako tiče opstanka Hrvatske kao i opstanka EU, pa i čitavog Zapada, jer se i tamo inovativnost počinje povlačiti pred uspostavljenom moći, odnosno razvoj pred šminkanjem postojećeg stanja. Treba naći političku volju da se u zemlji i u dijaspori identificiraju najsposobniji i najstručniji ljudi, bez

obzira na njihovu uže političko usmjerenje, te im dati dodatne nadležnosti i utjecaj. Naravno, uz uvjet da su voljni doprinijeti dobrobiti hrvatskog naroda. I konačno, treba organizirati komunikaciju takvih ljudi s mladima, kako bi se otoci izvrsnosti širili, i konačno povezali čitavu Hrvatsku. Mala zemlja može drugima biti ravnopravna jedino po izvrsnosti.

Nije li školstvo prirodno mjesto komunikacije mladih i odraslih?

Jeste, i to je upravo razlog zašto sam čitav svoj život posvetio pitanjima školstva, te vezi školstva i znanosti kao esencije kreativnosti i izvrsnosti. Iako je Hrvatska od Austro-Ugarske naslijedila jedan od najboljih školskih sustava u svijetu, naše današnje školstvo nažalost dijeli mnoge od općih problema društva. Tu reforme bez prethodnog energičnog saniranja stanja samo zamagljuju istinu. Ključ uspješnog školstva su dobro obrazovani i zadovoljni nastavnici, pa njima u prvom redu treba dati znanje, društvenu važnost i ugled, a tek onda ulagati u zgrade, reforme i računala.

Kako, kao prvi predsjednik Nacionalnog vijeća za visoku naobrazbu, ocjenjujete stanje u našem visokom školstvu?

Zahvaljujući svojoj inerciji visokoškolski sustav Hrvatske bio je svojevremenim samoupravnim reformama pogođen manje nego srednje školstvo. Zatim smo ga u Domovinskom ratu uspjeli materijalno i kadrovski sačuvati. Započete reforme su nažalost prekinute sveobuhvatnim političkim čistkama nakon smjene vlasti 2000.g.. Tome je uslijedilo razdoblje kaosa u kojem se nova vlast pokazala nesposobnom formulirati vlastitu razvojnu alternativu, pa je taj nedostatak zamijenjen povećanim uvozom Bolonjskog procesa. Nakon 2003.g su se bar mogli iskoristiti oni vidovi tog procesa koji su nama prikladni, i zaorati duboko. No, umjesto toga, prilagodbe Bolonjskim uvjetima provedene su u žurbi, često samo površno ili formalno, kao u želji da se samo dobije dobra međunarodna politička ocjena. Tako su dodatno zacementirane neke situacije koje već dugo treba mijenjati. Zato je po meni situacija sada znatno teža nego da su se, uz dobre pripreme, visokoškolske reforme

pokrenulo nešto kasnije, sporije i dublje. No, ni sada još nije prekasno pod uvjetom da se hitno provedu zaokreti, koji bi osigurali poboljšanje kvalitete visokoškolskog sustava.

Može li u tome pomoći naš sustav znanosti?

U razvijenom svijetu znanost ima izgrađena sučelja i prema naobrazbi i prema gospodarstvu. Iako Hrvatska ima relativno dobru znanost, gospodarstvo za nju ne iskazuje stvaran interes, s obzirom na njegovu sadašnju malu potrebu za visokim tehnologijama. Čak se i u visokom školstvu profiliraju zabrinjavajući trendovi mirenja s postojećem gospodarskim stanjem, odnosno povlačenja znanosti iz nastave. Znakovito je da je i protekla runda Bolonjske prilagodbe kod nas ostavila pitanje poslijediplomskih studija u sjeni. Nasuprot tome, u svijetu se kvaliteta pojedinog sveučilišta iskazuje kroz razinu njegovih poslijediplomskih studija, jer se tu učenje prvi put ozbiljno sastaje sa stvaralaštvom. Ako se postojeći trendovi produže, Hrvatska će ostati bez najviše obrazovne razine, odnosno najuspješniji će studenti morati sistemski odlaziti na školovanje izvan granica zemlje. I uglavnom tamo ostajati s pogubnim posljedicama po Hrvatsku. Zato je izgradnja kvalitetnog sustava obrazovanja i znanosti jedan od temeljnih uvjeta izgradnje modernog gospodarstva i društva, i obratno. Znanost su «oči» nacije koje vide dio budućnosti i ne smije je se zanemariti zato što su «ruke» nacije još slabe. Niti se «oči» mogu pretvoriti u «ruke», kao što nam je već pokazao propali samoupravni eksperiment «suradnje znanosti i udruženog rada». Znanost je samo dio čitavog organizma koji može funkcionirati ispravno samo ako je dobro uravnotežen i zdrav.

Problemi koje ste naveli su kompleksni, očito povezani, a rješenja koja naznačujete mogu izgledati utopijska. Što na to kažete?

Ljudi se često pravdaju utopijom kad nešto nisu kadri učiniti. Oni hrabriji zasukuju rukave i preuzimaju rizik. Nisu li i Isusa razapeli zbog njegove navodne utopije, koja je zatim postala kršćanska realnost? Kao daljnji primjer pretvaranja utopije u realnost uzmimo stvaranje suvremene hrvatske države. Da je to zaista bila utopija ne

bi bio izveden sasvim stvarni atentat bombardiranjem Banskih dvora, čija sam i ja tada bio kolateralna žrtva. Za ovaj naš razgovor prikladan je i primjer stvaranja EU, jer je EU također počela kao utopija, a danas je realnost, bez obzira što o njoj netko mislio. Zato duboko vjerujem da okupljanjem najboljih snaga hrvatskog nacionalnog bića, uz jasno izraženu volju njenih stvarnih duhovnih, političkih i stručnih autoriteta, i Hrvatska još uvijek može naći svoju budućnost.

Nenad Piskać

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/99-razgovor-s-akademikom-s-bariem-u-hrvatskom-slovu.html>

TKO ĆE VJEROVATI U HRABROST?

07. listopada 2008.

Ubojstvo Ivane Hodak odjeknulo je kao pucanj u glavu čitave hrvatske javnosti. Dogodilo se neposredno nakon što je Austrija pristala na izručenje generala Zagorca u predizbornom, političkom kontekstu, iako se branio da mu u Hrvatskoj prijeti fizička likvidacija. Likvidacija se nije dogodila njemu ali se dogodila kćeri i suradnici njegovog hrvatskog odvjetnika. Time se legitimno otvara pitanje nije li ubojstvo Ivane Hodak akt izravnog pritiska ne samo na optuženika, njegove odvjetnike, sve odvjetnike nego i na cjelokupno hrvatsko pravosuđe, pa i na čitavu hrvatsku javnost.

Mogu li odvjetnici slobodno izražavati svoje argumente, tužitelji pripremati akte optužbe po osobnom uvjerenju, a suci presuđivati po svojoj savjesti, dok motivi ovog i sličnih zločina nisu rasvijetljeni? Gotovo siguran odgovor je da ne mogu. Pa čak i da se nađu tako hrabri ljudi, rijetko će tko nakon ovog događaja vjerovati u njihovu hrabrost. Zato spektakularne promjene ministara i ostalih državnih dužnosnika sa signalima koje njihova imena nose, donošenje specijalnih zakona kakvih Europa u pravilu nema i slični koraci nisu dovoljni za ponovnu uspostavu povjerenja javnosti u državne institucije. Za to trebaju stvarni rezultati, neovisni o tome tko su krivci, a tko žrtve.

To je razlog od najveće važnosti da se najhitnije rasvijetli ubojstvo Ivane Hodak, kao nužni preduvjet uvjerljivog nastavka rada čitavog hrvatskog sigurnosnog i pravosudnog sustava. Bez toga će suđenje generalu Zagorcu širiti nelagodu i strah da se Hrvatska vraća u olovna vremena namještenih sudskih farsi koje služe demonstraciji političke sile i držanju javnosti u strahu i pokornosti. Zato ovo strašno ubojstvo mlade djevojke treba dovesti do katarze hrvatskog društva i postati razdjelnica kojom se prekida njegovo posvemašnje moralno i političko raspadanje. Po mom dubokom uvjerenju sadašnje političke strukture nisu sposobne za tako korijenite zahvate. Zato je jedini prihvatljivi put onaj kroz demokratske izbore, a prva su ozbiljna prilika sljedeći predsjednički izbori.

Akademik Slaven Barišić
bivši savjetnik Predsjednika RH

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/3297-tko-e-vjerovati-u-hrabrost.html>

NOVO HRVATSKO OTKRIĆE

29. listopada 2008.

Uz osnovnu tezu Priopćenja HKV-a u svezi atentata na Ivu Pukanića, da je glavni problem Hrvatske u tome što je hrvatski patriotizam proglašen nacionalizmom, neočekivano su se brzo ali neizravno nadovezale riječi samog Predsjednika Vlade. On je prilikom svoje netom završene posjete Izraelu rekao da je "...Hrvatska kroz svoju obranu razvila novu paradigmu patriotizma. Ta paradigma uključuje sve hrvatske građane, bez obzira na njihovo političko, vjersko ili etničko zaleđe." Time je Predsjednik Vlade upotpunio svoju ocjenu iz svibnja 2007. godine izrečenu pred studentima Jugoistočnih europskih studija na Oxfordu da je "...nacionalizam još uvijek snažan u jugoistočnoj Europi, ali ne i u Hrvatskoj gdje je smanjen na minimum, osobito od 2003.godine kad je HDZ došao na vlast i vodi politiku normalizacije i dobrih odnosa sa susjedima."

Prvo što se čovjek pita je što je novo u paradigmi patriotizma bez obzira na političko, vjersko ili etničko zaleđe pojedinih patriota, kad tu paradigmu imamo u SAD, koja je svim svojim stanovnicima patria ili melting pot s jednim, engleskim jezikom i zajedničkom mladom kulturom, uz zanemarivi izuzetak nekoliko preostalih domorodaca u njihovim plemensko-etničkim rezervatima. Pa čovjek zaključuje da naša nova paradigma nije američka jer je nova.

Zatim čovjek pomisli da je naša nova paradigma nova obzirom na starozavjetnu paradigmu "oko za oko, zub za zub" koja je u opticaju na Bliskom Istoku, te da naš Predsjednik Vlade sugerira svojim i našim bliskoistočnim prijateljima da je moguće rješenje tamošnjih problema osnivanje jedinstvene izraelsko-palestinske patrie. No onda se čovjek sjeti da je takvo shvaćanje ukazivanja na našu novu paradigmu ipak malo vjerojatno kada službene politike i jedne i druge bliskoistočne strane insistiraju svaka na svojoj posebnoj državnosti, a naslov se izraelskog skupa " Novi svijet, novi mir " referira na riječi "mir ne može biti bez partnera usmjerenih na mir" koje je izgovorio u atentatu poginuli izraelski predsjednik Yitzhak Rabin. Dakle paradigma koja prevladava u stremljenjima za mirom

na Bliskom Istoku nije patriotizam unutar zajedničke države bez obzira na etničko zaleđe nego partnerstvo država stvorenih s obzirom na njihovo etničko zaleđe.

Zato treba vjerovati da se nova paradigma spomenula samo u domaćoj perspektivi i da je izvedena iz Ustava RH po kojem Predsjednik Vlade i postoji. Za razliku od mnogih drugih, Ustav RH prepoznaje nacionalne manjine te im daje jasan identitet kroz široko pravo na svoju kulturu i izraz. Ustav, odnosno hrvatska država, štiti sve manjine prema osnovnom demokratskom načelu, a nacionalne manjine očito s obzirom na njihovo etničko zaleđe. Zato je i normalno da nacionalne manjine u Hrvatskoj osjećaju Hrvatsku kao svoju patriu, što između ostalog svakodnevno dokazuju sudjelovanjem u institucijama i aktima državne vlasti, sve do podjele državnog proračuna. No ako manjine svoj patriotizam razvijaju po Ustavu RH na svom etničkom zaleđu, jasno je da i hrvatska većina ima pravo doživljavati Hrvatsku kao svoju domovinu s obzirom na svoje etničko zaleđe. Hrvati imaju pravo doživljavati svoj patriotizam u miru koji, kažu Izraelci, ne može bez svih partnera usmjerenih na mir. Drugim riječima, kao što tvrdi HKV, patriotizam hrvatskog naroda nije nacionalizam, nego partnerstvo u državnom patriotizmu većinskog naroda i nacionalnih manjina.

Nepreciznošću i nedorečenošću nove paradigme patriotizma "bez obzira na .... etničko zaleđe" unose nejasnoće ponajprije u ustavni položaj hrvatskog naroda, a zatim i nacionalnih manjina. Progoni hrvatskih patriota pod etiketom borbe protiv hrvatskog nacionalizma, koji su počeli 2000. godine, a nisu prestali 2003., samo dokazuju da takve naizgled apstraktne nejasnoće rezultiraju vrlo opipljivim posljedicama. Takve nejasnoće zato treba brzo odstraniti jer ne proizvode mir nego samo nemir.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/3435-novo-hrvatsko-otkrie.html>

VJERA I ZNANOST

22. studenoga 2008.

Protivno percepciji koju modernim civiliziranim svijetom šire ideologizirano školstvo i jednoglasni mediji, da su vjera i znanost duboko suprotstavljene kategorije, katolička je crkva od početaka podržavala istraživanja u prirodnim znanostima. Naime već su rani kršćanski mislioci držali da su red i ljepota materijalnog svijeta odraz božanske ruke Stvoritelja. O takvom stavu kršćanstva svjedoči i činjenica da je prva Akademija u svijetu koja je izričito obuhvaćala prirodne znanosti, Accademia dei Lincei, osnovana 1603.g. u Rimu (London 1662.g., Pariz 1666.g.) i da joj je šesti član bio Galileo Galilei. Istina, ubrzo su neki tadašnji uskomisleći mozgovi sveli potragu za redom i ljepotom na dogmu da se Sunce okreće oko Zemlje, a ne Zemlja oko Sunca. Stoga je Galileo bio prisiljen promrmljati, tako da ga nitko ne čuje, poznati: "Eppur si muove!" Iako je papinstvo, uvažavajući rezultate dodatnih astronomskih istraživanja, u Galilejevom slučaju priznalo grješku već 1741.g., zloupotreba tog i nekolicine sličnih događaja, širenjem percepcije da Crkva samo tolerira, trpi ili se boji znanosti, a svakako da za njom zaostaje, dovela je katoličku crkvu u stoljetnu intelektualnu defenzivu s nemjerljivim posljedicama po razvoj moderne civilizacije.

Umjesto da se vjera i znanost razluče i svakom čovjeku ostavi slobodni izbor da u Boga vjeruje ili ne, a onima koji vjeruju da se dozvoli u redu i ljepoti prirode prepoznati Stvoritelja i širiti svoje veselje, u modernom društvu prevladava suprotno ponašanje. Naime, neki su si ljudi, ponajprije u ekonomskim, humanističkim i političkim područjima, a u novije vrijeme također u biološkim i medicinskim znanostima, prisvojili božanska svojstva i podržani medijima krenuli u stvaranje novog, po njima boljeg čovjeka. Već sada su rezultati početnih napora takvih modernizatora vrlo zabrinjavajući. Prijete da ljudske mase razvijenog svijeta, rađane i odgajane bez obiteljske i međusobne ljubavi i topline, počnu sličiti hordama bioloških robota s izmjenjivim rezervnim dijelovima, koji tumaraju svijetom vođeni TV-programima. Takve su društvene tendencije u kršćanstvu sporadično izazvale reflekse koji Europu prepuštaju neizvjesnom prolasku biblijskog zrna gorušice kroz razdoblje teške suše, dok Crkva traži svoju životnost, a možda i budućnost svijeta među masama siromašnih, uglavnom onih iz Afrike i Južne Amerike. 1996.g. kardinal Joseph Ratzinger, anticipirajući razvoj suvremenog svijeta, izriče u knjizi „Sol zemlje“ i ove riječi: „...ako društvo u cjelini više ne predstavlja kršćansko okruženje, kao što to nije bilo ni u prvih četiri ili pet stoljeća, onda će Crkva morati sama stvoriti ćelije u kojima će se ljudi međusobno podržavati, pomagati i jednostavno živjeti zajedno.“

Brojne inicijative Crkve, koju sada vodi papa Benedikt XVI, ohrabruju ipak one koji misle da se većinski kršćansku Europu može održati odmah i sada. Ponajprije ohrabruju masovno iskazana vjerska stremljenja mladih diljem Europe. Ona se jasno očituju iako se u temelju naobrazbe i svakodnevnice europske mladeži nalaze i epohalna otkrića prirodnih znanosti koja leže u materijalnim osnovama moderne civilizacije. Dakle, mladi uglavnom intuitivno, a mnogi znanstvenici promišljeno, ne doživljavaju vjeru i znanost kao suprotnosti. Zato kršćanska Europa ima ozbiljne izgleda na uspjeh uz dijalog vjere i znanosti koji vodi jasno izraženim teološkim i etičkim stavovima Crkve, ne toliko o rezultatima znanosti koliko o primjenama i percepcijama tih rezultata u ljudskom društvu. Štoviše, Crkva bi se ponovo mogla staviti na samo čelo znanstvene potrage

za redom i ljepotom prirode jer je sigurna da ju je stvorio Bog. Pa tako nastupiti od školskog vjeronauka do sveučilišta i dalje, te se zauvijek riješiti stigme zastarjelosti, otvarajući nove perspektive vjeri u suvremenom svijetu.

Takvi duboki pomaci u Crkvi bude ozbiljne nade pa zato svojim čitaocima stavljamo na uvid uvodne riječi pape Benedikta XVI na nedavnom zasjedanju Papinske akademije znanosti u Rimu, koja okuplja mnoge nobelovce i ostale znanstvenike najvišeg svjetskog ugleda.

Slaven Barišić, redoviti član HAZU

GOVOR NJEGOVE SVETOSTI BENEDIKTA XVI. ČLANOVIMA PAPINSKE AKADEMIJE ZNANOSTI PRILIKOM NJIHOVOG PLENARNOG ZASJEDANJA

Dvorana Clementine
Petak, 31. listopada 2008.

Uzvišene dame i gospodo,

Sretan sam što mogu pozdraviti Vas, članove Papinske akademije znanosti prilikom Vašeg plenarnog zasjedanja, i zahvaljujem profesoru Nicoli Cabibbou na njegovim ljubaznim riječima koje mi je uputio u Vaše ime. Birajući temu Znanstveni uvid u evoluciju svemira i života, želite se usredotočiti na područje istraživanja koje izaziva velik interes. Doista, mnogi naši suvremenici danas žele razmišljati o posljednjem izvoru bitka, njegovu uzroku i njegovu cilju, te o smislu ljudske povijesti i svemira.

U tom se kontekstu prirodno javljaju pitanja u svezi odnosa između poimanja svijeta znanstvenika i poimanja koje nudi kršćansko Otkrivenje. Moji su prethodnici, papa Pio XII. i papa Ivan Pavao II. primijetili da nema suprotnosti u načinu na koji vjera razumijeva stvaranje i dokazivanja empirijskih znanosti. Filozofija je u svojim počecima za objašnjavanje početka kozmosa predlagala tumačenja

na temelju jednog ili više elemenata materijalnog svijeta. Geneza se nije promatrala kao stvaranje, već kao mutacija ili preobrazba; bilo je to na neki način horizontalno tumačenje početka svijeta. Odlučujući napredak u razumijevanju početka kozmosa bilo je razmatranje bića po sebi i bavljenje metafizike najosnovnijim pitanjem o početnom ili transcendentnom početku bića koje sudjeluje u genezi. Da bi se razvijao i evoluirao, svijet mora najprije biti, i tako mora doći iz ničega u bivstvovanje. Mora, drugim riječima, biti stvoren od strane prvog Bića koje je takvo po svojoj biti.

Tvrditi da je postanak kozmosa i njegovih razvoja dalekovidna mudrost Stvoritelja ne znači tvrditi da je stvaranje povezano samo s početkom povijesti svijeta i života. Ono zapravo znači da Stvoritelj utemeljuje te razvoje i da ih podržava, podupire i trajno potpomaže. Toma Akvinski je poučavao da zamisao stvaranja mora nadići vodoravni početak odvijanja događaja, što je povijest, i, sukladno tome, sve naše čisto naturalističke načine razmišljanja i kazivanja o evoluciji svijeta. Toma je primijetio da stvaranje nije niti pokret niti mutacija. Ono je u stvari temeljni i trajni odnos koji povezuje stvaranje sa Stvoriteljem, jer on je uzrok svega što jest i svega što postaje (v.. Summa Theologiae, I, q.45, a. 3). "Evoluirati" doslovno znači "odmatati svitak", odnosno, čitati knjigu. Slika prirode kao knjige ima svoje korijene u kršćanstvu i mnogi su je znanstvenici prigrlili. Galileo je prirodu smatrao knjigom čiji je Bog autor, na isti način na koji je Bog autor Svetog pisma.

Ona je knjiga čiju priču, čiju evoluciju, čije 'pismo' i značenje mi 'čitamo' putem različitih znanstvenih pristupa, dok uvijek pretpostavljamo temeljnu prisutnost autora koji se u njoj želio objaviti. Ta nam slika isto tako pomaže shvatiti kako svijet nipošto nije nastao iz kaosa, nego je nalik uređenoj knjizi; on je kozmos. Unatoč elementima iracionalnoga, kaotičnoga i destruktivnoga tijekom procesa promjena u kozmosu, materija kao takve jest 'čitljiva'. U nju je ugrađena 'matematika'. Ljudski se duh stoga može dati ne samo u 'kozmografiju' te proučavati mjerljive fenomene, nego se može upustiti i u 'kozmozologiju' te razlučivati vidljivu unutarnju

logiku kozmosa. Ne možemo odmah vidjeti sklad, niti cjeline i međusobnih odnosa pojedinih dijelova, niti njihovog odnosa prema cjelini. No ipak uvijek ostaje širok raspon shvatljivih događaja, i proces je racionalan po tome što otkriva uređenje razvidnih odnosa i neporecivih konačnosti: u anorganskom svijetu između mikrostrukture i makrostrukture, u organskom i animalnom svijetu između strukture i funkcije, a u duhovnom svijetu između poznavanja istine i težnji za slobodom. Eksperimentalno i filozofsko istraživanje postepeno razotkriva ta uređenja; ono ih uočava kako rade na očuvanju sebe u postojanju, kako se brane od nejednakosti, i kako nadilaze prepreke. I zahvaljujući prirodnim znanostima znatno smo povećali naše razumijevanje jedinstvenosti uloge čovječanstva u kozmosu.

Razlika između jednostavnog živog bića i duhovnog bića, koje je 'capax Dei' (sposobno za Boga), ukazuje na postojanje razumske duše slobodnog transcendentnog subjekta. Tako je Katekizam Katoličke crkve oduvijek potvrđivao da je "svaku duhovnu dušu stvorio izravno Bog" – ona nije proizvod roditelja – i da je ona stoga besmrtna" (Catechism of the Catholic Church, 366). To ukazuje na osobitost antropologije, te poziva na njeno proučavanje suvremenim umom. Uzvišeni akademici, želim zaključiti prisjećanjem na riječi koje Vam je uputio moj prethodnik papa Ivan Pavao II. u studenom 2003; "znanstvena istina, koja i sama sudjeluje u božanskoj Istini, može pripomoći filozofiji i teologiji da potpunije razumiju ljudsku osobu i Božju objavu čovjeku, objavu koja je dovršena i usavršena u Isusu Kristu. Za to važno obostrano obogaćivanje u potrazi za istinom i dobrobiti čovječanstva ja sam, zajedno s cijelom Katoličkom crkvom, duboko zahvalan". Na Vas i Vaše obitelji, kao i na sve povezane s radom Papinske akademije znanosti, od srca prizivam Božji blagoslov mudrosti i mira.

Preveo: D.J.L.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/3550-vjera-i-znanost.html>

ČINIMO KONAČNO ZAOKRET - OSLOINIMO SE NA SEBE

08. ožujka 2009.

Početak 90-ih godina hrvatska se vlast našla pred teškim problemima uvođenja Hrvatske u gospodarski sustav koji je prevladao nakon pada Berlinskog zida i popratnih carinskih barijera. Osnovni problem ne samo Hrvatske nego i svih zemalja u tranziciji bio je kako provesti privatizaciju u zemlji čije su granice otvorene, a stanovništvo bez novca. Neke tranzicijske zemlje, kao na primjer Mađarska, odlučile su se za jeftinu rasprodaju svojih dobara strancima, pa sada zbog toga debelo žale. Hrvatske su pak vlasti, u skladu s politikom predsjednika Tuđmana da glavnina nacionalnih dobara ostane pod nacionalnom kontrolom, imale suženi izbor unutar kojeg se sukobljavalo nekoliko koncepcija.

Jedna je mogućnost bila uvesti prijelazno razdoblje preuzimanjem samoupravnih poduzeća u državno vlasništvo. Mislilo se da u upravnim strukturama proizvodnih poduzeća drugačiji ljudi trebaju ponajprije zamijeniti dotadašnje komunističke direktore, čija je glavna sposobnost bila antišambriranje pred partijskim komitetima u potrazi za državnim dotacijama. Neki su naginjali oslanjanju na financijske i tehničke direktore, jer su oni imali iskustva u kupovinama, proizvodnji i prodaji, vezanim uz djelatnosti njihova poduzeća. Nažalost, bila su to manjinska gledanja, a sam predsjednik Tuđman, opterećen ratom i vanjskom politikom, nije za gospodarska pitanja mogao naći dovoljno vremena.

U takvim okolnostima prevladalo je mišljenje da privatizaciji treba pristupiti odmah, a onda je zemlji bez novca kao glavni izbor preostala podjela bogatstava prema društvenim odnosima naslijeđenim iz nutrine propalog komunističkog gospodarskog sustava. Takvu su politiku žustro zastupali i neki novi, samoprogllašeno "agilni" kandidati za vlasništvo. Zato se takva operacija činila vrlo rizičnom. Naime, podjela privilegija u pravilu završava nezadovoljstvom većine koja je izostavljena, pogotovo ako brzo ne rezultira sveopćim boljitkom.

Kao što nam je svima poznato, rezultati hrvatske privatizacije, odnosno prvobitne akumulacije kapitala, bili su s nacionalnog stanovišta slabi. Banke su, nakon određenih previranja, ipak završile u rukama stranaca, a privreda je tajkunizirana uglavnom neuspješno. Brilljantno su se razvijali samo oni domaći tajkunati koji su stanovništvu prodavali kruh, mlijeko i ostalu hranu, makar iz uvoza, a produžavala se lista proizvodnih poduzeća koja su se gasila uz rasprodaju svojih zgrada i zemljišnih čestica. Rezultat je bila dezindustrijalizacija Hrvatske, stagniranje poljoprivrede, školstvo u zrakopraznom prostoru, zdravstvo u materijalnim i konceptualnim problemima i tako dalje. Značajne iznimke su izgradnja cestovne infrastrukture koja je, pored političkog jedinstva zemlje, donijela i koristi jadranskom turizmu, te uvođenje sustava modernih elektronskih komunikacija koje su pak jednako pomogle njihove zapadne vlasnike i proizvođače kao i hrvatske potrošače.

Dok se to događalo naši su novi gospodarski moćnici tumačili sebi i drugima da ljudskim društvom upravljaju darvinistički zakoni (teza kojoj se protivio i sam C. Darwin), da "slobodnom tržištu" treba ostaviti da učini svoje, odnosno da državu ne treba upotrebljavati da štiti slabe, obuzdava silnike, progona korupciju, a šanse izjednačava prema sposobnostima. Drugim riječima da kontrolira i uravnotežuje podivljali, primitivni, liberalni kapitalizam. Građanstvo su doživljavali kao ovce za šišanje s lijeva, s desna, odozgo i odozdo, polazeći od privatizacije bankarstva do privatizacije školstva, znanosti, zdravstva, te "stupovanja" mirovinskog osiguranja i slično. Ti su ljudi svoju premoć gradili ne na boljem znanju nego na svjesnom napuštanju etičkih ograda. U gospodarskom vakuumu, uglavnom nastalom njihovim gospodarskim neuspjesima, mnogi su brzo prepoznali nove, strane gospodare i poslužili im da strane interese maskiraju kao nacionalne. Nisu li, na primjer, u širokoj javnosti Zagrebačka i Privredna banka dugo doživljavane kao "naše", slično kao i T-HT?

Nije dakle problem bio u načelnom opredjeljenju predsjednika Tuđmana da nacionalne vrijednosti sačuva za hrvatski narod pomoću "agilnih" ljudi nego u tome kako su neki spretnjakovići shvatili svoju ulogu i odnos s narodom. Zbog toga je u svom užem krugu i sam predsjednik jasno pokazivao intimnu ogorčenost, ali ne i gubitak nade. Jer, kako reče pred svoj odlazak, ostaje narod!

Zaista, hrvatski će narod bar još jednom, nadajmo se što prije, političku vlast demokratski predati svom novom vođi kojem je Hrvatska, a ne on, na prvom mjestu. Kao što su neki spretnjakovići brzo prepoznali strane gospodare tako će i njih narod prepoznati i demokratski im uskratiti svoje povjerenje. Izabrat će onog koji jasno iskazuje veliko NE primitivnoj snalažljivosti na račun nacionalne zajednice, te je odlučno zamjenjuje vrijednostima za koje su samozatajno izginuli svi oni naši, što su svojom krvlju stvarali Hrvatsku kakvu su sanjali. Taj je put mnogo teži, ali je i jedini kojim pravom čovjeku vrijedi krenuti zajedno sa svojim narodom.

Radi toga je na predstojećim predsjedničkim izborima Miroslav Tuđman kandidat naroda, onog naroda koji je ostao. Za razliku od stranačkih kandidata, on je neposredni nosilac svekolike hrvatske nade, jedini koji može prevladati domaću političku i medijsku blokadu. S realnostima vanjsko-političke scene izbliza se upoznao kada je na njoj dokazano da i mali narodi mogu biti pobjednici, ako se oslone na svoje istinske elite. Bio je jedan od arhitekata brzog, uspješnog stvaranja pobjedničke hrvatske vojske i temelja sustava nacionalne sigurnosti. Iskusan dakle, snažan i staložen čovjek, intelektualac moderne naobrazbe i sveučilišni profesor, svjestan je svih izazova i opasnosti modernog svijeta. Zato će Hrvatsku znati ispravno postaviti u nadmetanju velikih, koje je opterećeno sve dubljom krizom Zapada.

Najvažnije, on zna da će u toj utakmici Hrvatska opstati samo ako se na unutarnje-političkom planu osloni na svoje tradicije, na volju naroda i na svoje istinske elite oboružane ljubavlju, poštenjem i vrhunskim znanjima, te onom agilnošću kakva iz njih proističe. Tek to će Hrvatskoj dugoročno osigurati stabilnu budućnost i učiniti je samosvjesnim sudionikom razvitka moderne civilizacije.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/4143-uinimo-konano-zaokret-oslonimo-se-na-sebe.html>

PIRANSKI DIMNJAK U LISABONSKOM SPORAZUMU

03. studenoga 2009.

U tekućem prijedlogu Promjena Ustava Republike Hrvatske HDZ napušta Članak 141 Ustava popularno nazvan „Tuđmanova tvrđava“. Taj članak utvrđuje da pozitivni ishod referenduma o udruživanju ili razdruživanju zahtjeva većinu od ukupnog broja birača. Zamjenjuje ga se znatno slabijim zahtjevom da je za to dovoljna većina birača koji su glasovali u RH uz uvjet da je glasovala većina od ukupnog broja birača. Ugrubo, sada je za ostvarivanje ambicija određenih političkih struktura dovoljna podrška četvrtine biračkog tijela, jer sve ukazuje da na polovicu ni izdaleka ne mogu računati.

Mnogi dobronamjerni ljudi u Hrvatskoj ipak su skloni tolerirati takvu nedemokratsku promjenu Ustava u nadi da će bijegom u Europsku Uniju Hrvatska napustiti „region“ eufemistički nazvan Zapadni Balkan (jer Istočnog Balkana zasad nigdje nema). Pri tome

nažalost previđaju da ih Zapadni Balkan može dočekati i u Europskoj Uniji, što ih pak ne bi trebalo čuditi s jete li se da su autori tog koncepta među glavnim političkim nosiocima Europske Unije.

Da bi se u to još bolje uvjerali vrijedi se oboruzati s malo strpljenja i pokušati prodrijeti u hermetički pravni jezik prve dvije točke Članka 10 Lisabonskog sporazuma (Sporazuma), koje glase (u autorovom prijevodu):

1. Države članice koje žele uspostaviti pojačanu međusobnu suradnju u okviru nadležnosti koje ne pripadaju isključivo Uniji mogu se poslužiti njenim institucijama i izvršavati te nadležnosti primjenom odgovarajućih odredbi Sporazuma, podvrgnuto ograničenjima i u skladu s podrobnim dogovorima koji su utvrđeni u ovom Članku i u Člancima 280 A do 280 I Sporazuma o djelovanju Europske Unije.

Svrha pojačane suradnje bit će unaprjeđenje ciljeva Unije, obrana njenih interesa i pojačanje njenih integrativnih procesa. Takva će suradnja biti cijelo vrijeme otvorena svim Državama članicama, u skladu s Člankom 280 C Sporazuma o djelovanju Europske Unije.

2. Savjet će donijeti Odluku o odobrenju pojačane suradnje kada se utvrdi da Unija kao cjelina ne može ostvariti ciljeve takve suradnje unutar razumnog roka, i ako u njoj sudjeluje bar devet Država-članica. Savjet će djelovati u skladu s postupkom utvrđenom u Članku 280 D Sporazuma o djelovanju Europske Unije.

Napomenimo još da je Savjet tijelo Europske Unije u kojem sudjeluju predstavnici svih Država-članica, no o pojačanoj suradnji glasuju samo predstavnici Država-predlagača pojačane suradnje. Pri tome je važno da procedura udruživanja za „pojačanu suradnju“ ne predviđa referendumske konzultacije biračkih tijela Država-predlagača.

Dakle, jednom kada su sve članice Zapadnog Balkana ušle u Europsku Uniju, što je deklarirani cilj politike Europske zajednice, one mogu „dobrovoljno“ formalizirati „pojačanu suradnju“ samo na temelju ishoda „benignog“ referenduma o ulasku u Europsku Uniju.

Za kasniju „dobrovoljnost“ bi se netko mogao pobrinuti na načine koje smo već iskusili, na primjer pri „dobrovoljnom“ odstupanju od ekonomskog pojasa ili pri „dobrovoljnom“ odustajanju od rješavanja graničnog spora pred međunarodnim sudom. U slučaju Hrvatske time bi se zaobišla i ustavna zabrana, preostala u Članku 141 Ustava, bilo kakvog obnavljanja „...jugoslavenskoga državnog zajedništva, odnosno neke balkanske državne sveze u bilo kojem obliku.“, jer to više nije „državna sveza“ nego samo „pojačana suradnja“, na koju je Hrvatska ionako već pristala.

No, posljedice ulaska u „pojačanu suradnju“ mogu u stvari biti itekako „državno-svezne“. Na primjer, Lisabonski sporazum predviđa da će od studenog 2014.g. u Europskoj komisiji zasjedati predstavnici, ne svih, nego dvije trećine Država-članica, koji će biti izabrani „...na temelju ravnopravne rotacije između Država-članica, odražavajući demografski i zemljopisni domet svih Država-članica.“ (Članak 9 D Lisabonskog Sporazuma). Odgovarajući „dometi“ Država-članica bit će međutim utvrđeni kasnije, te bi se više nego lako moglo dogoditi da „pojačana suradnja“ dobije manje predstavnika u Komisiji od broja svojih članica. U tom se sklopu vrijedi zapitati zašto Članak 10 Lisabonskog sporazuma utvrđuje baš devet Država-članica kao najmanji broj u „pojačanoj suradnji“ unutar Europske Unije. Prepoznaju li se Albanija, BiH, Bugarska, Crna Gora, Hrvatska, Kosovo, Makedonija, Srbija i Rumunjska iz

Sanaderove CEFTA-e u toj devetorki? Pa će nas u Bruxellesu danas-sutra možda predstavljati i Beograd.

Slijedeće vezano pitanje je nije li tekući grčeviti napor Slovenije da Savudrijsku valu preimenuje u Piranski dimnjak manje rezultat Zmaginog političkog folklora ili njene nasušne potrebe za ribama, odnosno za rudama i naftom s dna našeg mora, a više rezultat njene političke odluke da se od pojačane „dobrovoljne“ suradnje (bar) devet Država čvrsto ogradi? Teško je naime shvatiti zašto Slovenija inzistira na teritoriju Piranskog dimnjaka sve do mogućeg pada svoje Vlade i ridikulizacije svoje vanjske politike pred svjetskom javnosti samo ako Hrvatska postaje standardna članica Europske Unije, kada državne granice i Piranski dimnjak praktično ne bi mnogo značili. Nesumjerljivost slovenskog političkog napora s njenim minornim ribarskim interesima ili sa slabo dokazanim geološkim vrijednostima podmorja ukazuje da Slovenija ocjenjuje kako će Hrvatska postati dijelom nestabilnog tampon područja koje će se zvati Zapadni Balkan. Dok se možda ne ostvare službeno izrečene turske pretenzije, da ga se, slikovito govoreći, preimenuje u Istočni Balkan. Zato nemojmo nigdje srljati dok se ne odgovore takva elementarna politička pitanja i ne ishode odgovarajuće garancije, nemojmo napuštati "Tuđmanovu tvrđavu" jer su joj zidine izgrađene žrtvama naših branitelja. Što se krvlju stiče ne pušta se lako. Irska je na primjer, nakon velike referendumske borbe u čijem je centru bio spomenuti Članak 9 D Lisabonskog sporazuma, dobila garancije da će imati stalnog predstavnika u Europskoj komisiji. Bez jasnih odgovora i čvrstih garancija cijena bi napuštanja članka 141 Ustava Republike Hrvatske mogla biti viša nego "ulazak u Europsku uniju pod svaku cijenu" naših tekućih vlastodržaca. Fatalno visoku nam cijenu naime mnogi priželjkuju i na njoj rade već stoljećima.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5342-piranski-dimnjak-u-lisabonskom-sporazumu.html>

PREDSJEDNIČKA KAMPANJA MIROSLAVA TUĐMANA OTVARA VAŽNE TEME

16. studenoga 2009.

Ponosno je biti uz Portal Hrvatskog kulturnog vijeća kad među prvima objavljuje da je danas Miroslav Tuđman podnio Državnom izbornom povjerenstvu popis s približno osamnaest tisuća imena i prezimena hrvatskih građana koji podržavaju njegovu kandidaturu za Predsjednika Republike Hrvatske. Naime, Hrvatsko kulturno vijeće je na svojoj Redovnoj skupštini 21. 3. 2009. g. bilo prva udruga koja je podržale tu kandidaturu argumentima što su se u međuvremenu pokazali dalekovidnima.

Na toj je Skupštini gotovo jednoglasno ocijenjeno je da je Miroslav Tuđman, pored svojih osobnih kvaliteta i politike koju zastupa, jedini koji može probiti medijsku blokadu, odnosno svrstati se među "velike kandidate". Zaista, blokada kojoj je bio izložen u velikim medijima, na čelu s Dnevnikom javne televizije, zorno je svima pokazala da je hrvatska demokracija u stvari suspendirana. Međutim,

zahvaljujući njegovoj osobnoj hrabrosti i hrabrosti svih ostalih koji su ga javno podržavali, pokušaj brisanja Miroslava Tuđmana s hrvatske javne pozornice, bez demokratskog sučeljavanja argumenata nije uspio, nego je čak počeo biti kontraproduktivan. Istina, treba vidjeti što će veliki meštri propagande sada smisliti, no vjerujemo da će, kao što Ustav i zakoni garantiraju, krupne teme koje otvara Miroslav Tuđman izaći u prvi plan i obvezati ostale kandidate da se o njima izjašnjavaju.

Bit će zanimljivo pratiti kako će se ti "veliki kandidati", koji su svi ovako ili onako nositelji političkog status quoa, nositi s kandidatom koji kao alternativu nudi stvarnu modernizaciju Hrvatske zasnovanu na njenim kršćanskim korijenima. Nudi je na vjerodostojan način, budući da među osamnaest tisuća osoba koje su podržale Miroslava Tuđmana ima velik broj onih koji znaju kako to izvesti. Po prvi puta se jasno očitava demokratski savez značajnog dijela elitne hrvatske inteligencije i puka, što predstavlja "opasnu namjeru" o kojoj protivnici samostalne Hrvatske nisu nakon siječnja 2000.g. sanjali ni u svojim najgorim snovima. Zato, već poslije ovog uspjeha Miroslava Tuđmana ništa u Hrvatskoj više ne će biti kao prije, a pogotovo ne ako građani Hrvatske budu dovoljno mudri da ga uskoro izaberu za novog predsjednika Republike Hrvatske.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5405-predsjednika-kampanja-miroslava-tumana-otvara-vane-teme.html>

REALITY SHOW

23. studenoga 2009.

Ne tako davno zapitali smo se što će se meštri medijske manipulacije dosjetiti sada kad im već u predkampanji nije uspjelo eliminirati M. Tuđmana. Na HTV-u je počelo s idejom da se kandidati raspodjele na dvije skupine po šest, "prema rezultatima dosadašnjih anketa", koje su istovremeno, u malo drugačijem kontekstu, i sami proglasili nevjerodostojnima. U tim je anketama M. Tuđman "imao" nekoliko posto, pa ga se od početka kampanje željelo smjesti u sigurne gubitnike, a miljenike HTV-a predstaviti kao krug sigurnih dobitnika (izuzevši tu A. Hebranga).

Da li radi oštrog javnog protesta M. Tuđmana zbog medijskog prešućivanja njegove kandidature, posebno na državnoj televiziji, opredijelili su se in extremis za zajednički, ravnopravni nastup dvanaest kandidata. Zanimljivo je da je A. Hebrang takvo "sučeljavanje" bojkotirao, ne zato što je organizirano na opisani način, nego zato što HTV neravnopravno tretira "kandidata HDZ-a". Odnosno, da li možda pogađamo dobro, velikog kandidata HDZ-a izravnava s tamo nekim nezavisnim kandidatom M. Tuđmanom. No,

unatoč formalnoj ravnopravnosti, organizatori su za predstavljanje predsjedničkog programa predvidjeli samo nekoliko minuta po kandidatu. To je naravno pogodovalo kandidatima koji programa vjerojatno nemaju, nego cinično drže da se hrvatskim građanima jabuke mogu (pro)davati pod bundeve. Niti jedan prisutni kandidat osim M. Tuđmana i Vesne Pusić nije u toj situaciji pokušao reći ništa ozbiljno, pa se ne zna da li i može. Dijelovi pak onog što je izrekla Vesna Pusić hrvatskoj su javnosti toliko neprihvatljivi da bi i njoj možda bilo bolje da nije govorila.

Mnogi od tih prigovora su se mogli izbjeći da su kandidati ždrijebom podijeljeni u male skupine i da su s voditeljima ozbiljno raspravljali, kraće ali svakodnevno, o ozbiljnim temama. Tako se veliki broj kandidata po hrvatskom izbornom sustavu mogao pretvoriti u zanimljiv doprinos razvoju zapadnih demokracija. Mnoge među njima naime pate od zagušenja dominacijom inertnog dvo-partijskog političkog sustava po formuli ovdje poznatoj pod "sjaši Kurta da uzjaši Murta".

Nasuprot takvoj ili sličnoj inovativnosti, sve je nalikovalo na najobičniji Reality show, jedan od brojnih kojim sve naše televizije, pa i ona "javna", zaglupljuju građane ove zemlje. To nam svjedoče i komentatorski uradci brojnih ovako ili onako proizvedenih zvijezda, koji se više bave time koji je kandidat imao kakvu frizuru i/ili kravatu i kako je prekrižio noge, nego s onim što kandidat nudi građanima Hrvatske kao izlaz iz gospodarske krize i kao način sanacije tekućeg vanjsko-političkog fijaska. Može se dakle zaključiti da je za meštre medijske manipulacije prvo poluvrijeme završilo osrednjim rezultatom, pa se sada sa značajno uvećanim izgledima potrudimo da konačno pobijedi kandidat koji poštuje iste vrijednosti kao i hrvatski narod.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5440-reality-show.html>

PROSVJETLJIVANJE HRVATSKIH GRAĐANA

30. studenoga 2009.

U nedjelju je pod bombastičnom naslovnicom „Veliko istraživanje Večernjeg lista i RTL-a“ VL objavio napis o popularnosti kandidata za predsjednika Republike Hrvatske i o vezanim pitanjima, koja su dodatno obrađena u današnjem broju VL-a, gdje Stipe Mesić naknadno pobjeđuje Franju Tuđmana. Iz tih tekstova međutim saznajemo da istraživanje nisu baš proveli VL i RTL, kako piše u dva ogromna naslova, nego ugledna agencija Puls. Koja je ugledna po tome što u 60%-om djelu (po podacima s Interneta) pripada stranom anketnom operatoru po imenu Ipsos, slično kao što su po stranom vlasništvu ugledni VL i RTL.

Ugledna dakle agencija Puls-Ipsos provela je telefonsko istraživanje na ukupnom uzorku od 800 ispitanika, kako sitnim slovima piše u donjem desnom kutu VL-ove nedjeljne kvazi-duplerice. Proizlazi da je pet kandidata za Predsjednika RH, poimence i po hijerarhijskom redu, Josipović, Bandić, Vidošević, Primorac i Hebrang zasad u gornjem kandidatskom domu (više od 5%), dok su ostali, na donjoj razini, da ne kažemo u podrumu. Međutim, tako malen uzorak, puno manji od broja potpisa koji su morali skupiti predsjednički kandidati, si baš ne bi smjela dopustiti nijedna ugledna agencija, pogotovo kad se sjeti da mnogi ispitanici ne odgovaraju na telefonske ankete, ponajprije zato što, za razliku od izbora, telefonske ankete nisu anonimne. Pa se mnogi boje u telefon izreći ono što misle, opterećeni možda i nekom, da ne kažemo naslijeđenom, nelagodnom izricanja mišljenja u telefon. Ugledna bi agencija na primjer trebala ne samo znati nego i uzeti u obzir da je na prethodnim hrvatskim predsjedničkim izborima jedan kandidat, kojem su telefonske ankete uglednih domaćih i stranih agencija davale zanemarive izglede,

ugrozio dvoje velikih kandidata i tek je „pažljivo“ brojanje nakon izbora pokazalo da su mu oni nedohvatni.

Tekstove VL-a ne želimo ovdje komentirati. Prvi se naime sastoji od brojnih mudrosti tipa ...iznenađenje dana... „Primorac je unio svježinu...“ i slično. Spomenuti je primjer posebno drag onima koji su se izravno, kroz duge godine, mučili s ministarskom „svježinom“ kandidata Primorca, a vjerujemo da su i mnogi drugi čitaoci prepoznali ostale favorizirane kandidate u sličnim tekstualnim piruetama na granici etičkog pokliznuća. Kao opći dojam može se reći da ni člankopisateljica niti ugledni komentatori nisu prikrivali zadovoljstvo što su pobjednici njihove ankete favoriti VL-a, RTL-a i ostalih uglednih medijskih stranih i javnih kuća. Zar one već od početka ne pokušavaju podijeliti kandidate na ugledne i neugledne prema, gle čuda, rezultatu koji je anketa dala?

Mora biti da su motivi svih tih uglednih medija isključivo prosvjetiteljski. U prvom redu brižnost da njihovi zapadno-balkanski čitaoci i gledaoci ne potroše svoj glas uludo. A ne kako im neki neugledni marginalci, uključujući i pisca ovih redaka, predbacuju na nisko-tiražnim portalima, naime da pokušavaju medijski zastrijeti politički nepoćudne kandidate te obeshrabrili njihove pristalice i, posebno, donatore. Izgleda da ti internetski marginalci ne razumiju pravila moderne demokracije za koju su se s prijateljima borili, kao što ih zaista i ne mogu razumjeti oni koji su za slobodu i demokraciju izginuli. Takvima nije još jasno da moderna demokracija, uz crne kronike, pozna još samo svjetlu budućnost, koju joj serviraju samozvane političko-medijske "elite", baš kao i u propalom komunističkom sustavu. Šara svijetle budućnosti je naime konstanta 50-godišnjih recepata VL-a, čija smo još dva visokotiražna broja mogli čitati odsutno pogledavajući na visoko-gledani RTL-ov ekran, koji toj šari samo dodaje televizijsku iluziju stvarnog pokreta.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5471-prosvjetljivanje-hrvatskih-graana.html>

VIDOVITI MEDIJI

28. prosinca 2009.

Glavna pouka koju treba izvući iz prvog kruga ovih predsjedničkih izbora je da kontrolirani masovni mediji suvereno kontroliraju politički život Hrvatske. Zaista, na samom početku predizborne kampanje, čak i prije nego su se svi službeno kandidirali, masovni mediji su kandidate podijelili na prvu i drugu ligu po famoznom, protuzakonitom ključu 6+6. Vidovitost naših medija je fascinantna, jer im je izborna noć u cijelosti dala za pravo. Naime, prva se šestorka doista plasirala prva. Takvom je ponašanju neizravno dao za pravo i glavni garant demokratske nepristranosti izbornog postupka, predsjednik Vrhovnog suda Republike Hrvatske, dipl. iur. Branko Hrvatinić, kada je pročitao rezultate izbora samo za nekoliko prvih kandidata. Zatim je, inovacija bez presedana u svjetskoj demokratskoj praksi, TV gledatelje uputio da si za ostale, bezimene, pročitaju rezultate na TV-ekranu, koji je međutim pokazivao samo njega.

Zanimljivo je kratko proanalizirati kako su masovni mediji postigli toliku vidovitost. Ponajprije značajan je podatak da je na izbore izašlo daljnjih desetak posto birača manje nego pred pet godina. To se ponajprije može povezati sa činjenicom da su izbori kao cjelina bili stavljeni u drugi medijski plan. Mnogi su načini kako se to postiglo, a važan primjer je završno sučeljavanje kandidata na HTV1, koje je emitirano od deset sati uvečer do ponoći, pred novi radni dan (i samo je sučeljavanje bilo organizirano na način da ga je

bilo žali Bože vremena gledati). Time su postignuta dva cilja. Prvi, neposredni, širokom glasačkom tijelu poslan je signal da su tekući predsjednički izbori nevažni, što je ojačalo poziciju stranačkih struktura, odnosno discipliniranih izbornih tijela, kao što je SDP-ovo. Drugi, dugoročniji cilj je opće umanjivanje važnosti izravnih izbora za predsjednika Republike, koji stalno živciraju stranačke strukture, ugrožavajući njihov politički monopol. Zato ne treba sumnjati da će to dati krila prijedlozima da se Predsjednika RH bira u Saboru, po stranačkom dogovoru.

Nakon što su predsjednički izbori stavljeni u drugi plan, operacionalizirana je podjela kandidata na 6+6. Prva je šestorka favorizirana na bezbrojne ali uvijek trivijalne načine, a izravna trivijalizacija dvaju "ravnopravnih" sučeljavanja svih kandidata onemogućila je kandidate s programom, pogotovo s alternativnim programom, da dođu do izražaja. Tako da se jednom "uglednom komentatoru" jučerašnje izborne TV-trakavice dogodilo da zajapureno viče u ekran kako nitko od kandidata nema ni strategije niti programa. Kako je među svim kandidatima M. Tuđman bio jedini koji je imao i ozbiljnu strategiju i ozbiljan program, te se plasirao prvi od drugih šest, može se konačno zaključiti da je podjela 6+6 bila u stvari podjela 6+Tuđman. Odnosno, da je cijela medijska manipulacija imala za strategiju i program onemogućavanje izbora M. Tuđmana za predsjednika RH. Ali, treba ujedno shvatiti da je ta medijska manipulacija uspjela.

Neki od nas znaju da je rat za nezavisne javne medije izgubljen već za Franje Tuđmana i već odavno pozivaju na uspostavu snažnih, nezavisnih medija, a neki bi stalno osnivali nove i nove političke stranke, zaboravljajući da bez slobodnih medija neće imati pristup u javni prostor, kao što ga nije imao ni predsjednički kandidat Miroslav Tuđman. Neki su mislili da se može "kreirati događaj" koji postojeći mediji ne će moći zaobići. Njih je ova kampanja izravno demantirala, jer kandidatura Miroslava Tuđmana je sama po sebi bila krupan događaj, a on daleko najbolji kandidat, pa opet ništa. Zato treba odmah pojačati napore da se ukinu svjetonazorski i interesni monopoli u hrvatskom javnom prostoru i to uskladiti s organiziranim političkim nastupom svih domoljubno opredijeljenih ljudi, i napose intelektualaca. Vjerujem da Hrvatsko kulturno vijeće sa svojim

malim Portalom može u tom naporu odigrati vrijednu ulogu. Značajni početni uspjeh je ipak postignut, jer je i s ovakvim izbornim rezultatima raskrinkana detuđmanizacija Hrvatske, odnosno bitno je otežano ukidanje njene državnosti.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5585-vidoviti-mediji.html>

SVJETLO I TAMA IVE JOSIPOVIĆA

04. siječnja 2010.

Početni slogan Ive Josipovića „Birajte svjetlo a ne tamu“ pobudio je u hrvatskoj kulturnoj javnosti brojne nedoumice. Kako se Ivo Josipović predstavlja kao visoki intelektualac humanističkog usmjerenja za pretpostaviti je da mu je višeznačnost simbolike te rečenice poznata. Naime, još od prevođenja i interpretacija Biblije postoje duboki prijepori o odnosu svjetla i tame. U Novom zavjetu Isus na primjer kaže „Ja sam svijetlo svijeta. Tko mene slijedi, sigurno ne će ići po tami, nego će imati svijetlo koje vodi u život.“ (Iv 8,12). No, po svom deklariranom svjetonazoru baš se ne čini da se Ivo Josipović prihvatio toga puta, pa treba tražiti dalje.

Zaista, pored svjetla, u Bibliji ima i „svjetlonoša“. Doslovna riječ Svjetlonoša (Lucifer) javlja se samo jedanput, pri opisu propasti kralja Babilona koji je Židove držao u njihovom drugom ropstvu. Kralj-čovjek je srušen, jer je u svom srcu govorio: „Uzaći ću na visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu“, a Stari ga zavjet na tom mjestu pita: „Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin?“ (Iz 14,12-14). Treba li dakle shvatiti da Josipovićev slogan „Birajte svjetlo a ne tamu“ poziva na izbor novog ropstva u Novom Babilonu,

onom Babilonu koji miješa sve jezike? Ili, ako je odgovor ne, ili ne samo to nego više, tražimo dalje.

Stoljećima kasnije neki su Svjetlonošu (Lucifera), poistovjetili, ne s grješnim čovjekom koji je htio biti ravan Bogu, nego s palim anđelom, zmijom, Sotonom. Toj opciji vrijedi posvetiti malo pažnje jer je politički iznimno relevantna. Počelo je u rajskom vrtu gdje je Adamu i Evi bilo dano sve, osim jesti s drveta spoznaje dobra i zla (Post 2,17), odnosno steći moć presuđivanja što je dobro a što zlo. No zmija ih je nagovorila na grijeh, te su Adam, Eva i njihovi grješni potomci izbačeni iz raja. Zatim je spoznaja dobra i zla, etička kategorija, potihom pomaknuta na samu spoznaju, bez dodatka dobra i zla. Spoznaja, znanje, znanost, prosvjetljenost, je prvenstveno ontološka kategorija, nešto za čime kršćanin ima pravo težiti, otkrivajući Božju ljepotu. Tom vrhunskom manipulacijom, koja je imala ogroman utjecaj na povijest Zapada, zmija je pretvorena u borca za svijetlo i tako postala bog svijetla. Jahve je pak prijetvorno sveden na boga tame, a religija na opijum za narod. Pod izborom svijetla nudi li nam se dakle moć unošenja "nove pravednosti", nasuprot tame ostajanja kod božje pravednosti?

Kao što vidimo, slogan „Birajte svjetlo a ne tamu“ otvara prevažno pitanje s bar tri lica i mnoštvom odgovora. Radi se o kršćanskim korijenima Hrvatske, o njenom putu u Europsku uniju, o Hrvatskoj-zemlji znanja, o odnosima vjere i znanosti, o odnosima pravde i prava, o sadržaju obrazovanja mladih, o životu i smrti pojedinaca i naroda. Kandidat-intelektualac, koji pokreće ta pitanja u pet riječi, bez da ih objasni i na njih daje cjelovite odgovore, samo šalje signale onima koji ga razumiju, a prezire ostale, odnosno prezire demokraciju. Preziru je i mediji koji, u poplavi razgovora s kandidatima, takva pitanja ne postavljaju. Možda zato što ih ne znaju postavljati, a možda i zato što i oni, kao i kandidat, dobro poznaju odgovore.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5615-svijetlo-i-tama-ive-josipovia.html>

POLITIČKI KORIJENI HRVATSKE GOSPODARSKE KRIZE

08. ožujka 2010.

Nedavno imenovanje gospodarskog savjetničkog tima Predsjednika RH, uz već postojeće slične timove Vlade, izazvalo je ovih dana veliko zanimanje ovdašnjih visokotiražnih medija, pa onda i svekolike hrvatske javnosti. Ponekad se čak stječe dojam da se birao miss ili mister Hrvatske, a ne da se radi o tako ozbiljnim stvarima kao što je prolaz Hrvatske kroz turbulencije svjetske gospodarske krize. Na taj način mediji po običaju skreću pozornost javnosti sa suštine na pojavnost, po tisućljetnom receptu - što manje kruha to više igara, a valjda i više novina. Kako se naše realne gospodarske teškoće samo množe, unatoč množenja savjetničkih timova, možda vrijedi pokušati izreći i nekoliko ozbiljnih riječi. Kao što obično biva, njihova kratkoća previše pojačava kontraste, ali zato možda daje sažetu sliku cjeline.

Naši političari naime rado tvrde da je hrvatsku privredu pogodila svjetska kriza kao viša sila, pa oni nisu ništa krivi. Međutim, uz rijetke izuzetke, hrvatska industrija uništena je već prije te krize, što zbog svoje komunističke nekonkurentnosti iz vremena prije pada Berlinskog zida, što zbog nesposobnosti (ili možda posebnih nadsposobnosti) samoupravljača na brzinu preobučениh u

demokrate, koji su je uzeli spašavati nakon pada Berlinskog zida. Zato je mnogo bolje reći da je Hrvatska tek usputna žrtva svjetske krize ponajviše u onoj mjeri u kojoj je pogađa pad kupovne moći njenih uglavnom sitnih zapadnih mušterija, i posebice stranih turista, kojima se prodaje more, zrak i sunce, što nam ih je do daljnega Bog dao u izobilju.

Spomenuti spasitelji hrvatskog gospodarstva najčešće su menadžeri, ekonomisti i bankari, i to oni koji su, nakon višekratno dokazanih neuspjeha, i nadalje medijske zvijezde državnih gospodarskih savjeta i vijeća. Neki su u tome pravi rekorderi, a paradigmatičan primjer je menadžer što se svojevremeno proslavio lošom cijenom koju je postigao pri prodaji hrvatskog T-coma, a koja je tek u zadnji čas ispravljena visokom političkom intervencijom. Neke pak od savjetnika-profesora ekonomije čuli smo objašnjavati svoju međunarodnu znanstvenu anonimnost izravnim angažmanom u "realni" život, čime navodno nadrastaju kabinetsku razinu svoje struke. To je opet hrvatski izum, jer u razvijenom svijetu radije angažiraju za savjetnike one što su prethodno dobili Nobelovu nagradu na „kabinetskoj“ razini. Ta je razina naime u razvijenom svijetu itekako realna pa bi se spomenuta gospoda profesori trebali prije svega zamisliti zašto njihova kabinetska odnosno nastavna razina nije realna. O našim bankarima da ne govorimo, jer su samo hrvatski celofan interesa stranih banaka što ovdje nesmiljeno posluju pod tradicionalnim hrvatskim imenima. Drugim riječima, naši bankari, osim što su sve osim naših, nemaju ni pristup niti uvid u svjetske mehanizme donošenja krupnih financijskih odluka.

Jasno je da takvi ljudi, da i hoće, ne bi znali Hrvatsku izvesti „u petoj brzini iz banane“. Zajednički im je naime, ne samo nazivnik nego i brojnik, operiranje hrvatskim novcem. Nije stoga čudo da se svi naši planovi za izlazak iz stagnacije ili, bolje, iz nazadovanja, svode isključivo na fiskalne i financijske mjere koje trebaju „povećati izvoz“. Takve su se mjere do sada dokazano svodile na presipanje iz šupljeg u prazno, da ne kažemo iz jednog u drugi džep. Naime, njihovi autori niti znaju niti se pitaju što to, osim vode, zraka i sunca koje ima, Hrvatska zna tako dobro proizvesti da se uopće može izvoziti. Ima doduše i nemuštih pokušaja prevladavanja takve, ponajviše tehnološke, nepismenosti. Tako je jedan naš ugledni

ekonomist, istina ne iz sadašnjih državnih savjetničkih timova, „znao“ da se brodogradnju ne može spasiti u konkurenciji s Južnom Korejom, „jer su brodski motori veliki kao kuće“. Kao da brodski motori koje Hrvatska još uvijek gradi prvenstveno vlastitim znanjem, iako po vodećoj svjetskoj licenci, nisu veliki kao kuća. Kao da dalekoistočna sveučilišta ne plaćaju naše sveučilišne nastavnike da poučavaju njihove studente kako graditi brodske motore velike kao kuća.

Gospodarski savjetnički timovi moraju zato imati stručnjake različitih profila koji se međusobno cijene i razumiju, ali svakako obuhvaćaju i one koji poznaju domete visokih tehnologija. Ekstremni primjer spoznaje te istine je današnja Kina. Ekstreman je u dva vida, najprije po političkom rješenju položaja stručnjaka i, zatim, po stručnom sastavu tima. Naime, 1992. g. KP Kine izabrala je novi deveteročlani vrh Politbira, kojeg su isključivo činili tehnički obrazovani pojedinci. Ti su ljudi, zahvaljujući izravnoj političkoj moći, u dvadesetak godina od Kine napravili gospodarsku velesilu. Suprotno tome, na Zapadu se pak stručni savjeti izričito odvajaju od izvršne političke vlasti, a iznimno je rijetka izravna politička moć prirodnjaka i tehnologa, kao što su na primjer Margaret Thatcher (kemija), Angela Merkel (fizikalna kemija) i Xavier Solana (fizika). Međutim na Zapadu se stručne savjete ozbiljno sluša prije donošenja političkih odluka. Iako lelujava i ne bez otpora, tim je putem 90-ih godina krenula i Hrvatska. Sovjetski savez je pak razvio treći model,

prema kojem su stručnjaci služili uglavnom kao celofan prethodno donesenih političkih odluka. Nije stoga čudo da je Sovjetski Savez kolabirao čim je predsjednik Reagan pokrenuo Rat zvijezda, unatoč upozorenja koja je vodećim sovjetskim političarima na vrijeme poslao kasniji nobelovac Andrej Saharov (fizika).

U Hrvatskoj je trećesiječanjskom političkom smjenom u začetku slomljen zapadni model uloge stručnjaka i ponovo uveden sovjetski, dodatno pogoršan potpunom eliminacijom tehnološki pismenih ljudi iz svih relevantnih savjetničkih razina. Jedan od krupnih razloga za tu eliminaciju bila je međunarodna afirmiranost takvih ljudi, koja ih je činila intelektualno nezavisnima, odnosno neupotrebljivima u cirkusko-celofanske svrhe. Tako su na političkom situ ostali samo gore spomenuti "savjetnici", koji su "savjetnici" ne zato što su im stručni kriteriji prvi nego zato što im to nisu. Kako nismo Kinezi, jedini je realni put iz našeg sve bržeg gospodarskog nazadovanja povratak dobrim zapadnim savjetničkim modelima. Iako u malim brojevima, Hrvatska ima vrhunskih stručnjaka, bar po dva-tri u gotovo svim specijalnostima, a gdje ih nema, našlo bi ih se u hrvatskoj dijaspori. Njihovim angažmanom i organiziranjem, uz povezivanje tehnoloških i društvenih područja, mogle bi se dobiti kvalitetne podloge za donošenje političkih odluka, od poljoprivrede dalje.

Takvih se modela naši elokventni, iako u pravilu tehnološki nepismeni političari ne bi trebali bojati jer su političke odluke u demokracijama isključivo u nadležnosti izabrane vlasti. Nažalost, za to je ipak potrebna bar intelektualna skromnost, kritičnost i hrabrost političkih struktura, koju se do sada nažalost nije vidjelo. Stoga će po svemu sudeći Hrvatska nastaviti po silaznoj spirali, sve do konačne, od mnogih željene kompromitacije hrvatske državnosti u širokoj narodnoj svijesti. Time će se na najdubljoj mogućoj razini postići reintegracija Hrvatske u Balkansku krčmu, na kojoj naši političari, svjesno ili nesvjesno, zdušno rade budući da navodno „nema alternative“. Oprosti im Bože, jer prema vlastitim izjavama za alternativu niti ne znaju, dok se brzo, a često i prebrzo, voze limuzinama zadnje tehnološke generacije. U šestoj brzini.

Akademik Slaven Bariši

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5899-politiki-uvjetovana-hrvatska-gospodarska-kriza.html>

UZ BISKUPSKU POSLANICU

29. ožujka 2010.

Nedavno objavljeno Pismo hrvatskih biskupa u povodu pristupnih pregovora za ulazak Republike Hrvatske u Europsku Uniju prvi je snažni glas razuma na hrvatskoj javnoj sceni. U tom se dokumentu problem pristupa Europskoj Uniji postavlja na kritičan način, sagledavajući pro et contra, suprotno općem političkom i medijskom nazivanju zatucanim euroskepticima svih onih koji su tek eurorealisti. Zahvaljujući hrvatskim biskupima to je pitanje sada postavljeno na normalan, demokratski način. Treba ujedno spomenuti da je u europskim demokracijama to pitanje otvoreno postavljeno već od samog početka, napose među tadašnjim vodećim ideolozima i političarima, pa su kontinuirano postojale duboke konceptualne razlike o sadržaju i dometu europskih suradnji. Na

jednom kraju političkog spektra nalazili su se pristalice nadnacionalne Europe a na drugom zastupnici Europe nacija, koje je predvodio francuski predsjednik C. de Gaulle. Slično kao ovi posljednji mislio je i predsjednik Tuđman. Povijest tih razlika je prikladno kratko ilustrirati preko četiri imena spomenuta u biskupskom pismu.

Jean Monnet je bez sumnje jedan od glavnih idejnih začetnika Europske Unije. Ipak, za razliku od R. Schumana, A. De Gasperija i K. Adenauera, teško ga je politički svrstati u europska demokršćanska strujanja. Krivudavi životni put doveo je tog Francuza do jake suradnje s moćnim anglo-saksonskim gospodarskim i političkim krugovima, a posebno je nimalo katolička bila njegova trgovina alkoholom za vrijeme prohibicije u SAD. Ne tako loše informirani de Gaulle ga je poslije 2.svjetskog rata izrijekom smatrao američkim čovjekom, preko kojeg se želi kontrolirati Europu kao cjelinu, a posebno jogunastu Francusku, bilo preko (tada okupirane) Njemačke, bilo preko učlanjenja Velike Britanije.

Uostalom, evo što 1960. g. tadašnji predsjednik de Gaulle kaže o J. Monnetu u razgovoru s jednim svojim budućim savjetnikom i ministrom: „Monnet, Pleven i slični drže da Francuska nije nego mala zemlja; da nema težinu dovoljnu za igranje svjetske uloge; da se stoga mora podrediti ostalima. Fabre-Luce (francuski novinar i pisac) je čak napisao da će, budući da su se kroz posljednja dva stoljeća Francuzi dokazali nesposobnima da si vladaju, nadnacionalna integracija konačno omogućiti Nijemcima podučiti ih organizaciji i disciplini. Monstruozno!"

Europska Unija nedvojbeno evoluirala ne po demokršćanskom nego po Monnetovom receptu. Ako je u nadnacionalnoj integraciji minorna uloga predviđena Francuskoj, kakva li je tek namijenjena Hrvatskoj. Ako je u Francuskoj bilo, a i danas ima ljudi koji u takvom sklopu traže svoj put, kako ih ne bi bilo u Hrvatskoj. Uvijek i iznova, brojni su oni koji grade svoje karijere na spoznaji vlastite nesposobnosti i nekreativnosti, koje su uočili prije drugih, jer su im sami najbolji svjedoci. C. de Gaulle je zbog toga prezirao francusku političku klasu, a o našoj neka pak sude čitatelji. Dok još mogu išta

odlučivati na izborima, prije no što krene nova europska demokracija po oprobanom receptu jedan čovjek jedan glas. Treba se bojati da će se upravo tako političari konačno riješiti svojih naroda, a mali narodi ostati bez identiteta. Identiteta koji je u hrvatskom slučaju Crkva strpljivo gradila, još od Zvonimirovih vremena, u mudroj ravnoteži između katoličkog univerzalizma i hrvatskih nacionalnih posebnosti.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/5999-uz-biskupsku-poslanicu.html>

DVIJE ILI VIŠE STRANAKA?

15. kolovoza 2010.

Prolazeći oštrim korakom pored mene u hodniku svog ureda krajem daleke 1991. g. - kada su polagani temelji moderne Hrvatske - Franjo Tuđman se zaustavio, učinio korak unazad, i upitao "Dvije ili više stranaka?". Iako potpuno iznenađen tim pitanjem, odgovorio sam kao iz puške "Više!". Na pitanje "Zašto?" dodao sam "Zato što dvije političke stranke mogu postati dvije političke mafije, koje se uredno smjenjuju između vlasti i opozicije, zaustavljajući tako svaki protok novih ideja." Pogledao me vrlo prodorno, možda i ljutito, te šutke otišao. Bilo kako bilo, omogućio je Hrvatsku s više stranaka.

Kao što danas znamo, to nažalost nije riješilo problem, ponajviše zbog toga što je većina vođa malih saborskih stranaka (izuzimajući SDSS, koji funkcionira po drugom uzorku i koji se pokazao kao ozbiljan, Hrvatskoj nelojalan politički faktor) ispala potpuno nedorasla svojoj ulozi. Umjesto da budu nosioci novih rješenja mnogi od njih su se prometnuli u sitne trgovce političkim utjecajem, čak kad bi im poneki problem uopće dopro do malog mozga. Kako je većina takve sitne političke trgovine tekla kroz Sabor, ovaj se polako pretvarao u tržnicu političkih intriga i kompromisa, kojom dominiraju lokalni politički mešetari. Rezultat je da su se stvarne

saborske debate zamrle, da se sve svelo na odrađivanje unaprijed riješenih domaćih partijskih zadaća, uz uglavnom lošu glumu naturščika, koja sve manje i manje zanima hrvatsku javnost. Zaista, koga više osim saborskih zastupnika zanimaju HTV-ovi prijenosi saborskih sjednica?

Što se tiče izvanparlamentarnih stranaka, njihov gotovo astronomski broj je često vezan uz ego-putovanja možda dobronamjernih ali politički neiskusnih pojedinaca i onda kad su obdareni prirodnom karizmom, bistrinom i elokvencijom. No elokvencija, iako u politici oduvijek nužna, nije danas i dovoljna, jer da bi se sudjelovalo u uspješnoj političkoj vlasti treba imati koordinirani politički program, koji vuče naprijed i koji je infrastrukturno poduprt tako da je *realno ostvariv*. Tako nešto nije viđeno ni kod naše dvije velike stranke, a kamo li kod izvanparlamentarnih stranaka, koje uglavnom znaju što ne će, ali ne znaju što hoće i, naročito, što mogu. Lako je na primjer biti protiv ulaska u EU, ali onda treba znati kako će se ponašati Hrvatska (koja kao podivljala loza izrasta u turističku monokulturu sličnu Grčkoj) ako mnogi svjetski mediji odluče objavljivati simultano, u sklopu poslovičnih „novinarskih sloboda“, da u Hrvatskoj na primjer maltretiraju turiste. Zato rizik razgovora o uvjetima ulasku u EU treba prihvatiti, a razgovore prekinuti jedino ako EU ustraje na nama neprihvatljivom konceptu Jugosfere unutar EU, koju, gle slučajnosti, Lisabonski ugovor artikulirano omogućuje.

Treba ipak jasno reći da je u korijenu sadašnje gotovo očajne vanjsko-političke pozicije Hrvatske u prvom redu kriva neuspješna ili nepostojeća razvojna politika dviju velikih stranaka. To ne čudi u slučaju SDP-a, jer je komunizam propao između ostalog zbog nesposobnosti njegovih političkih nomenklatura, koliko god su one bile „politički spretne“, i njihove bespogovorne pokornosti višem centru. S druge strane, možda je u svim tranzicijskim zemljama upravo zbog tih svojstva kriptokomunistima omogućena „pretvorba u socijal-demokrate“. Tolika nesposobnost ipak čudi kod HDZ-a, jer ga je njegov osnivač Franjo Tuđman drugačije zamišljao i postavljao. Neposredno pred stranačke izbore 2000. duže sam razgovarao sa svakim posebno, Ivom Sanaderom i Ivićem

Pašalićem, koji su se nametnuli za predsjedničke kandidate, i rekao im da bi trebalo razmisliti što činiti s državnom vlašću koju će HDZ

uskoro osvojiti, kako im se ne bi dogodilo, rekoh, da to ne znaju, kao što to nisu znali mnogi državni dužnosnici već poslije 1995. Za razliku od Ivića Pašalića, Ivo Sanader mi je s visoka odgovorio da on već sve zna i ponudio mi dekorativno mjesto svog savjetnika, što sam uljudno otklonio. On je pak pod nacionalističkim retorikom Hrvatsku odveo u Bruxelles i Beograd, a sad je, znamo, u Los Angelesu, dok HDZ tone pod teretom njegovog „velikog znanja“. Mislim dakle, kao i 91., da nije dilema treba li nam jedna mala stranka koja će postati velika, ili jedna velika stranka koja je postala mala. Pravo je pitanje u stvari kako poboljšati intelektualnu razinu naših malih i velikih stranaka i nadržati sterilno političko ponašanje ponajprije naslijeđeno od komunizma, a kasnije još i dodatno primitivizirano. Iako se svaka zemlja u vanjskoj politici mora ponašati jedino po nemilosrdnim svjetskim pravilima, svoj unutarpolitički život može ipak urediti po uzorku koji se razlikuje od drugih. Nepobitna je međutim činjenica da dosadašnji veliki trud mnogih dobrih i pametnih ljudi uložen u pokretanje nove

domoljubne stranke ili u ujedinjenje postojećih strančica, nije dao ozbiljne rezultate. Jednako je nepobitno opravdana često izražavana skepsa prema mogućnostima unutarnje demokratizacije politički petrificiranog HDZ-a, napose dok se ne razbistri način na koji je za predsjednika stranke izabran Ivo Sanader i ne odbaci metoda stranačkih izbora „aklamacijom“.

Obje su te nepobitne činjenice zajedno dovele do krajnje kritične gospodarske i političke situacije. Neki su vanjski politički krugovi naime i dalje skloni definitivnom rješenju hrvatskog pitanja iskorjenjivanjem političkog hrvatstva. Ne vodi li na to i sadašnje stanje u kojem na primjer svaki treći visoko-obrazovani Hrvat odlazi u inozemstvo, dok nam inozemci dolaze isključivo kao gazde (i turisti), a ne kao partneri? Takva tiha, politički i medijski prešućivana "pretvorba", koja ozbiljno prijeti održanju političke pa i biološke supstance hrvatskog naroda, još je mnogo dublja i opasnija od neuspjele materijalne pretvorbe iz 90-ih godina. U neku su ruku sadašnje krizne prilike još teže nego 90-ih jer su izazovi rafiniraniji, a uspjeh je jednostavno nemoguć bez aktiviranja svekolikog znanja koje Hrvatska još posjeduje.

To se znanje može aktivirati samo ako za to postoji artikulirana volja hrvatskih političkih vlasti. Stoga držim, polazeći od izvornih zamisli Franje Tuđmana, da je pored daljnjeg napora za izgradnju i okrupnjavanje nove domoljubne stranke potrebno odmah prići unutarnjoj demokratizaciji svih stranaka uključujući već etablirani HDZ. Ključ tih procesa dakle leži u rukama političkih struktura velikih i malih stranaka koje, napose, moraju smoći hrabrost saslušati glas intelektualnih elita i kad im nije mio. Brojni načini takve komunikacije, koji uvažavaju etičku autonomiju intelektualaca, dobro su poznati zapadnim demokracijama i ne treba ih izmišljati nego samo provesti, bez fige u džepu. A ljudi znanja moraju pak izaći iz komocije svoje anonimnosti ili iz nametnute im izolacije i, prije svega, prevladati svoju odbojnost prema nemilim vidovima realnog političkog života. Hrvatska je naime premala da bi si smjela dopustiti još jedan veliki poraz, jer bi taj mogao biti konačan.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/6600-dvije-ili-vie-stranaka.html>

HRVATSKA IZMEĐU JUGOSLAVIJE I YUGOSLAVIJE

28. studenoga 2010.

U posljednje smo vrijeme svjedoci žustrih javnih rasprava, uglavnom na raznim internetskim forumima, o tome treba li Hrvatska ući u Europsku uniju ili ne. Odgovor svih medija i političkih formacija koje su "velike" u Hrvatskoj a pigmeji u svjetskim razmjerima, je naime već odavno poznato - apodiktično DA. Argumenata za to ni od kuda, ali etikete ne fale. Svi oni koji traže argumente ekstremni su desničari i arhaični ognjištari, da ne kažemo ustaše, a manjina koja taj DA podržava "jer nema alternative" je moderna, napredna i svjetska. Jednom riječju, ta manjina je većina. Ovako orkestrirana medijsko-politička halabuka, nažalost, prikriva stvarnu dilemu koja mori određene moćne svjetske političke meštre pa se dakle tiče i Hrvatske. Dilema, naime, nije da li Hrvatska u Jugoslaviji ili ne, nego da li u Jugoslaviji unutar ili izvan Europske unije.

Brojimo do devet

Kako je izgledala Jugoslavija izvan Europske unije uglavnom je poznato iz povijesti dviju Jugoslavija, prve koja je bila legitimno dijete Zapada i druge koja je bila posvojče Istoka, dok je nisu počeli vraćati u roditeljsko krilo. I jedna i druga neupitno su vodile do rješenja "hrvatskog pitanja" propašću hrvatskog naroda, od njegove postepene jezične asimilacije do pokušaja jednokratnog fizičkog uništenja na Križnom putu. Kao što su nedavno ponovo pokazali

primjeri Dubrovnika i Vukovara, takvo klasično jugoslavensko pakiranje može u Hrvatskoj proći jedino grubom silom, po okušanim ali zastarjelim receptima. Zato je mnogima jasno da odstupanje od politički korektnoga, modernoga, liberalnoga, vodi u probleme, pa se radi i na mekoj alternativni, odnosno osnivanju Jugosfere unutar Europske unije. Nije li ministar vanjskih poslova jedne velike europske zemlje ne tako davno uskliknuo, i to ni manje ni više nego na HTV-u, pred ushićenom voditeljicom: "Hrvatska unutar Europske unije bez Srbije, to je nezamislivo!"

Uostalom, Lisabonski sporazum predvidio je "pojačanu suradnju" zemalja unutar Europske unije, ako ih ima devet ili više. Retoričko je pitanje zašto baš devet, a ne dvije, na primjer Njemačka i Francuska zbog čijih je sukoba Europska unija izvorno i pokrenuta. Iako politički potpuno neinformirani, pokušajmo mi, tisuću tristo i nešto intelektualaca HKV-a, brojati bar do devet. Dakle, Hrvatska, BiH, Crna Gora, Makedonija, Srbija, Kosovo, pa dodajmo još k tome Albaniju, Bugarsku i Rumunjsku. Slovenija tu valjda ne spada, kada si tako gorljivo želi čvrstu granicu, od Sutle preko Sv. Gere, do dimnjaka u Piranskom zaljevu. Jugoslavija unutar Jugosfere, Jugosfera unutar „Europe u više brzina“, evo nam „dojmljive“ političke arhitekture Jugoistočne Europe. Hrvatska je u njoj provincija provincijine provincije, Krležine balkanske krčme.

Tko će nositi salvete lordu Paddy Ashdownu

Uistinu, procesi takve integracije Hrvatske u Europsku uniju uvelike su uznapredovali, napose nakon što je vodeća hrvatska domoljubna stranka svoj BMW ubacila u petu brzinu, a zatim manjina hrvatskih građana izabrala titoističkog Predsjednika, koji je svoj jugofilski DA zapakirao u celofan imena PravDA. Ne smije se naime previdjeti da u Hrvatskoj postoje brojne skupine kojima takav razvoj događaja odgovara. Ponajprije, tu su političke strukture koje nisu sposobne zamisliti alternativu služenju velikim političkim interesima, nego samo osluškuju i ocjenjuju koji su od njih moćniji. Zatim, predvođen vidovitim gospodarskim komornikom, tu je i nesposobni gospodarsko-tajkunski sloj koji nema šanse u međunarodnom gospodarskom natjecanju, pa se nostalgично vraća beskrupuloznom deranju što veće balkanske domaće koze. Između ostalih, čast

iznimkama, tu su i razni državni savjetnici na čelu s domaćim ekonomskim veleumovima, koji najčešće potječu od pisaca Petogodišnjih planova. Oni se iscrpljuju u presipanju relativno velikih novčanih sredstava iz praznog u šuplje, a iz tog šupljeg kapne, čitamo to svakodnevno, u poneki duboki i dobro podstavljeni džep. Zar nam se svima već ne vrti od silnih fiskalnih i financijskih mjera za stimulaciju izvoza, a da nikad nije rečeno ili ozbiljno potraženo tko to zna napraviti ono što će se navodno izvoziti.

Teško je vjerovati da je taj propust slučajan, jer oni koji umiju napraviti, umjesto stvarati dojam (političari učeno kažu, percepciju) da nešto rade, prirodna su opasnost nesposobnim vladajućim strukturama. Stoga ih se treba što prije riješiti, a za takvo je pak rješavanje poznato više recepata. Najjednostavnije je stvaraoce potpuno potisnuti s javne scene, kojoj po svom mentalnom sklopu ionako nisu skloni, zamijenivši ih po mogućnosti odgovarajućim samoreklamerskim cirkusantima. Mlade talente pak treba pustiti niz brain-drain (odljev mozгова, a ne vode) - prema razvijenim zemljama koje ih trebaju - i jeftino dobivaju. Govoreći politički korektno, to se zove pokretljivost mladih bez nacionalističkih ograda. Da, svi smo mi građani globalnog svijeta, osim što radne vize

razvijenih zemalja dobivaju samo oni koje se može korisno upotrijebiti.

Daleko od pažnje javnosti hrvatski se društveni sustav prilagođava takvim "novim razvojnim perspektivama". Na primjer, novo osnovno i srednje školstvo pod geslom "učenje à la carte" želi djeci omogućiti da se u školi zabavljaju, a ne da se s ostalim sudionicima ovog nam vrlo globalnog svijeta spremaju za ravnopravnu životnu utakmicu. Uostalom, što konobarice i konobari trebaju znati kada nose salvetu lordu Paddy Ashdownu. Ali, bar će se u slobodno vrijeme moći pred televizorom ili u krevetu veseliti stečenim školskim znanjima. Tko to ne želi, neka plati privatnu školu! Da se pak vrug ne bi dosjetio jadu treba široko dijeliti visokoškolske diplome. Svi mi znamo da se u Hrvatskoj za zaposlenje prečesto treba imati dobru vezu i bilo kakvu diplomu. Slučajno ili ne, to pogoduje prodavačima visokoškolskih diploma nejasne vrijednosti, izdanim u novim i starim varijantama javno-privatnog partnerstva jednog bivšeg ministra, stanovnika "Zemlje znanja" odnosno Alisine zemlje čudesa. Najviši domet koji se pak može očekivati od takvog visokog školstva je da selekcionira najbolja grla, prije nego ih pokvari, za što raniji izvoz na elitna strana sveučilišta.

Samo kao ravnopravni

Građani Hrvatske moraju energično odbiti spomenute perspektive, ako ne zbog duga svojim precima koji su stoljećima ginuli za europsku Hrvatsku, ono zbog budućnosti svoje djece i unuka. Hrvatska ne smije ući Jugoslaviju ni izvan niti unutar Europske unije. Umjesto sapunice pristupnih pregovora, ozbiljan politički razgovor može početi jedino uz prethodne javne garancije Europske unije da jugo-pritisaka ne će biti. Tek ako će Hrvatska biti tretirana ravnopravno Luxemburgu, Danskoj, Nizozemskoj i ostalim malim europskim zemljama, a ne kao jugoslavenska podrepublika, može se prići argumentiranom razmatranju pro et contra ulaska u Europsku uniju. Dok toga nema, možemo Europskoj uniji samo reći odlučno NE.

Najvažnije je pri tome biti svjestan da Hrvatska ima jasnu alternativu ulasku u Europsku uniju. U dugoj noći pred pogreb predsjednika Tuđmana hrvatski su građani beskonačnom povorkom poklonstva izrekli što misle o očuvanju hrvatske državnosti. A Hrvatska još uvijek ima itekako vrijedne ljude i dijasporu koji su svoje domoljublje dokazali u Domovinskom ratu. Nekoliko se vlada, koje su sposobnije od svih dosadašnjih HDZ-ovih ili SDP-ovih zajedno, može naći samo među onima koji su se nedavno okupili oko predsjedničke kandidature M. Tuđmana. Daleko boljih i od vlade koju će u slučaju ozbiljne nužde iznjedriti "velika" SDP-HDZ koalicija, u cilju očuvanja postojećeg odnosa snaga, koji se svodi na potiskivanje sposobnih za račun beskrupuloznih. Što se pak tiče vanjske politike, Hrvatska je kao članica NATO saveza dio institucionalne zapadne obitelji i svoje obaveze u tom savezu obavlja i nastaviti će obavljati u obostranom interesu. Svaki imalo dalekovidniji svjetski partner Hrvatske trebao bi shvatiti, ako nije prikriveno genocidan, da se dugoročna stabilnost može graditi samo na međusobnom uvažavanju. Jedino na takvim osnovama Hrvatska može temeljiti svoju državnost i ravnopravno pregovarati o svojoj budućnosti.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/7256-hrvatska-izmeu-jugoslavije-i-jugoslavije.html>

PAD PRINCA

13. prosinca 2010.

Nije baš nešto novo čak i u tekućoj povijesti da se političke karijere državnih vođa završavaju teškim skandalima. Na primjer, u ovom se trenutku francusko pravosuđe odvojeno bavi trima velikim financijskim aferama vezanim uz imena bivšeg predsjednika Republike J. Chiraca, te dvaju predsjednika Vlade D. de Villepina i E. Balladoura. Međutim, francuski mediji te slučajeve prate, ali ih ne upotrebljavaju za proizvodnju javne historije. Slučaj Ive Sanadera u režiji hrvatskih medija drma pak temeljima Hrvatske. U režiji onih istih hrvatskih medija, *Trivijalno* *Već je civilizirani Niccolo Machiavelli svoga talijanskog princa upozorio da za sebe rezervira cinična ponašanja i napose određivanje svog interesa kao „državnog”, a da od svojih podanika, počevši s ministrima, traži rad za opću korist* koji su, prema riječima Vesne Škare-Ožbolt, još jučer objavljivali naručene napade na protivnike Ive Sanadera, valjda zato što ovaj ima lijepu oči. U takvom se ponašanju može vidjeti samo „Drž’te lopova” ali i znatno više, naime pokušaj da se Hrvate uvjeri kako su nesposobni imati državu, pa im je jedini spas pod tuđinskom paskom. Drugim riječima, pokušava se podvaliti teza da stvarne hrvatske domoljubne elite nisu dovoljno sposobne voditi hrvatsku državu, što je često prikriveno vezano uz rasističku tezu da su Hrvati bezvrijedna necivilizirana rulja koja treba nestati.

Bio sam među rijetkima koji su otvoreno kritizirali Ivu Sanadera kada je bio vrlo jak pa se sada, kada je slab, mogu javno upitati je li on bio „sposoban” ili ne, i po kojim kriterijima. Ivo Sanader je bio političar, a takvi se dijele, kao što jednom C. de Gaulle reče A. Malrauxu (kad smo već kod Francuza) "na ljude koji radom uvode red i na ljude cirkusa" koji drže predstavu. Red se dugoročno može graditi samo na istini, etici i znanju, ali i politički cirkus ima svoja pravila. Već je naime civilizirani Niccolo Machiavelli svoga talijanskog princa upozorio da za sebe rezervira cinična ponašanja i napose određivanje svog interesa kao „državnog”, a da od svojih podanika, počevši s ministrima, traži rad za opću korist. Evo tih

njegovih riječi u prijevodu I. Frangeša (uz zamjenu riječi vladar riječju princ, kako je u originalu):

„Nego, kako će princ upoznati svog ministra? Evo načina koji neće slagati. Kad vidiš da tvoj ministar više misli na sebe negoli na tebe i da u svakom svom činu gleda na svoju korist, takav neće nikad biti dobar ministar i nikad se nećeš moći pouzdati u nj: tko upravlja nečijom državom ne smije nikada misliti na sebe nego na princa i ne smije princu ništa spominjati što nije u svezi s njim. S druge pak strane, da bi uzdržao ministra, princ mora misliti na njega, častiti ga, obogaćivati, pridobivati njegovu harnost, dijeliti mu časti i službe, da ministar uvidi kako ne može biti bez princa te da, obasut častima, ne mora željeti još više časti; da okružen bogatstvom ne mora poželjeti još više novca; da opterećen dužnostima zamrzi svaku promjenu. Kad su, dakle, ministri i princ u postupku s njima takvi, mogu se pouzdati jedan u drugoga; nije li tako svršit će se uvijek loše i po jednog i po drugog.”

Jasno, pametno, ali i trivijalno. Iako je tom receptu Ivo Sanader bio blizak, sudeći po medijskim informacijama nije ga se u cijelosti držao, da li zbog neobrazovanosti ili zbog neopravdane potrebe za originalnošću. I, kako je prorekao Machiavelli, Princ je pao, ali s

njim smo i mi pali jer smo ga sami izabrali. No, učimo bar na pogriješkama, ne tražimo među sobom novog princa koji će nam grmjeti s neke rive, a u duši nas smatrati budalama. U prevelikoj potrebi za karizmom skriva se naime opasnost zamjene istine cirkusom vulgarne demagogije. Prevelika se karizma često svodi na duboko podcjenjivanje inteligencije naroda i popuštanje vlastitoj slabosti kroz svjesnu ili nesvjesnu procjenu da je makijavelistički „politički realizam“ i paternalizam jedino moguće rješenje za političko vođenje naroda.

Stoga tražimo novog vođu po potpuno suprotnim kriterijima, dakle među ljudima koji red kroz rad stavljaju na prvo mjesto. Politički vođe koji su se kroz povijest tako opredjeljivali uvijek su počinjali od obrazovanja naroda, a ne od sustavnog zaglupljivanja masa. Za sobom su ostavljali trag na kojem su se izrastale generacije. Nakon što je hrvatska država karizmatiski stvorena došlo je vrijeme za njeno marljivo uređivanje, kako bi u prvi mah bar slabe štitila od ciničnih i beskrupuloznih, a zatim krenula dalje. Shodno tome, Hrvatskoj treba čvrsta osoba koja će povesti u potrebne državne reforme, okruživši se poštenim, samosvjesnim, obrazovanim ljudima. Iako su rijetki, u Hrvatskoj ih ima. Samosvijest kroz visoko obrazovanje stekli su kad su svoje učitelje i prijatelje nadmašivali u međunarodnom natjecanju, a ne im bili pokorni vodonoše. Poštenje su dokazali kad su mogli lako krasti a nisu krali, jer su u poštenje vjerovali. Samo se takvi mogu prometnuti u stvarnu novu hrvatsku političku elitu i Hrvatsku s uspjehom voditi u budućnost. Sve ostalo je građenje kula na pijesku, do malo vjetra.

No, hrvatski problem je manje u tome kako naći takve ljude nego kako učiniti da riječ istine i razuma doprije do hrvatskog naroda. Paradoksalno, glavna prepreka istini su hrvatski mediji. Ponajprije su ocrnili Franju Tuđmana te ga još za života pokopali u izolaciju i to unatoč njegovoj neospornoj karizmi, osobnom poštenju i potpunoj predanosti hrvatskom cilju. Zatim su, zajedno sa S. Mesićem, I. Račanom i I. Sanaderom, proveli opću detuđmanizaciju, koja je iz javnog prostora eliminirala veliki dio hrvatskih elita srca, uma i mača. Nedavno su na vlast doveli Ivu Josipovića iako je čovjek bez karizme, te stvorili korisnog predsjedničkog kandidata od N. Vidoševića, miljenika dama iz hrvatskog jet-seta. Sada se spremaju

da od mlado-komunista Z. Milanovića naprave političkog prvaka Hrvatske. Velika je to moć i veliki cinizam.

U uvjetima Hrvatskoj nesklonog medijskog monopola, koji novac, moć i cirkus stavlja ispred svih etičkih vrijednosti, bilo koja će politička grupacija teško uspjeti s radikalno suprotnim programom. No, tu je i Crkva. Ona je jedina velika snaga u Hrvatskoj kojoj bi cinizam moćnika trebao biti potpuno stran, jer je to i Isusu bio. Zaista, Crkva se sve češće obraća vjernicima pozivom da se uključe u politička zbivanja i promiču kršćanske vrijednosti. No, onda bi trebala učiniti sve što može kako bi se osigurao prostor medijske slobode. Taj prostor treba otvoriti ne samo vjernicima nego svim ljudima dobre volje i, naročito, dobronamjernim ljudima suprotnih mišljenja. Tako se Crkva politički ne svrstava, društvo se ne klerikalizira, nego se samo stvaraju uvjeti za iznošenje istine kad ih nema, takvi uvjeti da se za istinu može zalagati, s njom pobjeđivati. Ja sam Put, Istina i Život, rekao je Isus kao Bog, a oni koji ga žele slijediti mogu to ili kao nejak i ljudi ili kao mučenici. Kao i Isus, mučenici pobjeđuju svojom žrtvom, a ne ovozemaljskom pobjedom. No većinu čine dobri ljudi, nejak i da budu mučenici. Isus se u prvom redu njima obraćao i jedino što je od njih tražio bilo je da žive svoj ovozemaljski život u kršćanskom skladu i veselju, ljubeći bližnjega svoga. Eto takvima, od Princa prezrenima, Crkva treba pomoći. Uostalom, i Isus je kao Čovjek bio "kamen koji odbaciše graditelji- upravo taj-koji je postao ugaonim Kamenom".

Samo okupljanje na tako dubokim univerzalnim vrijednostima, usporedno s probojem posvemašnje medijske blokade, može dakle osigurati izvlačenje Hrvatske iz političke kaljuže u koju je upala. Treba djelovati uporno, snažno i jednako u svim domoljubnim političkim grupacijama koje se prepoznaju u tako široko postavljenom političkom okviru, jer će se inače naša mala Hrvatska zauvijek utopiti u intelektualnoj kaljuži sveopćeg "političkog realizma".

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/7359-pad-princa.html>

PERFIDNE IGRE DVJEMA REČENICAMA

18. travnja 2011.

Ne treba biti pravno potkovan da se shvati kako se presuda međunarodnog suda uklapa u politički plan da se slomi politička kralježnica hrvatskoga naroda. Slijedi odvođenje u ovakvu ili onakvu formu kolonijalnog ropstva i, konačno, potpuni gubitak teritorijalnog integriteta i nacionalnog identiteta. Po tome su optuženi i osuđeni, pokojni ili živi, uz dužno im poštovanje, samo kolateralne žrtve te globalne nakane. Usporedno ide poruka da će poslušni biti pošteđeni, odnosno da će pokorni biti nagrađeni.

Što se tiče lomljenja kralježnice, osnovno je pravno načelo da se pokojnicima ne sudi jer se ne mogu braniti. Predsjednik Franjo Tuđman ipak je sudskim izrijekom osuđen kao vođa zločinačkog pothvata, zato što simbolizira hrvatsku kralježnicu u otporu velikosrpskoj i jugo-unitarističkoj agresiji. Svjestan slabosti osude pokojnika obrazovani pravnik i bivši veleposlanik P. Galbraight u svom je komentaru presude uvjeren kako bi predsjednik Tuđman bio optužen da je živ. Time sugerira da bi bio osuđen da je živ, kao da nije osuđen iako nije živ. Jasno je u tom sklopu da je general Gotovina nastradao zato što je prvi živući na kojeg je prenesena simbolika uspješnog hrvatskog otpora agresiji.

U takvom manipuliranju masovnim percepcijama mediji i medijski cirkusi igraju glavnu ulogu. Pri tome su "hrvatski" mediji, taktički se povlačeći pred valom narodnog ogorčenja zbog očigledno nepravedne presude, uložili veliki napor da narodnu kralježnicu odvoje od narodnog tijela. Zdušno naime podupiru konstrukciju o velekrivnji predsjednika Tuđmana i potrebi kontinuiteta hrvatske države u svom sadašnjem podaničkom izdanju. U tome je najizravniji JL od 16. travnja svojim naslovima "Nije riječ o presudi Hrvatskoj nego o presudi Tuđmanu" i "Rat u Hrvatskoj je sukob dva zločinačka pothvata koje su provodili Tuđman i Milošević".

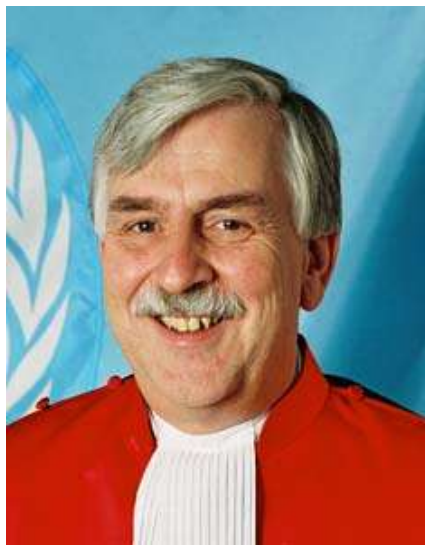
Ostali mediji su nešto suptilniji. U tome se ističe „ključna rečenica“ kojom HTV i VL predstavljaju optužbu i osudu F. Tuđmana. Dnevnik HTV-a 15. travnja nam u 12-oj minuti govori predsjednikovim glasom i slikom (te tekstom u prozorčiću za one koji bi mogli prečuti) :

- „...„Da nanesimo takve udarce da Srbi praktično nestanu, odnosno što nećemo zahvatiti da mora kapitulirati u nekoliko dana.“

VL-a od 16. travnja „nezavisno“ ponavlja isti tekst kao i Dnevnik. Navedeni tekst je identičan onom u "transkriptu" koji je ovaj portal svojevremeno objavio i analizirao u cijelosti (vidjeti poveznice u prilogu). Nema što, tekst je genocidan, jedino što malo čudno zvuči riječ „kapitulirati“ kada Predsjednik navodno govori o civilima. Još čudnije je međutim da u skraćenoj verziji presude, koju je pročitao

sudac Orije, a o kojoj Dnevnik i VL izvještavaju, navedene rečenice uopće nema.

To nas je ponukalo da pregledamo integralni tekst presude. Tu smo na str. 994 našli medijatiziranu rečenicu iz "transkripta", ali odmah slijedi i citat Predsjednika koji je do kraja objašnjava (u našem prijevodu s engleskog):

• „...nanijeti tako teške udarce u nekoliko pravaca da se srpske snage više ne će moći oporaviti nego će morati kapitulirati...”

Presuda, koliko god je nepravedna, precizira dakle ključnu rečenicu Dnevnika i VL-a, kojima oni "Oluju" pretvaraju u zločinački pothvat. Naime, ovu rečenicu može izreći glavni zapovjednik vojne akcije u vojnom sukobu s vojnim snagama pobunjenika na teritoriju međunarodno priznate države.

Navedena formulacija presude itekako je važna za rušenje teze o zločinačkom pothvatu jer druga rečenica precizira prvu i ne ostavlja ni najmanju sumnju o značenju riječi "kapitulirati" u obje rečenice. Selektivno pak prenošenje jedne od dvije ključne rečenice presude potpuno diskreditira vodeće "hrvatske" medije kao zaštitnike hrvatskih nacionalnih interesa.

Pravni pristup cjelokupnoj političkoj djelatnosti na dekonstrukciji Hrvatske nije međutim ni blizu dovoljan. Napose, političkom funkcioniranju Haaškog suda i "hrvatskih" medija može se suprotstaviti jedino političkim metodama. Zato se na nadolazećim demokratskim izborima mora izabrati snažne, iskusne i samosvjesne ljude koji će Hrvatsku odrješito povesti putem stvarne demokratizacije i gospodarskog razvitka. Snažna, demokratska Hrvatska građena na povijesnoj istini o svojoj prošlosti i gospodarskom uspjehu svoje budućnosti moći će rješavati sve svoje probleme. Na primjer, za takvu će zemlju politički i pravni problem suđenja pokojnicima po iskonstruiranim optužnicama ili politički problemi zloupotrebe medijskih sloboda biti prirodno rješavani po najvišim svjetskim standardima, a ne po britanskim kolonijalnim modelima za kontrolu urođenika. Zato zaključno utvrdimo da nam je provođenje unutarnjih političkih promjena jedini korak bez alternative, a za sve će slijedeće korake onda biti alternative.

Akademik Slaven Barišić

VEZANO

[Više o Brijunskom transkriptu, članak na Portalu iz 2007. - Laž na laž](#)

[Vjesnik, 2007.: Laž i transkripti](#)

[Razgovor iz 2008. s dr. Miroslavom Tuđmanom iz Hrvatskog lista Brijunski transkript u inačici koju je svojedobno objavio Večernji list i čiju su autentičnost osim obrane generala u Haagu osporili u hrvatskim medijima pojedini sudionici sastanka na Brijunima može se naći ovdje.](#)

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/8173-perfidne-igre-dvjema-reenicama.html>

"DA ILI NE HRVATSKA" NASUPROT "DA ILI NE EU"

08. svibnja 2011.

Svatko tko bar površno prati glavne hrvatske medije, šampione 85. mjesta svjetske liste medijskih sloboda, vidi da su odlučili održati i produžiti postojeći izborni model vladanja Hrvatskom.

Ta se izborna formula svodi na „sjaši Kurta da uzjaše Murta". Sjetimo li se samo kako su uspješno proveli predsjedničke izbore, njihova se nakana ne bi trebala ponovo ostvariti.

Sve je pripremljeno

Sve je već naime pripremljeno da na slijedećim izborima „sjaše Kurta". Javnosti se svakodnevno izlaže eklatantan neuspjeh HDZ-a i njegove Vlade - garnirane ekonomskim vijećima i osobnim savjetnicima, HUP-ovim ministrima, manekenskom Gospodarskom komorom i svih ostalim sličnim kazališnim tvorevinama - u sprječavanju gospodarskoga sloma Hrvatske. Pada i providna maska tog neuspjeha održavana uz pomoć stranih kreditora koji škilje na zadnje hrvatsko obiteljsko zlato: šume, vode i more.

Izbili su na vidjelo grupni korupcijski skandali sažeti u udružene kriminalne pothvate čarobnjaka „javno-privatnog partnerstva", odnosno providne financijske manipulacije i pljačke. Hrvatski građanima sve se jasnije predočuju erozije mirovinskog sustava,

javnog zdravstva i javnog školstva, egzodus vrhunskih športaša i nezabilježeni odljevi mladih inženjera, znanstvenika, liječnika i ostalih stvaralaca. Donesena je i Haaška presuda predsjedniku Tuđmanu kao simbolu hrvatskog uspjeha i nosiocu nacionalnog ponosa. Time se udara čak i na posljednji, podsvjesni oslonac HDZ-ove vlasti.

Ujedno je sve pripremljeno da „uzjaše Murta". Komunistima je ponajprije uspjelo, uostalom kao i u svim tranzicijskih zemljama, promijeniti svoju vučju dlaku u socijaldemokratsko runo i tako zadržati svu političku, medijsku i inu logistiku. Bili su i još uvijek jesu dokazano sposobni kontrolirati svoje klase i mase, dokazano sposobni biti poslušni odabranim centrima moći i dokazano nesposobni razviti svoje zemlje.

Štoviše, naši su „socijaldemokrati" dva puta doslovno razoružali, odnosno rastrojili Hrvatsku. Jednom 1990., a drugi put od 2001.. Prvi puta zbog navodno opasnih Tuđmanovih namjera, a drugi puta u sklopu detuđmanizacije. Posljedice ovakvih mjera bi mogle ponovo biti fatalne s obzirom na sve izraženije nestabilnosti u BiH. I danas su njihovi liberalni tajkuni i političari bezgrješni čak i onda kad satiru sitnu raj. Njihovi vlasnici medija su „lijevi" i „progresivni" čak i kad vlastite novinare drže na kratkoj političkoj špagi. Njihovi komentatori vladaju HTV-om i s ciničnom brutalnošću nam za naš

vlastiti novac prodaju svoje primitivne interese i ideologije, te sve ostalo posvemašnje neznanje.

Medijski stereotip „desnice“

Ukratko, i Kurta i Murta su se dokazali „sposobnim“ nosiocima podivljalog, kod nas još k tome i primitivnog, liberalnog kapitalizma. Zato su u Hrvatskoj svi pojmovi zamućeni, hrvatski građani sluđeni. „Lijevo“ je desno, a „desno“ je lijevo. Tako u „ekstremnu desnicu“ kod nas spadaju stranke i strančice demokršćanskog i pravaškog opredjeljenja. Njihov se „ekstremizam“ (izuzmemo li ekstremno veliki broj vođa) uglavnom sastoji u legitimnom, izričito obrambeno intoniranom domoljublju i u kršćanskoj socijalnoj osjetljivosti. I jedno i drugo je u stvari kršćanski lijevo, ponekad umjereno liberalno, a u zapadnim demokracijama i više nego normalno.

Ilustracija uz članak u Globusu

Poučan primjer kako se to prezentira javnosti nalazimo u posljednjem „Globusu“. Tamo, pod ilustracijom hrasta, čitamo pogrde da su Hrastovci zajedno s drugim pripadnicima treće opcije „desničari, antikomunisti, antijugoslaveni, ..., dosljedni štovatelji Domovinskog rata, protivnici suradnje s Haškim sudom, zagovornici nacionalnog suvereniteta, protivnici euroatlantskih integracija, srbofobi.“ Nakon sedam političkih stavova koji su uglavnom

poželjni, a svakako legitimni, zadnja Globusova etiketa „srbofob“ je lažna i od „desničara“ pravi ekstremistu. Jednom riječju Ustašu po Udbinom obrascu. Pa Globusov „stručnjak za europsku desnicu dr. Tomislav Sunić“ zaključuje kako je aktualna strategija hrvatske desnice promašena jer „...hrvatska desnica svoje probleme gleda izolirano od europskih tokova... svodi (ih) na antisrpstvo“.

Dr. T. Sunić možda jeste stručnjak za europsku desnicu, ali za hrvatsku „desnicu“ svakako nije. Da to jeste znao bi da su se oko „ekstremne desnice“ okupili brojni hrvatski intelektualci humanističkog i prirodnjačkog usmjerenja, kojima je ideja mržnje potpuno strana. Oni itekako dobro poznaju i prate europske i svjetske tokove, iako im, za razliku od dr. T. Sunića, ne robuju. Ta istina o širini treće opcije razara medijski stereotip „desnice“ pa se pažljivo prikriva kako se o njoj baš ništa ne bi čulo. Tako je „desnica“, a ustvari treća politička opcija, iako u narodu većinska, potpuno izolirana, i to ne od europskih tokova, nego medijski od naroda.

Što je primarno

U medijskoj izolaciji i blaćenju „desnice“, uz njenu podijeljenost, sav je politički problem nove Hrvatske: ne postoji demokratski mehanizam za uklanjanje nesposobnih političkih oligarhija, za smjenu i Murte i Kurte. Taj problem je više nego ozbiljan, ključan

za budućnost Hrvatske, jer ako ga se ne riješi hrvatska će državnost ubrzano i dalje propadati. Središnji problem Hrvatske je dakle unutarnje političkog, a ne vanjsko političkog karaktera. Zato i primarni cilj demokratskih snaga u Hrvatskoj treba biti smjena Kurte i Murte dovođenjem na vlast sposobnih ljudi kojima je Hrvatska ispred njih samih, koji ne dolaze jahati druge nego raditi i voditi. Takvi će se ljudi u svim političkim situacijama snalaziti bolje od postojećih političkih moćnika.

Sve ostalo je sekundarno. U sekundarno zato spada i pitanje ulaska u EU. Ušla Republika Hrvatska u EU ili ne, na nju će uvijek postojati jaki pritisci velikih interesa da se integrira u Balkan i s tim će se pritiscima trebati moći još dugo nositi. Za uspješnost borbe protiv balkanskih integracija potrebni su novi ljudi stvarnih znanja i drugih ponašanja, jer su se i Kurta i Murta za to pokazali ili nesposobnima ili neiskrenima. Stavljati pak DA ili NE u EU kao primarni problem dodatno razjedinjuje „desnicu“ te tako osigurava produljenje vlasti ili Kurte ili Murte. Zato govoreći vrlo praktično, ostavimo svima na našoj „desnici“ slobodno se opredijeliti na predstojećem referendumu za DA ili NE u EU. Opredijeliti se bez međusobne netrpeljivosti, a narod će odlučiti. No ujedno zatražimo da se na slijedećim parlamentarnim izborima „desnica“ čvrsto i djelotvorno ujedini u DA za Hrvatsku, jer to je, vrijedi ponoviti, politički imperativ Hrvatske.

Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/8310-da-ili-ne-hrvatska-nasuprot-da-ili-ne-eu.html>

CILJ GLOBALIZACIJE JE UKIDANJE DEMOKRACIJE

27. rujna 2011.

Ovaj članak objavljen u francuskom dnevniku Le Monde od 8. rujna prenosimo našim čitateljima iz više razloga. Ponajprije, u nedavnoj su povijesti ideje koje je iznjedrivala francuska intelektualna elita duboko utjecale na razvoj zapadne civilizacije, prije često uz pomoć giljotine i mača a sada medija. Ovaj tekst koji je napisao direktor izborne kampanje jednog od šest kandidata na predizborima za socijalističkog kandidata na francuskim predsjedničkim izborima posebno je pak zanimljiv jer se u njemu javno priznaje da je politička ljeвица koja se udružila sa svjetskim financijskim krugovima glavni politički nosilac sada već propadajućeg mega-projekta globalizacije. Priznaje to doduše samo mladi član francuskog parlamenta i marginalni kandidat na predizborima, kojima dominiraju F. Hollande i M. Aubry, kćer J. Delorsa, jednog od tvorca Europske unije, oboje članovi dominantne struje u socijalističkom stranačkom aparatu. Priznaje se da je glavni politički cilj globalizacije bio ukidanje demokracije. Shvaća se da to kod europskih naroda ne će u konačnici proći, ali da može odvesti u unutarnje konvulzije koje u postojećem svjetskom kontekstu mogu tragično završiti za Zapad

kao cjelinu. Ali ritualno se napada „ekstremnu" desnicu i onda kada to nije, istim onim etiketama koje socijalistički deglobalizatori dobivaju od socijalističkih globalizatora, jer europskoj je ljevici ipak najvažnije političku moć ne prepustiti političkim snagama koje se oslanjaju na kršćanski socijalni nauk.

Akademik Slaven Barišić

Deglobalizacija zabrinjava zagovornike liberalizma pod svaku cijenu (Socijalisti su bili ti koji su nametnuli tržišnu ekonomiju)

Deglobalizacija je u srcu vlastite predizborne kampanje ljevice i bit će u središtu pozornosti slijedećih predsjedničkih izbora. Složenost i žestina napada kojima je izložen ovaj politički plan, kritičke izjave objavljene tijekom ovog ljeta na stupcima čiji su autori Zaki Laidi, Pascal Lamy i Pierre Lelouche ukazuju na zabrinutost koju je taj plan prouzročio u redovima sugovornika liberalizma.

Teza ovih sugovornika je poznata: globalizacija je neizbježna jer su je prouzročile nepovratne tehnološke promjene - „portali i Internet" kaže Pascal Lamy. K tomu je, kako se čini, svjetsko gospodarstvo doseglo visok stupanj umreženosti da su na neki način nestali pojmovi – uvoz i izvoz. Smatrana najvišom točkom, koju je čovječanstvo moglo dostići, globalizacija bi podrazumijevala „prilagođavanje" nacionalnih gospodarstava i društava. „Regulacija" bi naime bila dovoljna za "ovladati" njenim „pretjeranostima".

Za milijune nezaposlenih žena i muškaraca na Sjeveru, odnosno robova na Jugu i Istoku, očajnih zbog globalizacije, ne će trebati ništa drugo doli strpljivo čekati kako bi se njeni učinci pokazali „na duge pruge”. *„Strpljivo čekanje Za milijune nezaposlenih žena i muškaraca na Sjeveru, odnosno robova na Jugu i Istoku, očajnih zbog globalizacije, ne će trebati ništa drugo doli strpljivo čekati kako bi se njeni učinci pokazali „na duge pruge”* Uzdignuta na pijedestal zakona prirode, globalizacija se tako nameće čovječanstvu. Predložiti neki drugi način razvoja znači odmah se izložiti klasičnom postupku diskvalifikacije: deglobalizacija je „apsurd” (Zaki Laidi), „demagoška iluzija”, „bajka” (Pierre Lolouche), „reakcionarno mišljenje” (Pascal Lamy).

Ukratko, za ove „revnosnike” deglobalizacija je pravi grijeh duha, a globalizacija je i nauk i vjera. Podsjetimo dakle ove religiozne duhove da zakon gravitacije nije bio zapreka ljudima da sagrade zrakoplove niti ovima da lete. Jedini zakoni koji se nameću čovjeku su njegov razum i njegova volja. Ono što su jedni načinili drugi mogu popraviti.

Iznad svega, iako se globalizacija djelomično oslanja na tehnička dostignuća, ona je promišljeni ideološki projekt kojeg uporno provode intelektualci i politički dužnosnici i to s ljevice. Središnju ulogu izvjesne francuske ljevičarske elite koju u promoviranju globalizacije predstavljaju Jacques Delors, Pascal Lamy i Michel Camdessus analizirao je do u detalje Rawi Abdelal, profesor na Harvard Business School u djelu *Capital Rules: The Construction of Global Finance* (Harvard University Press, 2007). Ovo bi djelo zbog javnog zdravlja trebalo konačno prevesti na francuski kako bi ga što više ljudi pročitalo.

Zadojeni idejama o nadmoći slobodne razmjene ti se ljudi smatraju naprednima u borbi protiv konzervativnih zagovornika „socijalizma starog tipa” kojim su upravljalo odozgo; oni ustrajavaju u takvom gledanju pa takav socijalizam Pascal Lamy naziva „reakcionarnim”. Za njih je udar „vanjske prisile” (tako se tada nazivala globalizacija) bio znak providnosti koji im je omogućio da afirmiraju svoje koncepcije koristeći se političkim vakuumom „kraja iluzija”.

Uvjerili su tada François Mitteranda da liberalizira financije. Godina 1983 nije bila godina predaje ljevice pred financijskim

sektorom već njezino čvrsto povezivanje s njime! Povezivanje čije su glavne karakteristike trebale biti „dominacija“ i „regulacija“. Od godine 1985, nakon što su došli na čelo Europske komisije (gospoda Delors i Lamy) i Međunarodnog monetarnog fonda (g. Camdessus) započeo je njihov pohod na širenje financijske liberalizacije diljem čitavog planeta. Svojom političkom spretnošću i silnom upornošću ovi su francuski „socijalisti“ uspjeli uspostaviti ono što se počelo nazivati „Pariškim konsenzusom“.

Ovaj konsenzus dao je ustvari impuls svjetskoj liberalizaciji kretanja kapitala a ne onaj iz Washingtona kojemu se to često prigovara. Na taj način su spomenuti ljudi s francuske ljevice stvorili novog boga liberalizma koji je „pozobao“ cijelu evropsku ljevicu i otvorio Toni Blairu stazu za njegov „treći put“. Američki povjesničar nam to potvrđuje u svom opsežnom djelu gdje znanstveni rad podupire političku analizu.

Globalizacija je prvo bila financijska: 1983. godine, Internet nije postojao a brodovi za prijevoz kontejnera nisu „vrvili“ oceanima. Ona je to još uvijek i u sadašnjoj situaciji kada navala financija zapovijeda gospodarstvu. Gledati kako „financijaši“ i njihovi „podupiratelji“ zazivaju sreću na narode Juga i Istoka - to je uloga koju igra mit o „ogromnoj kineskoj srednjoj klasi“ - kako bi se opravdao sustav u službi njihovog osobnog bogaćenja spada među najodvratnija događanja kojima danas moramo nazočiti. To je

„trijumf pohlepe za bogatstvom" koji je osudio nobelovac za gospodarstvo Joseph Stiglitz. To je trijumf koji ne bi bio moguć da lijevi političari umjesto predaje, kako se to još uvijek prečesto vjeruje, nisu dali svoju suglasnost!

Preko sukcesivnih sporazuma o slobodnoj trgovini nametnutih neinformiranim narodima od strane vrlo aktivnih liberalnih ljevičara, financijska globalizacija je nametnula konkurenciju za gospodarstvo, za plaće, za poreze, za službe socijalne skrbi, nadmetanje između naroda i ljudi te njihovih života. Suglasnost za ulazak Kine 2001. godine u WTO (World Trade Organisation), bez da se išta tražilo za uzvrat, očit je primjer ideološke zasljepljenosti! „Ideje, znanje, umjetnost, gostoprimstvo, putovanja stvari su koje po svojoj prirodi moraju biti međunarodne ali proizvodimo robu kod kuće svaki put kad to bude moguće" - ovo je način razmišljanja i čovječja stvarnost, naglašava Keynes, a to su spomenuti promotori globalizacije poželjeli da izgubimo. Povratak ovoj mudrosti nalazi se u središtu projekta deglobalizacije.

Za ove propagatore globalizacija je oduvijek bila ideološki projekt, san o svijetu koji se konačno riješio politike gdje bi Homo oeconomicus zamijenio Homo sapiensa; ovo je Jurgen Habermas sažeo u formulaciji: **Jurgen Habermas** „Globalizacija je propast kupovne moći glasačkih listića". Rijetko se naiđe tako ciničnu mistifikaciju kao što je ova o „sretnoj globalizaciji" „Globalizacija je propast kupovne moći glasačkih listića". Rijetko se naiđe tako ciničnu mistifikaciju kao što je ova o „sretnoj globalizaciji".

Ali, projekt je demaskiran a mistifikacija je raspršena. Narodi su shvatili kakva je stvarna priroda globalizacije te oni sve više uskraćuju povjerenje vladama - desnim i lijevim - koje su im nametnule nezaposlenost i štednju a sve to uz obećanja o boljoj budućnosti.

Ovaj nedostatak povjerenja odražava se u rekordnom broju apstinencije na izborima, u jačanju ekstremne desnice, u gnjevu brazilskih seljaka bez zemlje, kao i radnika tvrtke Continental Clairoux otpuštenih iz gospodarskih razloga i kojima je 2010. godine ponuđen premještaj u Bizertu (Tunis) za mjesečnu plaću od 260 dinara (ili 133 eura). Ljudi odbijaju čekati „na duge pruge“ kako bi se okoristili blagodatima globalizacije jer znaju, prema Keynesu, da ćemo „na duge pruge svi biti pokojni“.

Ako u Europi ne uvedemo strategiju društvenog i ekološkog, razumnog protekcionizma ljudi ne će moći odoljeti zovu sirena koje im upućuju ekstremne desnice. Deglobalizacija se protivi totalnom deliriju otvaranja tržišta koje bi uništilo socijalne skrbi, industrije i načine života, jednako kao što se protivi i nacionalističkom povlačenju obojenom mržnjom Marine le Pen.

Deglobalizacija ne znači povući se iz svijeta, naprotiv, ona se zalaže da živimo u solidarnosti i skladu.

Autor: Aquilino Morelle

Profesor na sveučilištu Paris I- Pantheon Sorbonne, direktor kampanje Arnauda Montebourga

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/9131-slaven-barii-cilj-globalizacije-je-ukidanje-demokracije.html>

SLAVEN BARIŠIĆ: MISTERIJA BROJA 9

24. listopada 2011.

Kao što smo već nekoliko puta ovdje navodili, Lisabonski sporazum omogućuje pojačanu suradnju zemalja unutar EU pod uvjetom da ih ima bar devet, a misterija koju se pokušavalo odgonetnuti je, naravno, kojih devet. Možda je Le Monde od 22. listopada 2011. konačno zadigao veo s te tajne u članku pod naslovom „Devet zemalja treba napustiti eurozonu”. Na ljutu ranu ljuta trava, pa oštra europska monetarna kriza čini da karte počinju padati na stol s licem okrenutim gore.

Članak je napisao Christian Saint-Etienne, svojevremeno suradnik MMF-a i, ujedno, profesor industrijske ekonomije Nacionalnog Konzervatorija umjetnosti i obrta Francuske. Izgleda da je rekao ono što visoka hijerarhija MMF-a još ne može reći. Ne, kako bi netko mogao pomisliti, da devet zemalja treba ispasti iz prve europske lige nego da Njemačka, Nizozemska, Austrija, Belgija i Luksemburg zajedno s Francuskom, Italijom, Španjolskom i Portugalom trebaju osnovati federalnu zonu koju povezuje „federalni euro” kao Premier-ligu.

Pet brzina

Zaista, 92% bruto nacionalnog dohotka eurozone koncentrira se u tom sklopu, koji bi, kaže autor, na svjetskim rang-listama ekonomske moći bio u vrhu. Ostalih osam članica eurozone trebale bi nastaviti sa sadašnjim eurom čija će relativna vrijednost, kaže, postepeno slabiti. Da ne govorimo o devet članica EU koje su zadržale nacionalne valute kao oznaku svoje gospodarske slabosti i o Velikoj Britaniji koja je sačuvala funtu kao stup svoje atlantsko-commonwealthovske alternative. Uvaženi profesor joj tu alternativu sada šutke nudi. Evo nas dakle pred Europom u četiri brzine, pa se iz Sanaderove pete brzine sada zapravo možemo samo zapitati hoćemo li i koliko će nas u jugobrzini biti.

Preuzetni bi dakle bili svi oni koji su vjerovali da se kroz brojku 9 Lisabonski sporazum "dalekovidno" bavi Jugosferom. Prema donjem tekstu Jugosfera je tek peterorazredna, periferna posljedica daleko ambicioznijeg plana stvaranja karolinške Europe proširene na zemlje „koje su u više povijesnih trenutaka već pripadale istoj političkoj sferi". Bio taj scenarij točan ili ne, on svakako odražava načine mišljenja u Francuskoj. Budući da je Francuska jedina nuklearna sila eurozone nije nezanimljivo kako se tamo razmišlja, a dobro informirani Le Monde je poznat po tome što objavljuje samo relevantna razmišljanja poznatih intelektualaca i vodećih stručnjaka.

Što se Hrvatske tiče dolje navedeno se razmišljanje svodi na šutke izrečenu tvrdnju da nije važna ili da je od marginalne važnosti.

Kormilar između Scile i Haribde važniji od same Scile ili Haribde

Hrvatska se već stoljećima nalazi na periferiji Zapadne Europe i kao takva često dobiva ponižavajuće periferne uloge. Nekada smo bili vojnici na granici europskih carstava koji su ginuli za limene medalje, a sada konobarimo na našim vlastitim ljepotama. Mnogi se hrvatski političari takvim ulogama zadovoljavaju i u njima traže i nalaze svoje postojanje. Kako pri tome treba savijati kičmu, ne smeta ih kada se hrvatska politička kičma lomi, čime se sustavno bavi Haški sud. Oni koji pak vjeruju u drugačiju budućnost Hrvatske moraju shvatiti da je ona moguća samo uz pomoć hrvatske elite koja je sposobna nositi se s političkim realnostima, a ne podlijegati političkim utopijama, pa se zatim penjati na stratišta svake vrste diljem svijeta. Hrvatsku treba provesti između Scile i Haribde, ušla ili ne ušla u EU. Kao što izvrsno pokazuje donji tekst to sve više postaje pitanje dnevopolitičke taktike, jer ćemo se očito sa sličnim problemima suočavati izvan ili unutar EU. Zato su sljedeći izbori važniji od referenduma o ulasku u EU, zato je kormilar između Scile i Haribde važniji od same Scile ili Haribde.

Šanse da na idućim izborima nađemo dobre kormilare nažalost su gotovo jednako male kao i nalaženje manje lošeg izbora na referendumu o Scili ili Haribdi jer postojeći kormilari uglavnom ne znaju koliko je mala dubina prolaznog kanala. Zato će vjerojatno na problem trebati gledati dugoročnije, odnosno najbolje iskoristiti vrijeme koje je preostalo do točke bez povratka. To su nam vrijeme podarili izginuli i živi borci za hrvatsku državnost i još uvijek ga ima. Hrvatska politička situacija može se dubinski poboljšati jedino stvaranjem mlade, snažne i kreativne hrvatske elite, ravnopravne svjetskim intelektualnim elitama.

Izvući pouke

U tom vidu treba primijetiti da jedna od tri ključne mjere kojom u navedenom članku Le Monde formira "Federalnu Europu" podrazumijeva stvaranje mreže federalnih sveučilišta kao uvjeta svjetske uspješnosti cijele asocijacije. U međuvremenu se Hrvatska batrga u ne baš visoko letećim raspravama o "reformama" osnovnog, srednjeg i visokog školstva, koje novine uglavnom svode na pitanje ovakvih ili onakvih školarina, zaobilazeći ključno pitanje kvalitete predanog, odnosno primljenog znanja.

Nije ni čudo da tako postavljene rasprave ne nailaze na interes široke publike koja intuitivno osjeća da te rasprave nisu prave. Javnost se tako fokusira na dnevno-političke igrokaze koje joj serviraju veliki mediji i vodeće političke strukture. Ona tako gubi iz vida da je pitanje obrazovanja jedno od sudbinskih političkih pitanja kojim se razvijeni svijet otvoreno bavi, i da će odgovori na to pitanje odrediti pobjednike i poražene svijeta budućnosti. Ako u nekoliko slijedećih mjeseci izvučemo bar tu pouku, učinili smo mnogo.

Akademik Slaven Barišić

PRILOG

ZA EUROPSKU MONETARNU FEDERACIJU

DEVET BI ZEMALJA TREBALO NAPUSTITI EURO

Od restrukturiranja grčkog duga do rekapitalizacije banaka, od kritiziranja talijanskog duga do upozorenja koju je agencija Moody's dala s obzirom na ocjenu Francuske trostrukim A, od usporavanja ekonomije do teškoća da se postignu ciljevi smanjenja deficita, sve očito ide ukrivo. Kako smo do toga stigli? Ne samo time da je jedinstveni novac bio loše postavljen, već su zemlje juga eurozone povjerovala da se mogu osloboditi proračunske discipline čim su u zonu ušle, umjesto da svoje napore udvostruče.

Da bi se razumjeli problemi eurozone, treba se prisjetiti situacije pedeset država koje tvore SAD. Kako su se one uspjele držati zajedno kroz XX. stoljeće opterećeno tolikim ratovima

i u godinama oko 2000., od 11. rujna 2001 kada je pogođen New York do 15. rujna 2008. kada je pogođen Wall Street? Pa tako što su bile integrirane u federalnu državu s federalnim proračunom koji predstavlja petinu bruto nacionalnog dohotka (BND-a), dijeleći povrh toga iste vrijednosti i iste strateške interese.

Europljani su pak pomiješali novac s papirom na kojem se otiskuje. Zemlje eurozone trebale su imati isti novac bez federalizacije zone, bez dijeljenja istih vrijednosti i istih interesa, čak ulazeći u frontalnu

fiskalnu i socijalnu konkurenciju. Vrhunac toga bio je postignut kada su Francuska i Njemačka donijele 85 milijardi eura Irskoj, koja je ujedno tražila da im izravno fiskalno konkurira s stopom od 12,5% poreza na društva, gotovo tri puta manjom od odgovarajuće francuske stope.

Od najveće je važnosti razumjeti da, ako je konkurencija na tržištu dobara i usluga poželjna, kako bi se navelo ekonomske čimbenike dobro upotrebljavati sredstva koja su im na raspolaganju, konkurencija kroz fiskalne i socijalne norme je suprotna temeljima liberalne demokracije i tržišne ekonomije: da bi bila učinkovita, konkurencija pretpostavlja da svi čimbenici djeluju pod istim fiskalnim i socijalnim pravilima. U SAD su glavni fiskalni i socijalni sustavi federalni, i zemlja je podvrgnuta istim trgovinskim ili financijskim pravilima.

Kome ta konceptualna grješka eura nije dovoljna, može primijetiti da su u trenutku pokretanja eura 1999. zemlje članice usvojile suprotne politike. Njemačka je, zajedno s Nizozemskom i Austrijom, izabrala industrijski model s izvozom da bi ponovo pronašla svoje natjecateljske sposobnosti i već nekoliko godina bere viškove tekuće bilance, koji su odraz viškova unutarnje štednje i visoke razine profita svojih poduzeća. Francuska, i u manjoj mjeri Španjolska i Italija, izabrale su model konzumacije vučen javnom potrošnjom na kredit. Taj je model rezultirao jakom deindustrijalizacijom i rastućim deficitima tekuće bilance. Svaki od ta dva modela ima svoje prednosti i ograničenja, ali svakako ne mogu funkcionirati zajedno unutar iste monetarne zone, napose ako ta nema proračun kojim se sredstva mogu redistribuirati od jedne zemlje drugoj. Kriza eura restaurirala je "vanjsku prisilu" koja dolazi od deficita tekuće bilance i zemlje Juga našle su se "gole".

U tim će uvjetima ili zemlje Juga prihvatiti isti model kao Njemačka, što bi otvorilo druge probleme ekonomske koordinacije jer bi potrošilo ukupni višak eurozone, ili će se dvije pod-zone eura morati razdvojiti prilikom slijedećeg kritiziranja javnog duga zemalja Juga.

Postoji i drugo rješenje. Moguće je unutar eurozone izolirati devet zemalja koje dijele isti novac, iste vrijednosti i iste strateške interese: četiri zemlje oko Njemačke (Nizozemska, Austrija, Belgija i Luxembourg) te četiri zemlje juga Europe (Francuska, Italija, Španjolska, Portugal). Te su zemlje u više povijesnih trenutaka pripadale istoj političkoj sferi. Zajedno imaju višak tekuće bilance i javni deficit koji se brzo smanjuje. Predstavljaju 92% BNP-a eurozone. Te bi zemlje mogle napustiti eurozonu preuzimajući tri serije međusobnih obaveza:

1. utvrditi fiskalne i socijalne minimume, na primjer obavezati se da se stopu poreza na društva i fiskalnu stopu na štednju ne će smanjivati ispod 20%;
2. zabraniti strukturalne deficite zemalja članica te federacije veće od 1% BNP-a tako dugo dok je rast jednak ili veći od potencijalnog rasta, i nadgledati poštovanje spomenutih obaveza kroz federalni ured kada u tome zakažu nacionalne države;
3. uspostaviti poseban proračun te zone za financiranje infrastruktura, istraživanja i razvoja, te za uspostavu mreže federalnih sveučilišta. Taj bi se proračun mogao financirati iz euro-obveznica.

Dok slaba zemlja ne može napustiti eurozonu jer bi njena nova valuta devalvirala dok bi dug ostao u eurima, federalni bi euro jačao spram

sadašnjeg eura koji bi ostao zajedničkim novcem osam zemalja koje se ne uključuju u federalni euro. Sadašnji bi euro padao, što bi poduprlo rješavanje teškoća u kojima se nalaze Grčka, Malta, Estonija ili Cipar. Irska, Finska, Slovačka i Slovenija, koje su se često ponašale nekooperativno, nemaju pak vokacije ući u federalnu eurozonu.

Iznad svega, nova bi monetarna i proračunska federacija postala druga ekonomska sila svijeta, prva trgovinska i industrijska sila svijeta, politički div sposoban da stane uz bok Kine i SAD. Tako Europa može izaći iz krize prema gore. Gdje su nasljednici Roberta Schumana i Konrada Adenauera koji su u još dramatičnijim okolnostima našli snage predložiti podjelu ugljena i čelika? Možemo li im mi biti jeka dijeleći zajedničke vrijednosti i jedan novac unutar koherentne federacije?

Christian Saint-Etienne
Le Monde

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/9401-slaven-barii-misterija-broja-9.html>

AKADEMIK S. BARIŠIĆ: KLJUČ USPJEHA JE U IZBORU SPOSOBNIH, SLOŽNIH I MARLJIVIH SURADNIKA

25. ožujka 2013.

Govor akademika Slavena Barišića na Skupštini Hrvatskoga kulturnog vijeća 2013. godine

Došlo je vrijeme da na našoj današnjoj skupštini izvijestim o aktualnoj situaciji viđenoj iz mog resora. Priznajem da mi to teško pada jer tekuću fazu hrvatske povijesti najbolje opisuje stih jednog poznatog pjesnika: „Samo je šutnja velika, sve je ostalo slabost!“. Zaista, prošle su mnoge godine kako HKV upozorava da se situacija u Hrvatskoj ne razvija dobro, ukazuje na uzroke takvog stanja i predlaže bolja rješenja. No, kao i proročici Kasandri, HKV-u je izgleda suđeno da u njegova proročanstva gotovo nitko ne vjeruje. Tako je kod nas uzrečica „Pijetao koji prerano pjeva završava u loncu“ nadvladala duboku narodnu mudrost „Tko rano rani dvije sreće grabi“.

Taj je problem djelomično strukturalnog, gotovo društveno-povijesnog karaktera. Naime, u hrvatskoj intelektualnoj sferi već

dugo prevladava krivi dojam da je zvonka javna riječ važnija od svakog djela.

Stoga se dio društvene intelektualne elite, a naročito njene medijske zvijezde, prečesto iscrpljuju u traženju sve novijih i efektivnijih formulacija iste suštine, ne znajući kako ju bitno mijenjati. Istina je da zvonka riječ dobro prodaje novine ali je, usamljena, mnogo manje korisna kada se radi o razvoju i modernizaciji zemlje. Pogotovo što se za odgovarajuću mantru da je percepcija važnija od realnosti objeručke objesio i hrvatski politički jet-set pa se u takvom ozračju odvija i većina hrvatskog javnog političkog života.

Tako nam se u Hrvatskoj događa da se duboku gospodarsku i političku krizu rješava ispraznim političkim glagoljanjima ili u najbolju ruku financijskim i fiskalnim presipanjima iz šupljeg u prazno, sve skupa pojačano neumjerenim talambasanjem o ključnoj ulozi menadžerstva i marketinga u razvoju. Time se pod pritiskom neproduktivnih ali utoliko više predatorskih individualnih interesa opasno ljuljaju takvi stupovi hrvatskog nacionalnog zajedništva kao što su sustavi zdravstvenog i mirovinskog osiguranja te srednjoškolskog i visokoškolskog obrazovanja.

Okupljanje najboljih

U trenutku kada se javljaju brojni samoproглаšeni tumači lika i djela Franje Tuđmana osobno mogu svjedočiti da takav nije bio njegov san o slobodnoj Hrvatskoj.

.Suprotno tome, prva stvar koju je on učinio bilo je okupljanje najboljih što ih je Hrvatska tada imala u diplomaciji, vojnoj vještini, kulturi, znanosti, športu i u ostalim područjima koja je poznao. Bio je potpuno svjestan koliko je važno da javne poslove vode zreli i već afirmirani ljudi, a da glavni kriterij javnog uspjeha bude stvarno postignuće, a ne samopromocija.

Nije ovdje riječ o nekoj posebnoj mudrosti. Ta koji i najmanji poduzimač već stoljećima ne zna da je prvi uvjet uspjeha svakog pothvata u izboru sposobnih, složnih i marljivih suradnika. Nisu li poslije rata Njemačku iz pepela digli jednooki, jednoruki ili jednonogi inženjeri oboružani samo znanjem i nisu li ju njihova intelektualna djeca do danas održala pri vrhu svijeta. Nije li Kina postala gospodarska, politička i vojna sila približno u istom periodu u kojem je naš politički jet-set doputovao do kategorije svjetskog financijskog smeća.

No kada se kod nas, kroz ritualnu kakofoniju raznih financijskih i ekonomskih mjera za „povećanje izvoza“, uopće čulo pitanje što znaju i mogu napraviti hrvatski inženjeri i znanstvenici, što to Hrvatska može izvoziti osim mora, sunca i mladih talenata. Na tom mjestu zapinje glasnost našeg političkog jet-seta i počinje muk ili prijetvornost medija, jer osjećaju ispravno, iako možda samo djelomično svjesno, da dolazak drugačije odabranih mladih i snažnih ljudi predstavlja duboku ugrozu struktura izraslih iz komunizma.

Stoga prolaze već desetljeća promjena koje ništa ne mijenjaju. Zato se Hrvatska ne će pomaknuti iz svoje sadašnje inferiorne pozicije sve dok demokratskim sredstvima ne promjeni srž svog političkog vodstva, od „poklonika percepcije“ koji narod duboko preziru do „stvaraoca“ koji čine sve da ga, kao i same sebe, što bolje obrazuju i razvijaju.

Akademik Slaven Barišić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/14735-akademik-s-barisic-kljuc-uspjeha-je-u-izboru-sposobnih-sloznih-i-marljivih-suradnika.html>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11561, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1294, citata: 5851, H-index: 24; Scopus: publikacija: 754, citata: 5806, H-index: 33; WoS: publikacija: 764, citata: 5450, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlazenja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je

pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

27/5/2021.